

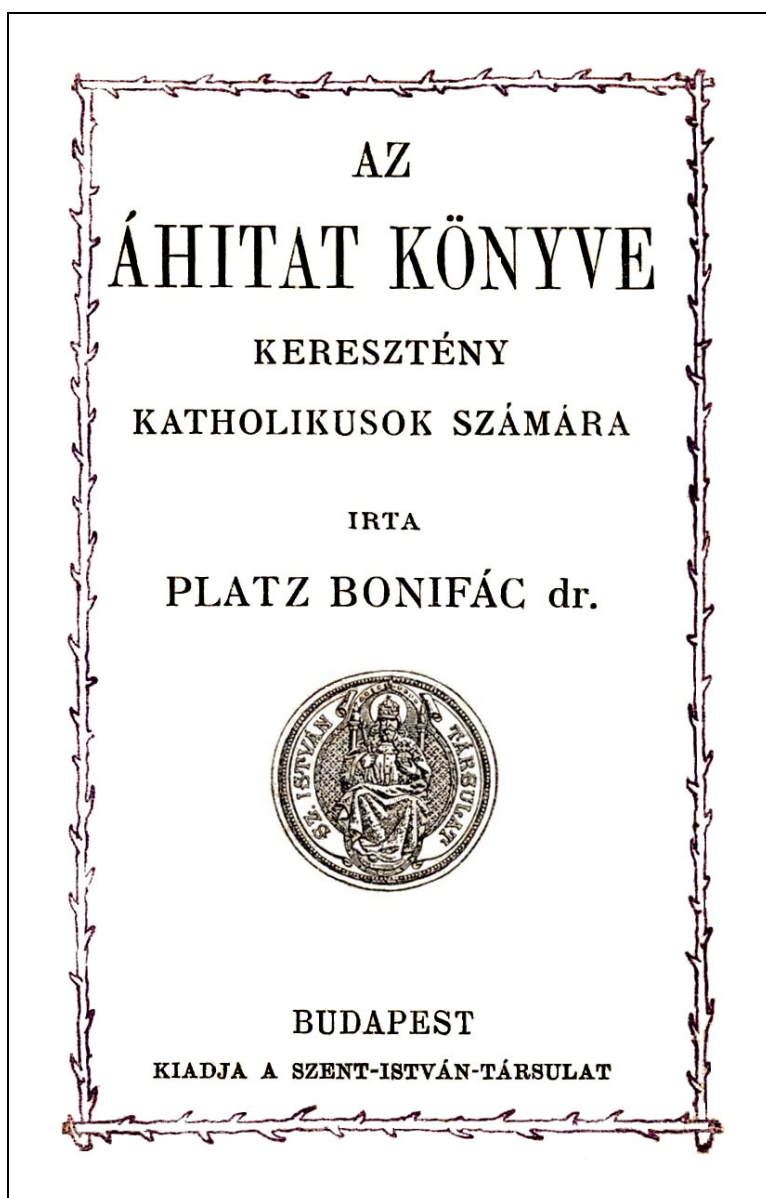
Platz Bonifác

Az áhítat könyve

keresztény katolikusok számára

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Platz Bonifác dr.
Az áhítat könyve
keresztény katolikusok számára

Nihil obstat.
Dr. Desiderius Bitá,
censor dioecesanus.

Nr. 8433. Imprimatur.
Strigonii, die 9. Dec. 1912.
Ludovicus Rajner,
episcopus, vicarius gen.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című imakönyv elektronikus változata. Az imakönyv a Szent István Társulat kiadásában jelent meg Budapesten, év nélkül (1912). Az elektronikus változat a Szent István Társulat engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Szent István Társulaté.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Előszó.....	6
A keresztény hivatása	7
A mindennapi áhítat imái.....	8
I. Reggeli imádság	8
II. Reggeli imádság	9
Esteli imádság	10
Elmélkedések a hét minden napjára.....	13
I. Vasárnap. Isten	13
II. Hétfő. Jézus Krisztus.....	14
III. Kedd. Az Egyház	15
IV. Szerda. A hit	16
IV. Csütörtök. Az Oltáriszentség	17
VI. Péntek. A Megváltás	18
VII. Szombat. A Boldogságos Szűz Mária	20
A szent miseáldozat	22
Hálaadás a szent mise bevégeztével	29
Halottak miséjére szóló imádság	29
A penitenciatartás szentsége	38
Imádság a szent gyónás előtt.....	38
A lelkiismeret megvizsgálása	39
Bánat	40
Gyónás után. Erősfogadás.....	41
Elégtétel	42
Előkészület a szent áldozáshoz	44
Közvetlenül a szentáldozás előtt.....	45
A szent áldozás után.....	45
Imádság teljes búcsúért.....	46
Teljes búcsú halálunk óráján.....	47
Könyörgés a jóban való állhatatosságért.....	47
Imádság Isten akaratának teljesítésére	48
A mindennapi szent áldozás.....	48
A keresztény katolikus élet.....	48
Az Oltáriszentség imádása.....	53
I. Imádás.....	53
Litánia az Oltáriszentségről	54
II. Imádás	56
Litánia Jézus szent Nevéről	57
III. Imádás	59
Litánia Jézus szentség es Szívéről	60
Az Úr Jézus szenvedése.....	63
A Boldogságos Szent Szűz tisztelete	66
A lorettói litánia	67
Sub tuum praesidium	69
Memorare.....	69

Foháskodás Máriához.....	69
Foháskodás Mária szent Szívéhez.....	71
Salve Regina	71
Szent József tisztelete	72
Imádság Szent Józsefhez.....	72
Szent József litániája.....	73
Az egyházi év.....	75
Ádventkor	75
Mária Szeplőtelen Fogantatása ünnepén.....	76
Karácsony ünnepén.....	77
Hálaadás az év végén.....	79
Te Deum laudamus	80
Imádság az új évre	81
Három királyok ünnepén.....	83
Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén.....	84
Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén.....	85
Hamvazószerdán.....	86
Nagycsütörtökön.....	87
Nagypénteken	87
Húsvét ünnepén.....	88
Áldozó csütörtökre, vagyis Urunk mennybemenetelének ünnepére.....	89
Pünkösöd ünnepén	90
Úrnapján.....	91
Szent Péter és Szent Pál ünnepén.....	93
Imádság a római Pápáért.....	94
Nagyboldogasszony ünnepén.....	95
Esterházy Pál herceg imádsága a Magyarok Nagyasszonyához.....	96
Szent István király napján.....	97
Kisasszony napja vagyis Mária születése	98
Fohász Mária nevenapján	100
Szent Bernát elmélkedése Mária nevééről.....	100
A szentolvasó.....	100
Órangyalok ünnepén	101
Mindenszentek ünnepén.....	103
Mindenszentek litániája	104
Különféle imák.....	108
Imádság az Egyházért s az igaz hit elterjedéséért.....	108
Imádság az igaz hit szerint való életért.....	109
Imádság a szülőkért.....	111
Az ifjú imádsága	112
A fiatal lány imája.....	113
A férfi imádsága.....	115
A nő imádsága.....	116
Az atya imádsága	117
Az anya imádsága	118
Imádság bajok és csapások idején.....	120
A beteg imádsága.....	121
Aggastyán imádsága	122
Imádság a boldog meghalás kegyelméért	123
A haldokló imádsága.....	125

A keresztény katolikus áhítat alapjai	127
Az Úr imádsága.....	127
Az angyali üdvözlét	127
Az apostoli hitvallás.....	127
Az Isten tíz parancsolata	127
Az anyaszentegyház öt parancsolata.....	127
A nyolc boldogság	128

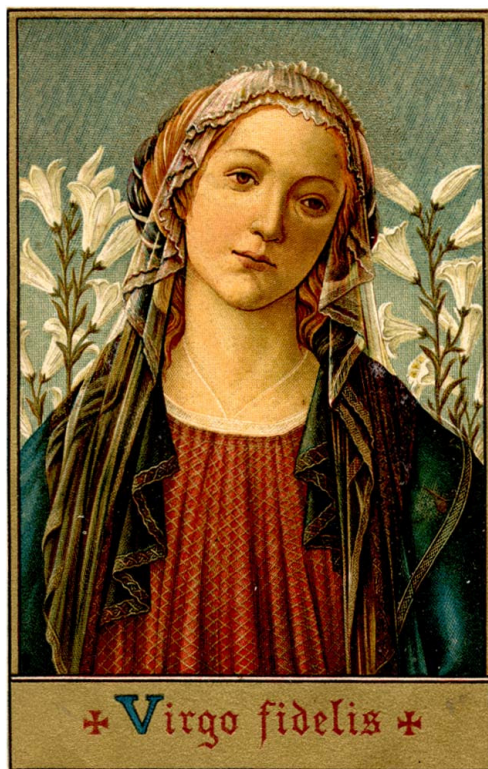
Előszó

Az imádság a lélek szárnyalása Istenhez. Midőn az imádkozó lélek Isten színe elé helyezkedik és Istennek végtelen felségét és örök mindentudását látva, a maga csekélységét megismeri: akkor tudatára ébred saját segélyreszorultságának és szükségét érzi, hogy Isten kegyes atyai irgalmához forduljon. Ily fölemelkedéshez azonban szükséges, hogy az imádkozó lélek a földi gondolatoktól megváljék. Aki Istennel foglalkozik, arra nézve meg kell szűnnie a földi végességnek; mert a végtelen felségű Isten csak akkor közelíthető meg, ha a lélek gondolata, vágyódása, szeretete egyedül csak őreá irányul.

Tehát keresztény lélek! Ha imádkozol, tudnod kell, hogy az örök felségű Isten színe elé járulsz; érezned kell, hogy az ő mindentudása lelkednek összes rejtekeit látja; tudnod kell, hogy a legszentebb Istenhez csak a tiszta és megtört szív fohásza jut el; de azt is tudnod kell, hogy csak akkor imádkozol jól és igazán, ha Istennek szent és imádandó akarátában teljes odaadással megnyugszol. Mert az alázatosság, saját méltatlanságunk megismerése az imádságnak első alapja és föltétele. Azt mondja a Zsoltáros: Az Úr az alázatosak imádságát tekintetbe veszi és nem veti meg azok könyörgését!

Imádja e könyvnek minden betűje a kegyelmek Adóját; imádja és magasztalja az Úr Jézus szentséges Szívét! Szolgáljon e könyv lelki épülésére mindazoknak, kik az igaz hit igazságai által keresnek lelki vigasztalást és a keresztényi erényekben való haladást. S ha az óhajtott áhítatban s az Istenhez való fölemelkedés kegyelmében részesültek és vigasztalódva végzik be az áhítatnak perceit: a jámbor Kempis Tamás szavaival kérem őket, hogy rólam, szegényről is emlékezzenek meg!

A szerző.

A keresztény hivatása

A szent keresztség kegyelme, az isteni szőlőtőbe, az Úr Jézusba oltott engem. Az a hivatásom, hogy őbenne, általa s őneki éljek. Nekem ugyanis kettős életem van. Az egyik a földi élet, melyhez az anyagi test köt engem. A föld javait számomra teremtette az Úr; szabad őket élveznem; szabad javamra fordítanom. Azonban a föld kincseit annak kell tartanom, amik valóban, ti. mulandóknak. Földi életemmel együtt ugyanis elmúlik reám nézve minden földi kincs. Azért figyelmeztet bennünket a Nemzetek Apostola, hogy úgy éljünk e világgal, mintha nem élnénk; mert elmúlik a világ alakja. (1Kor 7,31) A földi életnek az a rendeltetése, hogy másik életemnek, az erkölcsi életnek, a soha el nem múlónak, az örökkétartónak legyen alapja. Mert nem arra teremtett engem az Úr, hogy meghaljak! Az ő isteni akaratában testem is halhatatlanságra hivatott s a halál ítélete csak a bűnnek következménye. Tehát arra kell törekednem, hogy a megváltás által újjáteremtett erkölcsi életem, testemnek is visszaadja a boldog halhatatlanságot.

A keresztény lélek tehát mindig Istenre tekint. Minden egyes napnak első s utolsó gondolata: Isten; a napnak minden egyes pillanata: Isten. Istent keresi az élet sokféle, sokszínű elemeiben. A földi célok követésében, melyeknek sikerét Istentől kéri és várja; a szenvedésekben, melyek mintegy szárnyakat adnak a léleknek, hogy a siralomvölgyéből fölemelkedve Isten keblén keressen megnyugvást és vigasztalást. A természet szépségeiben, az elemek háborgásában, melyek mind hirdetői Isten csodálandó mindenhatóságának s imádandó felségének. De még az erkölcsi bajok, emberi gyarlóságok is Istenhez ragadják a keresztény lelket; mert a maga végességének és méltatlanságának tudata a bánat és az áhítat könnyei által az ember Fiának jeléhez, a szent kereszthez viszik őt, ahol számára a megbocsátás balzsama s az Istenhez való fölemelkedés kegyelme csörgedez.

A keresztény lélek mindent erkölcsi életének szempontjából ítél meg és mindent erkölcsi életének fejlesztésére, vagyis a maga nagyobb megszentelésére cselekszik. A várt s óhajtott boldog örökkévalóság reménysége vezeti helyes irányban minden gondolatát, törekvését, vágyódását; minden cselekedete az örökkévalóság biztosítását célozza; a munka és sikere vagy sikertelensége; a derűs pillanatok és szomorú órák; az öröm és fájdalom, a földi kincs és szegénység; mindmegannyi ösztön a mulandó életnek kellő értékelésére s az örökkévalók keresésére.

A keresztény léleknek azon törekvése, hogy már itt a földi létben, a másik életet, az erkölcsi életet is élje, az imádságban találja meg leghathatósabb eszközét. Azok a sokszor kimondhatatlan gondolatok, szóba nem foglalható érzelmek, a lélekben fölkelő néma vágyódások, a magábaszállás szótlan percei, melyekkel Istent érezzük közelünkben, avagy Isten után sóhajtozunk: az imádságnak s áhítatnak legboldogabb és megszentelést szerző pillanatai! Ezekre törekednie a keresztény léleknek elmélkedéssel és lelki olvasmánnyal. Az imádság a lelki életnek harmata, a kegyelemnek szerzője, az erkölcsi életnek fejlesztője, a léleknek egyesülése Istennel, előíze az örök boldogságnak. Imádság nélkül senki sem élhet keresztény erkölcsi életet; amit isteni Üdvözítőnk példája is bizonyít, ki egész éjjeleket töltött el imádságban.

Az tehát keresztényi hivatásom, hogy a földi életet gyümölcsöztessem az örökkétartó élet javára. S ennek egyik legfontosabb eszköze a buzgó, szívből fakadó imádság.

A mindennapi áhítat imái

I. Reggeli imádság

Uram, Istenem! Hozzád száll lelkem a hajnalban; téged óhajt testem s lelkem egyaránt! Kinek hatalma a világokat fönn tartja s az ég csillagait utakon kormányozza: engem is megőriztél az éj folyamán s életemet egy új nappal ajándékoztad meg. Áldlak s imádlak kegyelmedért; áldom s imádom jóságodat, hogy megengeded tovább élveznem a létet, mely arra szolgál, hogy téged mindjobban megismerjelek, szent akaratodat törvényül fogadjam s egész életemet parancsaid szerint intézzem. Íme Atyám, mindenek alkotó Istene! A mindenség, az élettelen s élő természet egyaránt készségesen hajlik szavadra; engedelmesen követi a törvényeket, melyeket örök bölcsességed eléje szabott. Csak én, kezdek, mindenhatóságodnak legnemesebb teremtménye a földön, csak én kerülök szentséges akaratoddal ellentétbe. Örök szentségednek hasonlatosságára teremtettél engem; értelmes, szabad akaratú bíró, halhatatlan lelket leheltél belém; arra hívtál, hogy a szentségnek s igazságnak utain járjak; a kegyelmeknek végtelen kincsét árasztottad reám; egyszülött Fiadat, ki veled egy lényegű Isten, adtad értem váltságul; világos, könnyen megérthető törvényt írtál elém, melynek megőrzője s hirdetője egyedül üdvözítő Egyházad! S én szegény gyarló ember mindezt látva és tudva vajmi gyakran nem a te ösvényeden járok!

Íme Atyám! Ez a mai nap, melyet örök szereteted nyújt nekem, legyen egészen a tied! Hálát adok neked, hogy az időnek e részecskéjével megajándékoztál engem. Leborulok előtted; semmiségem s érdemtelenségem tudatában imádlak téged! Te nekem teremtőm vagy, atyám és uram; én a te teremtményed, gyermeked és szolgád. Te örökkévaló, végtelenül szent, imádandó fölség vagy, kinek kimondhatatlan nagyságát, imádandó méltóságát csak szívem érzi, de elmém fölfogni, ajkam elbeszélni nem tudja. Tehát az én gyenge erőm, véges és korlátolt elmém, sokszor megtévelyedő akaratom miként imádjon téged méltóképpen? Semmiféle teremtett elme föl nem ér téged; az angyalok szent seregei is csak csodálkozásba merülve imádják mérhetetlen fölségedet. Hát én szegény gyarló ember honnan vegyem az imádnak azon szavát és érzelmét, mely méltó tehozzád?

Nem is magamban bizakodva járulok hozzád a mai nap hajnalán ó Atyám! Hanem abban bizakodom, ki közvetítő Isten s az emberek között, az Úr Jézus Krisztusban, ki nálad, érettünk közbenjár. Az ő érdemeiben bizakodva alázkodom meg előtted. A mélységből, gyarlóságomnak, szegénységemnek mélységéből kiáltok hozzád Uram, szent Fiad nevéért hallgasd meg könyörgésemet! Neked szentelem az egész napot; neked ajánlom testemet, lelkemet s minden képességemet. Elmém minden gondolata a tied legyen; szívem minden vágyódása feléd irányuljon; érzelmeim lángja érted hevüljön; akaratomnak minden elhatározása téged keressen és minden cselekedetem egyedül neked szolgáljon. Távol legyen tőlem minden, ami nem te vagy! Az életnek javait is csak annyiban kívánom, amennyiben a te adományaid s a te imáadásodra vezetnek s így a te dicsőségednek szolgálnak. És ha kegyes szent akaratod szenvedésekkel, fájdalommal látogat meg a mai nap folyamán, azért is imádom s áldom kezedet; mert tudom, hogy mindaz jó, ami tőled származik; és tudom, hogy örök igazságod méltán bünteti bennem azt a rosszat, amit éltem folyamán gyarlóságom szentséged ellen elkövetett.

Fogadd tehát Atyám kegyesen ezen följajánlásomat! Ne tekintsd az adományozónak gyarlóságát s adományának csekélységét! Hanem tekintsd jóra igyekvő akaratomat, és gyengeségemet egyszülött Fiadnak érdemeiért erősítsd meg malasztoddal, hogy jó szándékomat végrehajtsam. Hiszek te benned egylényegű, három személyű egy Isten;

erősítsd meg hitemet, hogy elmémhez semmi kétkedés, akaratomhoz semmi tévedés hozzá ne férjen. Alázattal reménylem kegyelmedet, hogy a jót, melyet megismertem, meg is teszem s Irántad és Egyházad iránt örök engedelmisségből megmaradok. Szeretlek édes Istenem, nem fölhevülő és gyorsan elmúló érzellemmel; hanem azon szeretettel, mely törvényeid iránt engedelmes és jó cselekedeteket terem. Bánkódom egész életem gyarlóságai és vétkei felett, melyek által szent akaratoddal szembe helyezkedtem, s a szentséget és igazságot, amelyben teremtetél s melyet a szent keresztségben nekem visszaadtál, megrontottam. Legyen velem a te irgalmad, hogy a mai nap s éltem minden napja a te szolgálatodban teljék el, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Irgalom anyja, kegyes szűz Mária, hozzád emelem esdő szívemet. Te malaszttal vagy teljes! Ó juttass a kegyelmek e sokaságából egy világosság sugarat nekem is, hogy meglássam Istenemnek akaratát, megszeressem az ő törvényét s azt életem minden pillanatában végre is hajtsam. Ó irgalom anyja, ki a hozzád hű szívet el nem hagyod, add, hogy szentség legyen minden gondolatomban, tisztaság minden vágyódásomban, igazság minden szavamban, jóság minden cselekedetemben, béketűrés minden szenvedésemben. Te, kinek alázatosságára reá tekintett az Úr, adj nekem alázatos keresztény katolikus szívet, mely mindenben az Úr jóakarátát lássa s annak magát imádó megadással alávesse!

Szent őrzőangyalom, légy velem, hogy a keresztény öntudat pillanatra se hagyjon el engem; s bárhol legyek, bármit tegyek, lelkem a mindenható Istenre figyeljen, ki szemeit az igazakra függeszti és kegyesen meghallgatja könyörgéseiket!

Miatyánk. Üdvözlégy. Hiszekegy.

II. Reggeli imádság

Lelkemnek legelső fohásza, elmémnek legelső gondolata hozzád száll Jézusomnak kegyelmes szent Szíve! Leborulva imádlak téged; alázatos érzelmekkel rebegnek hálát ajkaim, hogy engem az éj folyamán megtartottál s nekem ismét e napot juttattad, hogy irgalmasságodnak nagyságát, szeretetednek sokaságát e mai napon is újra lássam, mélyebben megismerjem s irántad nagyobb hálára és szeretetre gyulladjak. Ó hányan vannak, kik az éj folyamán levetették a testnek porhüvelyét és az örökkévalóságba költöztek! És vajon a boldog örökkévalóságba költöztek-e? S íme énnekem az élet idejét meghosszabbítottad, hogy a te szolgálatod által, Jézusom kegyelmes szent Szíve, növekedjem az erkölcsi jóságban, öregbedjem a szentségben és igazságban s biztosítsam magam számára az örök hazában a te boldogító látásodat. Ó a földi életnek csak annyiban van értéke, amennyiben minden perc feléd irányul, minden nap hozzád közelebb vezet s a halál pillanata a földi küzdelem után eljuttat engem örök igazságodnak látására és kegyelmes jóságodnak boldogító bírására.

Ily érzelmekkel s gondolatokkal eltelve imádlak téged e napnak reggelén Jézusomnak kegyelmes szent Szíve! Elmémnek egyedüli gondolata, szívemnek egyedüli vágyódása, életemnek egyedüli célja te vagy! A csillagtenger ragyogásával hirdeti dicsőségedet; a szerves természet csodái az égen és a földön; a szerves világ sokfélesége, a növények illata és színpompája, a hangyának, a méhnek ügyessége, az oroszlánnak ereje, mind a te bölcsességedet s a te hatalmatod beszéli; de az angyalokon kívül az égen és a földön egyedül az ember tud eljutni a te megismerésedre! Ó valóban nagy világosságot öntöttél belém, hogy lelki szemeim téged meglássanak; elmém igazságodat megismerje; szívem végtelen szerelmedet értékelje! Elmondhatom a zsoltárossal: csak kevésé tettél engem kisebbé az angyaloknál!

Íme ismét egy nap jutott nekem osztályrészül! Csak egy csepp az időnek mérhetetlen tengerében; de nagyon elegendő arra, hogy szent malasztod által megvilágosított elmém örök igazságaidba behatoljon s akaratom öntudatosan a te szolgálatodra hajoljon. Mert ez a kettő az én kötelességem. És csak annyiban vagyok hű szolgád és engedelmes teremtményed,

amennyiben e kötelességeknek eleget teszek. Csodájára lehetek az egész világnak gazdagságommal, tudásommal, művészeti alkotásaimmal, mindennemű sikereimmel; de ha élő hit által nem egyesülök veled, ha akaratom nem hódol meg mindenben isteni felséged előtt: mindaz nekem az örökkévalóság szempontjából semmitsem használ. Az egyedüli érték te vagy Jézusomnak kegyelmes szent Szíve, amelyért élnem, cselekednem s amelynek birtokában meghalnom kell!

Hiszek tebenned Jézusomnak, a megtestesült örök Igének kegyelmes szent Szíve, ki az örök Igével, annak isteni személyében elválaszthatatlanul egyesülve vagy, középpontja és jelképe azon örök szeretetnek, mely engem teremtett, megváltott és megszentelt. Reménylek tebenned Jézusomnak kegyelmes szent Szíve, hogy engem, szegény bűnöst gyarlóságaim miatt nem vetsz magadtól el; hanem a megtérőnek bocsánatot adsz és malasztot a jóban való állhatatosságra. Szeretlek téged Jézusomnak kegyelmes szent Szíve, mert te szeretetteddel megelőztél engem; szeretlek mindenek felett egyedüli igaz jóság és valóság; de még azok helyett is szeretlek, kiknek szíve a szeretet által nem vonzódik hozzád! Ó ontsd belém szerelmedet; ez uralkodjék szívemen egyedül, vezessen egész életem folyamán és kísérjen át az örökkévalóságba! Ezen szeretetből kifolyólag mélyen bánkódok egész életemnek összes bűnei felett. Ó vajha a bűn soha se férközött volna lelkemhez! Add malasztodat, hogy neked mindenben tetsző lelki életre térjek s veled éljek és haljak! Öntsd szívembe alázatosságodat és szelídségedet; öntsd belém az igazságosságot s ama lelki erőt, mely minden emberi tekintetet legyőzzön! Engedd Jézusom kegyelmes szent Szíve, hogy ajkamat mélységes sebedre helyezzem s az életnek e forrásából merítsem a katolikus öntudatot, mely ma és életem minden napján összes cselekedeteimben kormányozzon. Ó jöjj Hozzá Jézusomnak kegyelmes szent Szíve! Emelj föl magadhoz, hogy a föld porából lelkem a te országodba szálljon; egyesíts magaddal, hogy lelkem általad éljen s a te szolgálatodnak dicsőségét élvezze most és mindörökké. Amen.

Mária kegyes szent szíve, menedékem, oltalmam és segítségem! Neked ajánlom föl e mai napot egészen! Testemet, lelkemet; általában emberi és keresztényi kötelességeimet s főleg azokat, melyek hivatásommal járnak. Te, a bölcsességnek széke, egyszülött Fiadnál eszközöld ki számomra azon bölcsességet, mely Isten utain jár s megfontolással cselekszik mindent, hogy sohasem a szenvedély és indulat, hanem mindig a szelídség és keresztényi okosság intézze s irányítsa minden ténykedésemet. Neked ajánlom nemcsak önmagam, hanem azokat is, kiket a szeretet köteleke fűz hozzád. Anyai oltalmadat terjeszd ki mindnyájunkra, hogy egy szívvel és lélekkel szolgáljunk az Úr Jézus Krisztusnak, ki kezdete és vége mindennek. Amen.

Szent őrző angyalom, égi szent pártfogóim, gyámolítsátok a küszködőt, ki még mindig a halálnak e testében jár. Eszközöljön ki szerető imátok számomra Istennél hajlandóságot és készséget, mely csak a jót keresse s mindent elutasítson, ami Isten szent akaratával ellenkezik!

Miatyánk. Üdvözlégy. Hiszekegy.

Esteli imádság

Istenem! Atyám! Leborulva imádlak e napnak alkonyán. Imádlak, áldlak mindazért, amit e nap folyamán nekem juttattál. A te gondviselő irgalmad intézi sorsomat; szereteted irányítja életem hajóját. Ha a te hatalmas szent kezed nem őrizne engem, ó hányszor hajótörést szenvedtem volna már az élet viharai és szirtjei között?! De íme, oltalmad alá vettél engem és a nap végeztével csodálkozással látom atyai kegyelmednek bőségét, amellyel elhalmoztál. Imádlak, áldlak mindenért! A jó, a siker, az öröm, a megelégedés, a boldogság a te adományod. Ingyen, szeretetből juttattad mindazt nékem, hogy megismerjem irgalmatodat s imádjam kegyességedet, ki engem, a földnek gyarló porát annyi áldással gazdagítottál. A

veszteség, a bánat, a sikertelenség, a fájdalom szintén a te kezded adománya, hogy önmagamba szálljak s megismerjem korlátozottságomat, aki nélküled semmire sem képes s mélyen átérezzem bűnösségemet, mely méltó a te igazságos büntetésedre.

Uram! Atyám! Íme egy nappal ismét közelebb jutottam az örökkévalósághoz! Közelebb jutottam azon pillanathoz, melyben halandó életem majd áthajlik a halhatatlanságba. De vajon mikor következik el e pillanat? Ó mily jó, hogy ezt nem tudatod velem s nem engeded a biztos 'jövendőnek titkos fátylát föllebbenteni. Talán elbizakodnám annak tudatában, hogy az évek hosszú sora áll még előttem. Talán letérnék könnyelműen az igazság, az erkölcsi jószág útjáról s azon gondolattal vigasztalódnám, hogy majd Hozzád térek az utolsó órában! De vajon lehet-e az elgömbült öreg fát kiegyenesíteni? Lehet-e a bűn élvezetéhez szoktatott lelket egy óra alatt Istenhez hajtani? Íme! Atyám! Örök bölcsességed tekintettel volt e gyarlóságomra s a bűn felé vonzó hajlandóságomra. Rejtve tartod előttem azon időt, hogy szüntelen fülemben csengjen isteni Üdvöztetőnek figyelmeztető szava: *Vigyázzatok! Mert nem tudjátok a napot, sem az órát!* (Mt 25,13)

Uram! Atyám! Neked ajánlom testemet, lelkemet s mindenemet, ami vagyok. A te kegyes gondviselésed őrököl minden felett, kormányoz mindent. Ó vedd oltalmadba ezen éjjeletem, melyet azért adtál nekem, hogy testi s lelki erőim megpihenjenek s rövid időre megszabaduljak a mindennapi élet küzdelmeitől s gondjaitól és új erőt nyerjek hivatásos kötelememnek lelkiismeretes teljesítésére s főleg a te dicsőséges szolgálatodnak buzgóbb végzésére. Áldd meg pihenésemet; távolíts el tőlem mindent, mi testemnek vagy lelkemnek ártalmára lehetne. Hallom szent ígérednek hangos szózatát: az Úr szemei az őt szeretőkön! Mélyen érzem, hogy a boldogoknak e sorába nem tartozom és lelkiismeretem szava erősen vádol, hogy eddig nem szerettelek eléggé. De íme Atyám! megújított elhatározással törekszem pótolni a múltnak hiányait, melyeknek kútforrása az én szegény gyarlóságom.

Erős hittel zárom szívembe igazságaidat ó Szentháromság egy Isten, melyeket magad és üdvöztető Egyházad által hinnem és cselekednem élém adsz. Alázatos, de megingathatatlan reménységgel kérem és várom kegyelmes irgalmadat. Lángoló szeretettel száll hozzád lelkem, melynek kívüled egyéb vágyódása nincs. Te legjobb, te legszentebb, te egyedül boldogító valóság, egyedül Téged óhajt lelkem!

Az érzelmeknek e szent heve magambaszállásra kényszerít; mert íme érzem, hogy lelkemnek szárnyait, amelyeken most felséges színed elé akarok járulni, a földi életnek sok terhe nyomja. A zsoltárossal szólok s a mélységből kiáltok hozzád Uram, ó hallgasd meg bocsánatért esdő szómat! Hisz ha bűneimet veszed figyelembe, ó Uram! miként állok meg előtted?

Íme lelkiismeretem szava: imáimat, keresztény katolikus kötelességeimet miként végeztem? Miként jártam el hivatásomban? Nem voltam-e valamely szenvedély rabja? Harag, indulat nem ragadott-e el? Igazságtalanság nem férközött-e hozzám? Beszédem, viselkedésem nem sértette-e Istent, vallásomat, felebarátomat? A megbecsülés, a szeretet, az irgalmasság nem szenvedett-e sérelmet? ...

Ember vagyok, ember! Belátom gyarlóságomat! De tudom én jó Istenem, hogy te a megtört s alázatos szívet nem utasítod el magadtól. Íme! a földre borulva alázodom meg felséges színed előtt. Ó bocsásd meg vétkeimet, melyek felett őszintén bánkódom! A bánat által akarok megtisztulni, a szeretet által Veled egyesülni, hogy atyai irgalmasságod oltalma alatt pihenjek meg ez éjjelen. Jézusom kegyelmes szent Szíve, te légy menedékem és biztonságom, míg álomra hajtom fejem. S ha álomom megszakad és öntudatra ébredek, akkor is hozzád sóhajt majd lelkem. Mert a zsoltárossal nemcsak nappal, hanem éjjel is hozzád kiáltok; akkor is kegyelmes színed elé szálljon imádságom és akkor is hallgasd meg könyörgésemet! (Zsolt 87)

Oltalmad alá menekülök Istennek szent Anyja; ne vesd meg könyörgéseimet
szükségeimben, hanem háríts el tőlem minden veszedelmet dicsőséges és áldott szűz Mária!
Szent őrzőangyalom, égi pártfogóim könyörögjetek érettem!

Jézusomnak szent neve légy velem most és halálom óráján. Amen.

Elmélkedések a hét minden napjára

I. Vasárnap. Isten

„Én vagyok a te Urad Istened”.

Színéd előtt állok ó Uram! Világosítsd meg értelmemet, hogy a jót megismerjem s azt meg is tegyem!

1. Isten! A legmagasabb fogalom, melyre elmém képes. Minden tökéletesség, hatalom és nagyság teljessége. Az örökkévaló létel, a szentség, a kimondhatatlan felség, az igazság teljes valósága! Elmém kimerül, ajkam elnémul, ha Isten lényegét akarom gondolattal vagy szóval megjelölni! Hisz én szegény véges és korlátolt lény vagyok! Hogy is tudná csekély szellemi erőm felérni azt, ki a mindenséget betölti lényegével, jelenlétével és hatalmával. Az ég kicsiny, a föld porszem ő hozzá képest! Elmém őt felfogni nem bírja; de szívem és lelkem hiszi és vallja, hogy Ő van! Az egek hirdetik az ő dicsőségét; kezeinek, hatalmának erejét beszéli a mennybolt! (Zsolt 18) Tudom, érzem, hogy Ő van! Ha öröm ér, önkénytelenül száll feléje hitvalló szózatom, midőn felkiáltok: hála Istennek! Ha bánat sújt le rám, akkor is önkénytelenül tör ki belőlem hitvallásom: ó édes Istenem! Csak az esztelen mondja szívében, hogy nincs Isten (Zsolt 13); mert gonoszsága azt óhajtja vele, hogy ne legyen! De én erős hittel vallom szent létezésedet! Te teremtőm vagy és uram, ki előtt elmém és akaratom alázattal meghódol s kinek egész valóm készséges odaadással akar szolgálni!

2. Isten van! Ő minden tökéletesség teljessége; őt nem korlátozza semmi! Ő reá nézve nincs hely, nincs idő! A hely és idő a végeesség fogalmával jár; Isten pedig végtelen! Én egykoron nem voltam s egykoron nem leszek; létezésemnek itt a földön kezdete és vége van. Isten maga az öröklét; ő neki sem múltja, sem jövője nincs. Ő maga az örökkévaló jelen, mely meg nem változik és el nem múlik soha! Igen, Isten az örökkévaló jelen! Emberileg szólva ő egy szempillantással látja az összes elmúltat, az összes jelent s az összes jövőt. Ez az ő mindentudósága! Ő látja egész múltamat, látja egész jelenemet! Mert ő a szívek és vesék vizsgáló Istene! Rejtett hely nincs az ő tudására nézve; titkos gondolat, leplezett szándék, sötétben elkövetett cselekedet, tanú nélkül szőtt gonosz tervezés, a szívben égő szórtalan rossz vágyódás — nincsen elrejtve előle! Ő lát a titokban; mert jelen van mindenütt s mert mindentudása átfog mindent! Igen, ő lát engem, ismer engem teljesen! Erkölcsi értékem tisztán áll előtte! Az embereket megtéveszthetem; de őt nem! Az emberek előtt alakoskodhatom; de ő előtte nem! Igen! Mélyen érzem, hogy így van! Ó Uram te látod az én csekély erkölcsi értékemet; te látod, mily kevés bennem a jó és mily sok bennem a rossz! Vajon hogyan merek így élni a te mindentudó színéd előtt?!

3. Isten mindentudó. Mint egyedül igaz valóság, ki létezését senkitől sem nyerte; mint a végtelen szentségnek teljessége, ki ezt öröktől fogva önmagában bírja, csak az igazat, csak a jót szeretheti. Tehát Isten lényegénél fogva igazságos. Azt mondja a zsoltáros: Te nem akarsz az igazságtalanságot! (Zsolt 5) Ha igazságos az Úr, akkor különbséget kell tennie a jó és rossz erkölcsi érdemek, a jó és rossz lelkiismeretek között. Ha igazságos az Úr, akkor nem lehet egyenlő értékű előtte az a lélek, mely küszködve törekszik az erkölcsi jóra s az, mely könnyelműen szegi meg az örök törvényeket és gonosz hajlandósággal követi el a bűnt! — Igen Uram! igazságos a te ítéleted! Ami szent, azt szentnek tartod; ami gonosz, azt gonosznak ítéled. Az emberek ítélete tévedhet s azt számtalan emberi tekintet, érzélem befolyásolhatja. A te ítéleted nem csalatkozhatik, mert örök szentségednek és bölcsességednek eredménye. A te szentséged és igazságosságod megkívánja, hogy a jót jutalmazd s a gonoszat, a bűnt megbüntesd!

Íme Uram! Látom isteni valóságodat, elmémbe vésem mindentudóságodat és lelkem hallja igazságos szent ítéletedet. Vajon ezután is az erkölcsi romlás utain fogok haladni, hogy itt ez életben s aztán az örökkévalóságban ítéleted sújtsa engem! Ó Atyám, hozzád térek; add, hogy megismerjem lelki sebeimet és szentségeid kegyelme által gyógyulást nyerjek!

Jézusom szent Szíve, légy irgalmas hozzám! Mária szent Szíve, könyörögj érettem!

II. Hétfő. Jézus Krisztus

„És az Ige testté lőn”.

Szined előtt állok, ó Uram! Világosítsd meg értelmemet, hogy a jót megismerjem s azt meg is tegyem!

1. E név hallatára imádással telik meg lelkem. Nem embernek, Istennek neve ez. Örök igéje az Atyának. Mérhetetlen, örök, mindenható, Isten, és Ura mindennek! Az Atyával és Szentlélekkel együtt imádandó egy Isten! Az örök Ige Isten, mert teremő! Mindenek ő általa lettek és semmi sincs, mit nem az ő mindenhatósága teremtetett volna! Az eget s annak minden ékességét; a földet s annak minden kincsét és szépségét; az embert s annak értelmét az Örök Ige formálta! Lelkem az ő lehelete; elmém az ő képmása; szabad akaratom az ő kezének adománya; halhatatlanságom az ő örök kegyességéből származó kiváltságom! Mim van, amit nem ő adott énnekem? Mily roppant nagy gondolat: én az Örök Igének alkotása vagyok! Lehetek-e tőle távol? Lehetek-e vele ellentétben? Föltámadhatok-e ellene, hogy az általa elélem szabott erkölcsi rendet megszegjem? Ő maga az örök jószág és szentség! Amit alkotott, csak jó és szent lehet! Ilyennek alkotott engem is! De íme a bűn által megromlottam! S most is csak a bűn választ el tőle, Uramtól, Teremtőtől! Ó mily nagy gonosz a bűn! Lázadás a Teremtő ellen; a véges és teremtetett akaratnak szembehelyezkedése az örök mindenható akarat! S ezt én cselekszem, én porszem, azon képességgemmel, mit őtőle nyertem! Ó örök Ige! Látom, érzem és siratom hálátlanságomat!

2. Jézus! Ez az ő neve azon pillanattól, amelyben felölté az emberséget. Nem szűnt meg, ami volt. Hisz megszűnhetik-e az örök, halhatatlan Isten? Mint Isten szállott le a Szűz méhébe, fölvevé ott az emberi természetet egészen, s azt isteni személyiségében egyesíté magával elválaszthatatlanul. Isten és ember, akinek nemcsak emberi teste, hanem emberi lelke is van; hisz ha lelke nem volna, nem lenne ember! Ilyen az én Uram Jézusom! Isten és ember valóban! Ami az enyém, amit nekem adott, azt magáévá tette. Az anyagi természetet nem öltötte föl; hanem az emberit, az én természetemet, azt magasztalta föl az istenséggel egyesítvén azt! Mérhetetlen nagy gondolat, hogy ez a korlátolt gyarló test s az a korlátolt gyarló lélek, mely bennem van, Istenemnek is tulajdonává lett! Ha magamra tekintek, ha magamat figyelem, csak az az egy gondolatom támadhat, hogy emberségem révén Urammal, Jézusommal testvériségben vagyok! Ő az én testvérem s én Istennek testvére vagyok! Értem-e, átlátom-e hallatlan fölmagasztalásomat? Érzem-e méltóságomat? Öntudatosává válik-e bennem nagy hivatásom, fenséges kötelességem, mely abban van, hogy Jézusomhoz, testvéremhez hasonló legyek! Hisz ő hasonló lett hozzám mindenben a bűn kivételével! Hát én ne legyek őhozzá hasonló? A bűnnek szolgáljak tovább is? Nem! Nem! Kivetem lelkemből mindazt, ami nem Jézus, hogy az ő szent hasonlósága betérjen hozzám egészen!

3. A szeretetről szólva tanítványainak kijelenté Jézus, hogy az ő szereteténél nagyobb szeretete senkinek sincsen. Én lelkem, fölfogod-e e szóknak mélységes értelmét? Íme az örök Ige Isten; felsége és méltósága örök és végtelen, felette áll mindennek. Őt nem indíthatja meg semmi; külső befolyás nem hathat őreá. Mózes által így szól hozzánk: *„Halljad, Izrael! a mi Urunk Istenünk egyetlen Úr!”* (MTörv 6,4) Tehát mi okból ölté fel az emberi természetet? Mi okból alázza meg magát, hogy fölvegye a szolga alakját? Ó én édes Istenem! Ha lelkem e nagy kérdések megfontolásában elmerül, megtestesülésed csodálatos titkának csak egy okát tudja adni: a te imádandó nagy szeretetedet! Szeretted az embert, kit képedre és

hasonlatosságodra teremtetél; szeretted az embert, ki szerencsétlenül a bűnbe esett; szeretted az embert s nem akartad, hogy a bűnben elveszék örökre! A szeretet tett Téged hozzám hasonlóvá; a szeretet tette, hogy az emberek között jártál s hirdetted az örök életnek ígét, amelyek nélkül üdvösség nincsen! E szeretetre hívtál engemet is, szegény, gyarló, a jóban lanyha teremtményt! És szentséges Szívedben gyújtottál számomra tüzet, hogy lángra gyulladjak én is s a szeretetnek szent hevében kivesszem lelkemből mindazt, ami nem Te vagy s ami keresztényi kötelességeimmel ellenkezik!

Ó édes Jézusom, ó Istennek örök Igéje, ki az embert jónak teremtette, ki szeretetnek végtelen nagysága folytán testvéremmé lettél, hozzád térek, elhagyom bűnös szokásaimat, hogy ne én éljek, hanem a te szereteted éljen bennem, ó Uram Jézusom!

Jézusom szent Szíve, légy irgalmas hozzám! Mária szent Szíve, könyörögj érettem!

III. Kedd. Az Egyház

„Az igazság oszlopa és erőssége.” (Tim 3,15)

Színed előtt állok, ó Uram! Világosítsd meg értelmemet, hogy a jót megismerjem s azt meg is tegyem!

1. Igazságot hirdetett az Úr Jézus Krisztus. Az ő ajkairól csak igazság hangozhatott, mert ő Isten. Nem önmaga végett hirdette az igazságot; hisz ő az örök igazság teljessége! Hanem az emberek végett; énvégettem, hogy lelki szemem megvilágosodjék; lássam, ki és mi az Isten, lássam az ő akaratát, törvényét; lássam emberi hivatásomat és kötelességeimet. Nem csak egy időre, hanem örök időkre hirdette az igazságot; mert miként Isten, úgy az ő igazsága is örök! Hogy igazsága, az emberek számára adott vallása el ne vesszék, meg ne csorbuljon, annak megőrzését, hirdetését Egyházára bízta, melyet Szent Péterre, mint kösziklára alapított. Isten csak egy van! Mert lehet-e több végtelen, korlátlan, örök valóság? Nem lehet! Tehát lehet-e több igazság, több igaz vallás? Isten csak egy van; az ő igazsága, megnyilatkozása az emberek számára csak egy lehet! Csak egyetlen egy igaz vallás van! Nincs és nem lehet több! Megérted e szokat, én lelkem? Azt mondja az apostol: „*Egy az Úr, egy a hit! Egy az Isten és mindenek Atyja.*” (Ef 4,5.6) Sokszor hallod én lelkem: minden vallás jó! Hát lehet az örök, az igaz és szent Isten kétszínű, egyik vallásban ilyen, a másikban olyan?! Istenkáromló gondolatok! Visszaretenek tőlük! Csak egy Isten van; csak egy az ő igazsága, csak egy az ő szent vallása, melyet azért adott, hogy általa üdvözlöljek! – Értem, Uram, értem! Erősen hiszem, erősen vallom életemben és halálomban, hogy csak egy igaz vallás van, melyet az Úr Jézus szerzett nekem!

2. Uram! Lelkemben él az erős és mély hit, hogy csak egy igaz vallás van, amelyet Te szereztél! Íme, Uram, ha rád tekintek, ha isteni valóságodra gondolok, tudom, hogy Te csak egy vagy s kívüled nincs más Isten! Tudom, hogy szent vagy, maga a szentség teljessége! Tudom, hogy örökkévaló vagy és átfogsz minden időt, minden helyet és minden embernek Istene vagy! Tudom, hogy Péterre és apostolaidra építetted Egyházadat, hogy minden időkben s minden helyen az igazság oszlopa és erőssége legyen! De hát melyik ez az egy igaz egyház? Uram, a te műved istenségednek képét viseli! Te egy vagy, te szent vagy, te minden idők s helyek Istene vagy, s te Egyházadat apostolaidra építetted! Tehát lehet-e kétség, melyik az egyedül igaz Egyház?

Íme a római katolikus egyház egy az ő hitvallásában, szentségeiben, fejében, Szent Péter utódában, az apostoloktól kezdve a mai napig. Sohasem volt más, szervezete, mint amelyet ma látunk.

A római katolikus Egyház szent az ő tanításában, üdvösségre vezető eszközeiben, imáiban és céljában. Semmi sincs benne, ami ne szentséget árasztana. Krisztusnak tiszta jegyese, akiben makula nincsen!

A római katolikus Egyház átfog minden időt, minden helyet. Kezdetől fogva ott volt az egész ismert világon, mindenütt ugyanazon egy hitben, szeretetben és engedelmisségben egyesítvén híveit. Minden egyéb vallás, mely magát kereszténynek mondja, csak később keletkezett századok s ezer évek múltán! Tehát a római katolikus Egyház valóban általános, *katolikus!*

Végül ez az Egyház egyedül *apostoli*; egyedül ez az Egyház látta az apostolokat; egyedül ő bírja az apostolok tanítását; egyedül ő áll azon alapon, melyet Jézus Krisztus tett Szent Péterben, kinek utódai a római pápák két ezredéven át szakadatlan sorrendben örökölték egymástól azon főhatalmat, melyet az Úr Jézus Egyházának kormányzására Szent Péterre ruházott.

Íme tehát látom, hogy a római Egyház viseli Uramnak, Megváltómnak képét! Egy, szent, katolikus és apostoli! Ő a folyton közöttünk élő Krisztus, viselvén az ő hatalmát s végrehajtván üdvözítésünknek munkáját. Tehát szent ragaszkodással hajlok meg Krisztus egy igaz Egyháza előtt! Tudom, hogy kívül nincsen más igazság, nincsen üdvösség!

3. Uram Istenem, ha ez így van, amihez kétség nem fér, akkor a te Egyháza hatalmadnak nemcsak képviselője, hanem birtokosa is a földön. Ő neki mondottad: „*elmenvén az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek; tanítsatok meg minden nemzeteket, tanítván megtartani mind, amiket parancsoltam nektek*”. (Mk 16,15; Mt 28,19–20) Egyháza tanítása tehát a te isteni parancsod! Bármit tanít az Egyház, az a te isteni, mindenható, örök szentségű akaratom! Vajon ki állhat ellen a te akaratomnak? Ki meri megtagadni az engedelmisséget parancsaiddal szemben! Az Egyház igéje, a te igéd; az Egyház tanítása, a te tanításod; az Egyház törvénye, a te törvényed! Bármit hirdet az Egyház, a te nevedben s hatalmadnál fogva hirdeti; bármit rendel, a te nevedben és hatalmadnál fogva rendeli. Tehát mi az én kötelességem? Aki téged, ó Uram, Istenének vall, annak el kell ismernie Egyháza igazságát is, és meg kell hódolnia tanító szava előtt, mert ő az élő Krisztus! Igen Uram! Elmém erős hittal isteni igazságul fogadja mindazt, mit nevedben Egyháza tanít; akaratom aláztos, engedelmisségre hajlik minden iránt, amit Egyháza törvényül rendel elém. Ő az igazság oszlopa és erőssége! Az ő kebelén akarok élni és halni; az ő ajkáról akarom hallani a te igéidet, melyek üdvösségre vezetnek! Az egy, szent, katolikus és apostoli egyház Krisztusnak egyedül igaz Egyháza, egyedüli és biztos útja az örök boldogságnak! Uram Jézusom e hitben erősíts meg engem!

Jézusom szent Szíve légy irgalmas hozzám! Mária szent Szíve könyörögj érettem!

IV. Szerda. A hit

„*Aki nem hiszen, elkárhozik.*” (Mk 16,16)

Színéd előtt állok ó Uram! Világosítsd meg értelmemet, hogy a jót megismerjem s azt meg is tegyem!

1. Fülemben dörög Uram, rettenetes igazságod. „*Aki nem hiszen, az elkárhozik*”. Hiszek, Uram, hiszek! A hit az én szárnyam, amellyel lelkem hozzád száll. Jákob álmában létrát látott, mely az égig ért s melyen az angyalok jártak. A hit az én létrám, amelyen a földről az égbe jutok. Bármily nagy képzelőtehetségem, bármily lángoló bennem az érzélem heve, hozzád egyik sem ér fel. Csak a hit által látom felséges arcodat, amennyire ti. e mulandó testben erre képes vagyok. Most ugyanis csak mintegy tükörben, a titok kárpitja alatt látlak téged, hisz színről színre emberi szem nem láthatja isteni valóságodat. Ez az üdvözültek kiváltsága! De az igaz hit által megvilágosított elmém jól tudja, hogy te egy, végtelen, mindentudó, bölcs, szent, igazságos örök lény vagy, ki azért teremtettél engem, hogy egykor benned boldog legyek! Ó örök Valóság! Nem látom lényedet, föl nem fogom isteni természetedet, bölcsességednek kincseit nem tudom ésszel fölélni: de a hitnek kegyelme, melyet örök szeretetből te öntöttél belém, mindezt érezteti s mint igazságot tudatossá teszi

bennem! A hit a te adományod, nem az én érdemem! S te az igaz hit világosságára hívtál engem – méltatlan porszemet! Imádom valóságodat. Hálát adok neked, hogy ily nagy kegyelemre hívtál engem! Mert tudom Uram, hogy hit nélkül nincsen üdvösség!

2. Azonban hitemnek rendezettnek s erősnek kell lennie. Miért jelentetted ki igazságaidat? Azért-e, hogy én azokban válogassak? Hogy azt higgyem, amit akarok; s azt tartsam valónak, ami nekem tetszik, amit testi hajlandóságaim, szenvedélyeim igazsággal elfogadnak? Hisz ha a halandó földpora a te igazságaidban válogathat, akkor Te, örök bölcsesség, fölöslegesen cselekedtél, olyat is kijelentvén, amit az ember visszautasíthat! S ezen esetben nem volnál örök bölcsesség! Igen Uram! az én kötelességem az, hogy az én lelkem kivétel nélkül igaznak tartsa mindazt, amit te kinyilatkoztattál. Bár nem látom át az igazság belső természetét; bár a törvény, a parancs súlyos kötelességet ró reám: meg kell hódolnom örök igazságaid előtt! Ezt követeli tőlem isteni felséged! És meg kell hódolnom azon erős tudattal, hogy nemcsak igaz az, amit velem közöltél; hanem hogy az nekem örök boldogulásomra szükséges is. Ezen hitemnek erősnek, megingathatatlannak kell lennie, mert kútforrása és alapja a te szentséges igazságod. Ha kételkedem, már megfogyatkozott hitem! Mert a kételkedés örök igazságodnak tagadása! – Erős hittel ragaszkodom hozzád Uram és mindahhoz, mit szent vallásod által velem közölni méltóztattál!

3. Hiszek Uram – de a hit szerint élek is. A hit a vető mag; az engedelmes akarat, mely a szent hit parancsait megtartja, az a termőfa, mely jó cselekedetekkel számomra az örök élet gyümölcsét termi. Hallom isteni szódat: nem minden, ki azt mondja Uram, Uram, megy be mennyeknek országába; hanem ki Atyámnak akaratát teljesíti, az megy be mennyeknek országába! Hallom apostolodnak intő szózatát: „*a hit cselekedetek nélkül meg van halva*”. (Jak 2,26) És én, Uram, ezt egészen természetesnek találom. Mert ha hiszem istenségedet, tudnom kell, hogy irántad imádással tartozom. Ha hiszem szentségedet, tudnom kell, hogy nekem is szentségre kell törekednem. Ha hiszem mindentudó igazságosságodat, tudnom kell, hogy a jót bennem megjutalmazod s a rosszat megbünteted. Ha hiszem bölcsességedet, mely parancsokat s kötelességeket szabott elém, tudnom kell, hogy parancsaid iránt engedelmisséggel tartozom. Ha hiszem isteni szavaidat, mellyel Egyházadat alapítottad, hogy az örök üdvösségre vezérlő anyám legyen; tudnom kell, hogy Egyházadnak rendeléseit a te rendeléseidnek kell tartanom! Íme Uram! így válik a beléd vetett hit élő hitté, mely egész életemet s minden cselekedetemet kormányozza. Az a hit, mely csak hinni akar, zengő érc és pengő cimbalom; olyan csak, mint az árnyék, mely nem testi valóság. Te Uram megmutattad életereddel, miként kell hitemet jó cselekedetekkel megvallanom! Követni akarlak ó Uram! A hit ne legyen bennem üres szó, hanem keresztény katolikus élet, mely a te utaidon haladjon Uram Jézus Krisztus!

Jézusom szent Szíve légy irgalmas hozzám! Mária szent Szíve könyörögj érettem!

IV. Csütörtök. Az Oltáriszentség

„*Ez az én testem.*”

Színéd előtt állok ó Uram! Világosítsd meg értelmemet, hogy a jót megismerjem s azt meg is tegyem!

1. Isten fönn az égben, Isten itt a földön! Láthatatlan az emberi szemnek fönn az égben, láthatatlan itt a földön! De valóság fönn az égben a megtestesült Ige; valóság itt a földön a kenyér színe alá rejtőzött örök Ige! Lelkem, érted-e e nagy, e mélységes szent titkot? A kenyér színe alatt rejlik igazán, valóságosan és lényegileg az Úr Jézus Krisztus! Ó valóban Isten lakik közöttünk emberek között! És miért lakik közöttünk? Hogy szeretetét lássuk és kemény szívünk ezt látva, meginduljon szeretetén! És miért rejtőzött a kenyérnek alázatos színe alá? Ó ki bírná elviselni isteni felségét szemtől szembe! A kenyér színe alá rejtőzött, hogy bátorságos és bizalomteljes szívvel járuljunk hozzá, kit az angyalok is leborulva

imádnak. Mert itt van valósággal! Az utolsó vacsorán vevé Jézus a kenyeret, megáldá, tanítványainak nyújtá e szókkal: „*vegyétek és egyétek, ez az én testem!*” A kehelyben levő bort is megáldá s odanyújtá tanítványainak mondván: igyatok ebből mindnyájan! mert ez az én vérem! (Mt 26,26–28) Így szólt Jézus! Tehát amit nyújtott, nem kenyér s nem bor volt többé! hanem az ő valóságos teste és valóságos szent vére! Isten szava, tehát igaz! Mert „*az ég és a föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak!*” (Mt 24,35) Krisztus van itt, az ő istenségével s emberségével; mert a megtestesülés után ez a kettő el nem választható! Krisztus van itt, ahogyan a földön járt, ahogyan tanított, ahogyan csodákat művelt! Krisztus van itt; mert szeretett engem, azért van itt! – Élő hittel, mély imádással járulok hozzád elrejtett Istenem! Hiszem, vallom jelenlétednek e csodálatos nagy titkát! Itt vagy, mert szeretted szolgálodat!

2. A szeretetnek foglya az Úr Jézus az Oltáriszentségben. De lelkem tudod-e, miért akart az Úr kenyér színe alatt velünk lenni mindörökké? Íme, az izraeliták a pusztában vándoroltak; az égből hullott le számukra a kenyér, mely őket táplálta. A földi élet pusztaságában zarándoklok én is. Kevés benne a virág, kevés benne az erény, kevés az erkölcsi jó. Sivár pusztaság vesz engem körül; alig van, mi lelkemet fölüdítené! Elepednék, ha az égből nem szállott volna le, számomra is, ez az isteni manna! „*Ez a kenyér*”, így szól Jézus, „*mely az égből szállott alá!*” „*A kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért.*” „*Aki eszi az én testemet, örök élete vagyon és én föltámasztom őt az utolsó napon*”. (Jn 6,52–59) Íme! A legméltóságosabb Oltáriszentség imádandó titka! Hogy én éljek, azért van itt Krisztus; hogy el ne tikkadjak, azért van itt Krisztus! Tehetett-e az örök isteni szeretet ennél is többet? Maga magát adta át Krisztus! Hát adhatott-e ennél is többet? Szerény kenyér színe alá rejtőzött, hogy isteni felsége el ne riasszon! Ó lelkem, tudod-e eléggé csodálni, imádni e végtelen szeretetet?

3. Az oltáron rejtőzik az örök élet eledele. Vajon csak azért van itt, hogy tudjam jelenlétét s ezen gondolatban vigasztalódjam? Hogy ne lehessen kétségem, így szól hozzám az Úr: „*Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok, én megnyugtatlak titeket*”. (Mt 11,28) Ó kegyes isteni szózat! Magadhoz hívsz engem Uram; azt akarod, hogy öleléseddé siessek és istenségednek részesévé legyek! Mit is ér a forrás, ha eltikkadt ajkamat nem hajtánám ivásra? Mit érne e nagy Szentség kegyelme, ha nem lehetne részem benne?! Magadhoz hívsz Uram s még arról is biztosítasz: „*aki eszi az én testemet... az én bennem lakik s én ő benne.*” (Jn 6,57) Tehát Velel egyesülök e Szentség vétele által Uram; s te mindenható szent Isten a szegény lélek rejtekébe költözöl, hogy magadhoz emeld, hogy, szeretetedbe fogadd s az történjék vele, amit Szent Pál magamagáról mond: „*ugyanazért élek, én, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem!*” (Gal 2,20) Igen, így van Uram! De hogyan fogadhatlak téged én, ki bűnös vagyok? Ki a te szentségedtől eddig oly annyira távol állottam; ki nem a szűk ösvényen haladtam, amelyen te jártál; hanem a gondtalanság, a könnyelműség, a rólad való megfeledezés tágas ösvényén! Te magadhoz hívsz! Érzem kegyelmes vételeddnek igen nagy szükségét, hogy el ne vesszen lelkem. De azt is tudom, hogy az apostol szerint „*aki méltatlanul eszi e kenyeret... ítéletet eszik magának*”. (1Kor 11,29) – Tudom már Uram, mit cselekszem! Bűnbánattal tisztulok meg előbb; levetem vétkeimet és megsiratom őket; s úgy járulok üdvözítő asztalodhoz, hogy ott élő hittel, erős reménységgel és lángoló szeretettel az örök élet kenyerét vegyem magamhoz Amen.

Jézusom szent Szíve, légy irgalmas hozzám! Mária szent Szíve könyörögj érettem!

VI. Péntek. A Megváltás

„*Förláldoztatott, mert ő akarta.*” (Iz 53,7)

Színéd előtt állok ó Uram! Világosítsd meg értelmemet, hogy a jót megismerjem s azt meg is tegyem!

1. A Getszemáni kertben vagyok az Olajfák hegyének tövében. Ott térdel Jézus a pusztasziklán s a halálverítéknek véres cseppjei hullanak homlokáról a földre. Ó vajha az én szívemre hullottak volna! Jön az éji sötétben fegyveresekkel a hűtlen tanítvány és csókkal elárulja a Mestert. Durván megragadják őt s viszik az ítéletre. Gonoszságról vádolják, aki csak jót tett, csak isteni igazságot hirdetett. Halálra kérik őt s az ítélet kereszthalálra szólt! Viszi Jézus a keresztre; terhe alatt sebekből vérző teste összeroskad. A kíséretben hangosan zokognak a nők. Jézus hozzájuk fordul: „*Jeruzsálem leányai! ne sírjatok énrajtam, hanem sírjatok magatokon és fiaitokon.*” (Lk 23,28) Igen, fiaitok felett siránkozzatok! Én felettem is; mert én is terhelem az Úr keresztyét! A kálvárián keresztre szegeznek Jézust. Fején töviskorona; kezeit, lábait szög járta át. Úgy függ Jézus! Kimondhatatlan gyötrelmek között! Embersége fölsóhajt a kínok tengeréből: „*En Istenem! miért hagytál el engem!*” (Mt 27,46) Vonaglik; lehajtja fejét és meghal! Az isteni Szenvedő fájdalom az ég elsötétedik! ... Még nincs vége! Még kegyelmes szívét veri át a lándzsa! Szent Pál apostol azt mondja: „*megalázta magát, engedelmes lévén mindhaláláig s pedig a keresztnak haláláig!*” (Fil 2,8) Lelkem menj fel a Golgota ormára s állj meg ott a szent keresztnél!

2. Megalázta magát s engedelmes lón a keresztnél haláláig! Igen, így történt! S azért történt így, mert az ember kevély volt és engedetlen! Engedelmességgel és megalázkodással kellett a léleknek ezen elvesztést meggyógyítani. Törvényt szabott Isten őszülőknek; de az ember Istenhez akart hasonló lenni és kevélységében engedetlenné lón! Azt mondta a kísértő sátnak: olyanok lesztek, mint az Isten! Elveszett az ember, kit az Isten szeretetből teremtett; elveszett összes utóda! Mert a szentséget és igazságot, melyben Isten őt teremtette, bűne által elveszítvén, nem hagyhatta örökségül utódainak; hanem reájuk hagyta a bűnt, a kevélységet és az engedetlenséget! Hisz mi egyéb minden bűn, mint Isten törvényének kevély és engedetlen megszegése! Az ember e veszélyből magamagát kimenteni nem bírta. Hiszen vétke, mely Isten végtelen szentsége ellen irányult, végtelen bünsúlyt rejtett magában! Hajlandósága a gonoszra fordult; a lázadás szelleme költözött beléje! Aki nagyra, Isten örök bírájára volt hivatva, elveszett volna mindörökre! De Isten jobban szerette őt; nem engedte, hogy elveszék, kit saját képére teremtett. Egyszülött Fiát adta váltságul, hogy mint megtestesült Ige, engedelmességgel és alázatossággal megadja az isteni felségnek a megfelelő elégtételt! Ő reá helyezte az Úr, a próféta szavai szerint, mindnyájunk bűnét! Feláldoztatott, mert ő maga akará; mert nagyon szeretett! Ő a váltság, ki szent vérének hullásával és kereszthalálával lefizette bűneink tartozását! Lefizette az én bűnöm tartozását is! Lefizette az én kevélységem, az én engedetlenségem rovását is! Keresztyének én is készítője voltam; szent sebeit, szívének fájdalmát én is okoztam! Töviskoronájának egyik tövise én voltam! ... Megváltó Jézus Krisztusom! Keresztedhez borulok; szent keresztedet ölelem szívemre! Ó hadd sirassam múltamat, mely részben halálodnak szerzője volt!

3. „*Ő az engesztelő a mi bűneinkért!*” (1Jn 2,2) Igen! Engesztelő az én bűneimért is! Szentséges sebeinek harmata reám is hull; s a vér és víz, mely kegyes szívéből kifakadt, az én lelkemet is lemossa! Igen, lemossa! De csak úgy, ha hozzá megyek, ha szent vérének üdvözítő erejét magamra alkalmazom. Mert nélkülem teremtett ugyan az Úr, de nem vált meg nélkülem! Hiába csörgedezik szívéből a megváltás forrása, ha én magam abból nem iszom! Oda kell mennem a szent kereszthez; mert az üdvösségnek csak ez az egy útja van. Ha vétkeztem, ha engedetlenségemben és kevélységben az igazság útjáról letértem, oda kell mennem Krisztushoz, ki kiterjesztett karjaival ölelésre vár. Hisz azért terjeszté ki karjait a kereszten, hogy bűnös lelkemnek menedéke legyen! Az üdvösség kegyelme, a bocsánat malasztja mindig készen vár engem; de be kell látnom, meg kell siratnom bűnösségemet, hogy kegyelmet nyerjek! Ó isteni szeretetnek szent felsége, mennyit tettél érttem! Te jó pásztor, engem tévelygő juhodat az erkölcsi élet sivatagában megkerestél és csak azt kívánod, hogy kövessem hívó szavadat. A keresztnak magaslatáról szól szavam! Igen Uram, megyek! Elhagyom azt, ami nem Te vagy; elhagyom magamat is, bűnös hajlandóságaimat s

hozzád megyek; hogy szent véred harmatában fürödve, megváltásodnak részese legyek!
Amen.

Jézusom szent Szíve, légy irgalmas hozzám! Mária szent Szíve, könyörögj érettem!

VII. Szombat. A Boldogságos Szűz Mária

„Üdvözlégy Mária, malasztal teljes!”

Színéd előtt állok ó Uram! Világosítsd meg értelmemet, hogy a jót megismerjem s azt meg is tegyem!

„Üdvözlégy Mária, malasztal teljes!” E szókkal köszönté a názáreti Szüzet az angyal. De köszöntő szava nem az övé volt, hanem Istené, ki az angyal által adta tudtára a világnak a csodálatos nagy titkot: malasztal teljes! Az isteni szeretet kegyelmétől lángolnak az angyalok karai; gazdagok kegyelemben Istennek kiválasztott szentjei; de sem égi, sem földi teremtményről nem mondatott soha: malasztal teljes! Ez csak a názáreti szűznek Isten által adott kiváltsága! Malasztal teljes! Vagyis: soha sem voltál malaszt nélkül! Mióta lelkedet Isten lehelete megalkotta, beléd szállt a malasztnak teljessége! Egészen szent, új teremtménye Istennek! Te vagy ó Mária a szeplőtelen fogantatás, Istennek legszebb virága, felhőtlen ég, mocsoktalan tükör, kire a bűn árnyéka nem esett soha! A szentség és igazság, mellyel Isten az első embert fölékesítette, elveszett Éva által; Máriában Isten visszaállította azt, hogy lássuk és megcsodáljuk szeretetét és Máriáról magunkra tekintve, fölébredjen lelkünkben a vágyódás az erkölcsi jó után. Az egek összes lakóinak szentsége sem éri föl Máriát; mert ők csak részesültek kegyelemben; de Mária malasztal teljes! Mária szentsége dicsőségem az égnek, fölmagasztalása az emberi természetnek; s arra int engem, hogy magamra gondoljak, ki oly távol, nagyon távol állok a szentségtől!

2. *„És az Ige testté lőn.”* (Jn 1,14) Mária legnagyobb kiváltsága, istenanyai méltósága. Az ő áldott ménében vette fel emberi testét az örök Ige. Tehát szó szoros értelemben Istennek anyja Mária. Ha elgondolom, mily közvetlen viszonyba jutott Mária ezen anyasága által az örök Istennel; ha elgondolom, hogy az, aki mindeneket alkotott, kinek nevére minden térd meghajol az égből, a földön s a föld alatt, Máriát a szeretetnek hangján édes Anyának szólította: akkor értem át azt a mindent fölülmúló méltóságot, amelyre a názáreti szent Szűz emeltetett. Az ég és föld királynéja, az angyalok királynéja, minden teremtmények királynéja lett ő akkor, midőn az angyal szavaira alázatos engedelmességgel azt válaszolá: *„Legyen nekem a te igéd szerint”*. (Lk 1,31) Mily tiszteletnek kell lelkemben fakadnia, ha Máriára gondolok; mily hódolatnak kell szívemben ébrednie, ha áhítatos fohászaim Máriához szállnak! Egészen természetes, ha lelkem Máriához fordul s ő általa keresi az utat az irgalom trónusához. Mária tisztelete, az Úr Jézus tisztelete. És az Úr előtt mi sem lehet kedvesebb, mint hogy ha szűz Anyjának dicsérete hangzik föl híveinek ajkairól. – Én lelkem, van-e jogod ahhoz, hogy Mária, tisztelői közé számítsd magad?

3. Máriát dicsérje lelkünk, Máriát dicsérje szánk! Így hangzik a magasztaló ének Isten házában. Én lelkem, ebben nagyon óvatosságnak kell lenned, nehogy megcsald önmagad. Szép, ha lelkünk áhítata fölhevült érzelmekkel dicséri Máriát; szép, ha ajkunk áldó szókkal magasztalja Mária kiváltságait, hirdeti szentségét, csodálja alázatosságát. Ez azonban még távolról sem igaz tisztelete Máriának. Máriát igazán az tiszteli, ki erényeit követi! Bármennyire hangozzék föl ajkamról a Máriát dicsérő zsoltos és ének: ha nem haladok Mária nyomdokain, tiszteletemnek értéke nincsen! Íme! ragyog előttem csodálatos alázatossága! *„Íme az Úr szolgáló leánya.”* Szolgálónak mondja önmagát, mikor méltóságban minden teremtmény fölé emelkedett! S az én lelkem tele van kevélységgel; tele van mások lenézésével; tele van hiúsággal! Van-e bennem hasonlóság Máriához? Íme! midőn hallá az angyaltól, hogy Erzsébet fiat szül: Názáretből sietve ment föl Júdea hegyére, hogy ápolja öreg rokonát. A szeretet ragadta Máriát és sietve ment a szeretet kötelességeinek teljesítésére.

Mindenek előtt van-e bennem egyáltalán szeretet? Avagy talán csak önzés az, amit én szeretetnek gondolok? Van-e bennem önzetlen szeretet, mely csak a jó Istenért szeret?! S azt a jót, amire Isten vagy a felebarát szeretete vonz, serényen, sietve teszem-e? – Lelkem válaszolj e kérdésekre! De tudd meg minden esetre, hogy alázatosság és tiszta szeretet nélkül, mely a jót Istenért teszi, és tiszta szív nélkül, az alázatos és tisztaságos szent Szület igazán tisztelni nem lehet.

A szent miseáldozat

Az Egyház tanítása. Az áldozat Isten legfőbb hatalmának elismerése. Minden vallásnak, még a pogánynak is volt és van áldozata; mert az Istentől való függésnek gondolata oly általános, mint az emberiség. Krisztus az utolsó vacsorán vértelenül, a kereszten vérének ontásával mutatta be megváltói áldozatát; mindkettőben ő maga volt az áldozó és az áldozat. Az utolsó vacsorán kenyér és bor színe alatt testét és vérét áldozta föl s elrendelte, hogy ez így történjék az idők végezetéig: „*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!*” Ez isteni áldozatot a kereszténységben, teljes tisztaságban a keresztény katolikus szent vallás őrizte meg. A szent mise ugyanis folytatása annak, mit Krisztus az utolsó vacsorán tett; és vérontás nélkül való megismétlése a Kereszt szentséges áldozatának. Mert a kenyérnek s a bornak külön megszentelése Krisztust a kereszthalál állapotában tünteti föl, ahol szentséges vére megvált testétől. De egyiktől sem vált meg istensége; mert ez az emberi természettel elválaszthatatlanul egyesült. Ez az oka annak, hogy egy szín alatt is az egész Krisztust vesszük magunkhoz; mert a kenyér és bor színe alatt úgy van jelen Krisztus, ahogyan a szent misét az utolsó vacsorán szerzé. Ott az élő Krisztus önmagát hordozá kezeiben, midőn mondá; ez az én testem; ez az én vérem!”

Lelkem! Ezek után érted a szent misének végtelen méltóságát. Imádó s pedig Istenhez legméltóbb áldozat az, mellyel legfőbb hatalmát magunk felett elismerjük. Hálaáldozat a vett jókért; kéreőáldozat új kegyelmekért; s a leghathatósabb engesztelő áldozat bűneinkért. A szent misének végtelen érdeme abban van, hogy Krisztus Jézus, mint örök főpap, a pap szolgálata által önmagát áldozza fel a mennyei Atyának. Tudva ezeket, lelkem, a szent miseáldozaton imádó érzelmekkel, alázatos megtörődéssel és lángoló szeretettel kell megjelenned. A templom küszöbén kívül kell hagynod mindent, ami e fölséges isteni titok ünneplésében zavarhatna.

Imádság a szent mise előtt

Szentséges áldozatodban akarok részt venni, kegyelmes Megváltóm. Isteni felségednek örök szeretete beszél abból hozzám, amelyre én méltó nem vagyok. Imádandó színed előtt állok majd, amelyre az angyalok is szent félelemmel és lángoló vágyódással tekintenek. S íme, Te megengeded, hogy én, sokszor tévelygő szolgád, színről-színre lássam elrejtett isteni jelenlétednek áldozatát! Ó mily alázatos érzelmekkel kellene telve lennie szívemnek! Ó mennyire kellene éreznem kegyelmednek nagyságát és méltatlanságom sokaságát! Alázattal imádlak Téged, hogy idehívni méltóztattál! Az Angyalok seregeivel s az üdvözültek lelkeivel egyesülök buzgalomban, hogy Téged, ó Uram, ezen szentséges áldozat alatt oly áhítattal imádjalak s áldjalak, amilyenre Te, teremtető Istenem, méltó vagy s amilyenre az én csekély erőim képesek. Fogadd kegyesen áhítatomat; gyullaszd föl buzgóságomat s pótolja a te irgalmad azt, ami hiánya van gyarló szolgálatomnak! Amen.

Lépcsőima

Uram! Az oltár lépcsőjén áll a szent áldozatot bemutató szolgád és mély megtörődéssel vallja meg gyarlóságait, hogy méltatlan ne legyen azon szentséges cselekedetre, mely az oltáron végbemegy. Vele egyesülök lélekben s elhatározásban; vele együtt bűnbánó szívvel kiáltok fel én is: én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem! Mert ember vagyok, ki sokszor letérek szent parancsaidnak ösvényéről; ember vagyok, ki gyarlóságait hordja magával; kinek akarata sokszor jut ellentétbe a te szentségeddel. Íme az én életem csak egy pillanat az

örökkévalósághoz képest; s e pillanatnyi idő alatt kell érdemeket szereznem a Veled való boldog örök életre. És mégis minden perc megtermi ugyan gyümölcseit; de nem a keresztyén katolikus életnek erényeit, hanem az erkölcsi élet töviseit! Ó mennyei Atyám, tekints le reám irgalmas szemekkel! Add gyógyító kegyelmedet, hogy e szentséges áldozatnak ereje megillessen lelkemet, megtermékenyítse jó elhatározásaimat, amelyekkel Hozzád akarok térni s egyedül Neked szolgálni!

Kirie eleiszon

Uram irgalmazz nekünk! A segélyre szorulóknak szavai ezek! Uram, a te irgalmasságoddal tele van az ég s a föld! Az angyalok boldogsága, a te irgalmasságod; a földi életnek jövő reménysége, a te irgalmasságod! Ott az égben imádják határtalan kegyelmedet a boldogok; itt a földön megtörődve kérjük irgalmasságodnak gyógyító harmatát mi gyarló emberek! Kirie eleiszon! Könyörülj rajtam, Uram! Jóságod tengerének egy cseppje hulljon az én lelkemre is, mely gyarlóságomból fölemeljen engem, hogy szárnyakra kelve erős akaratú lépjek azon ösvényre, mely igazságodnak, szeretetednek soha el nem apadó forrásához vezet. Kriszte eleiszon! Könyörülj rajtam, édes Jézus Krisztusom! Hogy lelki szemeim mindig a te szent akaratodnak fényességét keressék, szívem szent törvényed alá hajoljon s egész életem szent keresztednek áldott útján járjon! Kirie eleiszon! Könyörülj rajtam, Uram! Hogy átlássam, miszerint sem az égen, sem a földön kívüled nincsen üdvösség, amelyet kereshetek; nincsen boldogság, mely szívemet kielégítheti; nincsen szeretet, melyben lelkem nyugalomra nyerhet! Uram, irgalmazz nekünk; Krisztus, kegyelmezz nekünk; Uram, irgalmazz nekünk!

Gloria

Az angyaloknak dicsőítő énekétől hangzottak vissza az egeknek boltívei, mikor Te, örök Igéje az Atyának emberi testben e világra születni méltóztattál! Íme az oltáron újra megjeleni készülsz körülünkben; tehát újra visszhangzik lelkünkben az angyali karok éneke: Dicsőség a mennyben Istennek és béke a földön a jóakarátú embereknek! Áldunk, magasztalunk s imádunk Téged, ki szeretetednek e nagy csodáját gyakorlod ismét velünk! A pásztorok sietve vonultak jászolodhoz és szívüknek hűségét vitték oda áldozatul. S vajon én mit viszek Hozzád az oltáron? Békeiséget? mely talán nincs is meg szívemben! Hűséget parancsaid iránt? amely legtöbbször hűtlenségben szokott megnyilvánulni! Szereteted nagy szeretetedért? Ó, valóban sokszor megfedkezem Rólad s úgy élek, mintha Te nekem nem is volnál teremtető Uram és Istenem! Ó Isten báránya, könyörülj rajtam! Ó Isten báránya hallgasd meg könyörgésemet! Ki az Atyának jobbán ülsz, légy irgalmas hozzám! A te dicsőségedet, magasztalásommal nem öregbíthetem; mert az örökkévaló; imádásommal nem nagyobbíthatom, mert az határtalan! Te Úr és Isten vagy, egymagadban minden jónak s boldogságnak teljessége. Ha én dicséreted hirdetem, az csak lelkemnek szolgál javára; mert az áhítatnak szent érzelmei hozzád ragadnak engem s elmerülve irgalmasságodnak látásában megtanulom, hogy nem a test hajlandósága üdvözít, hanem isteni akaratodnak teljesítése önt szentséget és igazságot lelkembe! Úgy zengem tehát dicséreted, hogy azt ne csupán ajkam, hanem főleg keresztyéni életem hirdesse. Amen.

Könyörgés

Szeplőtelen jegyesednek, az Egyháznak imája, mint illatos tömjén füstje száll hozzád, Uram, az oltár zsámolyáról. Vajha az én könyörgésem is, mint egykor Ábel imája, fölhatolna az égig és méltó lenne Hozzád! Ó szentek szentje, királyok királya, örök hatalmú Isten, áldott és imádott légy számtalan kegyelmedért, melyet születésem óta nekem juttattál! Áldott és

imádott légy örök irgalmadnak azon végtelen adományaiért is, melyeket szeretteimre és másokra árasztottál! Az én gyarló, bűnös lelkem Téged megillető imádásra nem képes. Éppen azért alázattal kérlek, tekints egyszülött Fiadnak szeretetére, tekints az ő végtelen érdemeire s ezeknek útján az én hódolatomat és hálaadó imámat is fogadd kegyesen. Áldjon Téged az egész természet, az élő s élettelen egyaránt; imádjon Téged az angyalok serege, a hívők összessége és minden szív, mely a világon élt, él, vagy élni fog. Te vagy Istenünk és Urunk! Ne vond meg tőlünk irgalmat, amely által élünk és vagyunk! Mit kérjek Tőled, Uram? Ő tudasd velem szent akaratodat s adj kegyelmet, hogy azt mindenkor teljesítsem. Amen.

Uram! A Szentlélek Isten tüze által égesd tisztára szívünket s egész lelkünket, hogy Neked megtisztult testtel szolgáljunk és tiszta lélekkel tetszésedre legyünk!

Kimondhatatlan irgalmat nyújtsd nekünk kegyesen, Uram, hogy összes bűneinktől megtisztuljunk s az értük járó büntetésektől is megszabaduljunk.

Isten, ki az angyalok s az emberek szolgálatait csodálatos gondviseléssel intézed, engedd kegyesen, hogy akik az égben állandóan Neked szolgálnak, a mi életünket is itt a földön oltalomban részesítsék.

Cselekedeteinket előzd meg Uram szent sugallatoddal és kísérd segítségoddal, hogy minden imádságunk s minden tettünk általad kezdődjék s Veled végződjék! Amen.

Evangélium

Az örök élet igéi szólnak hozzám a szent evangéliumból. Nem Mózes beszél nekem, sem a próféták egyike; hanem a próféták Istene, az Úr Jézus Krisztus. Abban is megnyilvánult örök szeretete, hogy az új törvényt, a katolikus szent vallást ő maga hirdette az emberiségnek. Ő valóban boldogok, kik az örök bölcsesség közvetlen tanításának lehettek egykoron tanúi!

De tudnom kell, hogy bár változnak az idők s változnak az emberek, Krisztus tanítása nem változik soha s örök ifjúságban és szépségben él s fog élni az idők végső határáig! Mert az apostol szerint Krisztus tegnap és azelőtt s mindig ugyanaz mindörökké!

„Boldogok a lelki szegények, mert az övék mennyeknek országa.”

„Boldogok, akik éheznek és szomjúhozak az igazságot, mert ők megelégtetnek.”

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.”

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent.” (Mt 5,3–8)

„Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, kik titeket gyűlölnék.” (Mt 5,44)

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradotok s terhelve vagytok és én megnyugtatlak titeket.”

„Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.” (Mt 11,28–29)

„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.” (Jn 13,34)

„Atyám, ne az én akaratom, hanem a tied legyen.” (Lk 22,42)

„Aki föl nem veszi keresztjét s nem követ engem, nem méltó hozzám.” (Mt 10,38)

Íme lelkem! Az Úrnak új tanítása; az Úr evangéliumának néhány gyöngyszeme, mely világosságot árasztott az óvilág erkölcsi setéségébe és ma is világosságot áraszt lelkünkbe, hogy lássuk, mire vagyunk hivatva. Kérdezd meg önmagad, megvalósultak-e benned az Úrnak e szavai? Követted-e legalább egy intelmét is? De bármit válaszoljon lelkiismereted, tudd meg, hogy örök élet az Úr szavain kívül nincs! S ha keresztény katolikusnak vallod magad, az Úr igéje legyen elmédnek szövétéke s akaratodnak irányítója a jóra. Mert nem azért tanított az Úr, hogy igéi elszálljanak, mint a füst; hanem hogy erkölcsi életünket azokhoz alkalmazzuk!

Credo

Hiszem uram s erős elhatározással vallom mindazt, amit isteni kegyességed örök tudásodnak kincseiből nekem kijelenteni méltóztatott. Tudom, hogy az mind isteni igazság és üdvösségemre szükséges; mert különben nem jelentetted volna ki. Ezen hitben egyesülök az apostolokkal, kik tanításodnak tanúi és legelső hirdetői voltak; egyesülök a szent vértanúkkal, kik vallásodnak igazságát vérüknek ontásával bizonyították be; egyesülök a hitvallók seregével, kik isteni tanításodat életükben valósították meg. Hiszek Uram teljes hittel; minden igazság egyenlő szent előtttem; mert valamennyi a te isteni szavad. Hiszek őszinte hittel, nemcsak külsőleg és szóbeli hitvallással, hanem étellel és szeretettel, elmémnek s akaratomnak teljes alávetésével. Szent igazságaid világosítsák meg értelmemet, irányítsák akaratomat s uralkodjanak minden cselekedetemen. Hiszek Uram gyermeki hittel; nem kutatom igazságaidnak rejtekeit, nem akarom megfogni a megfoghatatlant; hanem isteni bölcsességedben megnyugodva, szívembe zárom mindazt, amit kinyilatkoztatni méltóztatál. Így meggyőződéssel s ilyen elhatározással lelkemben mondom: Hiszek egy Istenben –.

Ez az apostolok hite, ez az én hitem; ebben akarok élni és halni. Amen.

Felajánlás

Édes Megváltó Jézusom! Az utolsó vacsorán, midőn a szent miseáldozatot rendelted s először magad mutattad be, szent és tiszteletre méltó kezeidbe vetted a kenyeret, szemeidet az égre fölemelvén, hálákat adtál s megáldottad azt. Épp így áldottad meg a kelyhet is; vagyis a kenyeret is, a bort is mennyei Atyádnak fölajánlottad. Ugyanezt cselekszi nevedben s helyetted az áldozópap minden egyes szent misében. Vevén ugyanis a kenyeret, imígyen imádkozik: Fogadd mindenható örök szent Atya Istenünk e szeplőtelen kenyeret, melyet én méltatlan szolgáló neked élő igaz Istennek fölajánlok számtalan bűneimért, vétségeimért s hanyagságaimért s az összes jelenlévőkért; de egyúttal minden élő s megholt keresztény hívőért, hogy nekem s nekik javunkra s örök üdvösségünkre szolgáljon. Amen. S vevén a kelyhet, imígy könyörög: Fölajánljuk neked Uram az, üdvösség kelyhet, kérve irgalmadat, hogy a mi s az egész világnak üdvéért édes illatképpen szálljon fel hozzád. Amen.

Az áldozópapnak ezen imájával egyesül az én lelkem fohásza. Neked ajánlom Uram, magamat egészen. Testemet, lelkemet és minden képességemet. Neked ajánlom minden gondolatomat, mely csak veled foglalkozzék; minden vágyódásomat, mely csak reád irányuljon; minden szómat, mely egyedül csak téged magasztaljon; minden elhatározásomat, mely mindenben neked engedelmeskedjék; és minden cselekedetemet, mely egyedül a te dicsőségedet szolgálja. Fogadj el engem is áldozatul, hogy mindenkor és mindenben színed előtt járjak. Amen.

Dicsérő ének

Örökön örökké magasztalják s áldják az angyalok karai az egekben a mindenek alkotóját, a kegyelmeknek adóját, a teljes Szentháromságot, a mindörökké élő Istent. „Áldás, fényesség, bölcsesség, hálaadás, tisztelet, dicsőség és erősség Istenünknek mindörökön örökké. Amen.” Magasztaló ének hangzik el a szent misében is, mely az Úrnak tényleges jelenléte miatt valósággal a menny itt a földön. Valóban méltó és igazságos, helyes és üdvösséges, hogy neked Urunknak, szent, mindenható, örök Atya Istenünknek mindenütt és mindenkor hálát adjunk a mi Urunk Jézus Krisztus által. Aki által felségedet dicsérik az angyalok, imádják s rettegik az égi hatalmasságok. S az egeknek erei s a boldog szeráfok együttes örvendezéssel magasztalják. Könyörgünk, hogy ezekkel együtt a mi dicséretünket is juttasd színed elé, kik

könyörgő vallomással mondjuk: szent, szent, szent a seregeknek Ura Istene, az ég s a föld telve van a te dicsőségeddel! Áldott, ki az Úr nevében jó! Hosanna a magasságban!

Az Egyháznak e dicső éneke visszhangzik az én lelkemben is. Minden képességeimmel, minden erőmmel, szívem minden érzelmével áldlak s magasztallak édes Megváltó Jézusom! Áldlak s magasztallak, hogy e szent misének örömét megadtad nekem. Áldlak s imádlak azon nagy lelki vigasztalásért, mely ez isteni tevékenység alatt lelkembe tér. Szálljon fel hozzád alázatos imáadásom az angyalok énekeivel s add kegyelmedet, hogy e szent titkokat hű keresztény lélekkel ünnepeljem. Amen.

Canon

A szent titkok magasztos pillanata következik, az Istenembernek megjelenése az oltáron. Lelkem, helyezkedjél méltó hangulatba. Az Isten színe elé kerülsz, ki átlátja, ismeri egész valódat. Az alázatosság öntudata, az imádó szeretet heve ébredjen föl benned. Igen Uram! tudom, hogy isteni ünnepben léssen részem. Leborulok előtted s mély imádással könyörgök az áldozó pappal együtt egész Egyházadért, ennek szentséges fejéért, a római pápáért. Magasztald föl Egyházadat, vigasztald s erősítsd meg Szentatyánkat, hogy mint helyettesed a földön, az igazság és üdvösség utain vezérelje nyájadat az égbe. Áldd meg országunkat, mi magyar hazánkat; vezéreljed jóra a mi királyunkat. De azokért is följánlom bizalomteljes imádságomat, akikhez a szeretet és vérség köteléke, avagy a hála kötelessége fűz. A te irgalmas jóságod ó Uram Istenem, juttassa mindegyiknek azt a kegyelmet, melyre üdvössége szempontjából a legnagyobb szüksége van.

Szentséges Szűz Mária, Istennek szent anyja, könyörgésseddel légy oltalmára áhítatos híveidnek. Szent apostolok s Istennek minden szentjei, legyetek közbenjáróink, hogy e felséges titok ünneplése Istennek dicsősége, mindnyájunknak lelki üdvére legyen. Amen.

Úrfelmutatás

Ó üdvösséges szent pillanat! Az örök életnek megjelenése a földön! A mindenható Isten, az örök és végtelen Isten leszállott az oltárra, hogy velem legyen, hogy szeretetét lássam; hogy megvigasztaljon, hogy iránta szeretetre gyulladjak! Üdvözlégy édes Jézusom, ki a kenyér és bor alázatos színe alá rejtetted isteni felségedet! Ó mily boldog a keresztény katolikus lélek, amely Istenét ily közel tudja magához! Közel vagy hozzám kegyes megváltó Istenem! Szemem lát téged, szívem hozzád kívánczik s lelkem eleped a hozzád való vágyódástól. A porba alázkodva imádlak téged jelenlevő Jézus Krisztusom! Nem jelkép, nem képzelet az, mi az oltáron van! Te vagy ott valósággal én üdvözítő Jézusom, úgy, ahogyan az utolsó vacsorán jelen voltál s a kereszten érettem meghaltál! Imádó hittel vallom valóságos jelenlétedet, imádom kimondhatatlan szeretetedet, amellyel közöttünk megjelentél! Áldott legyen az üdvösségnek ez a pillanata, amellyel méltatlan szolgádat megajándékoztad!

Üdvözlégy Krisztusnak imádandó szent teste; üdvözlégy Jézusomnak drágalátos szent vére! Megváltásomnak ára, üdvösségemnek záloga, halhatatlanságomnak, boldog föltámadásomnak biztosítója! Ha imádásodra leborulok, megszűnik reám nézve a mulandó földi lét; ha lelkembe zárhatlak, az óhajtván várt üdvösség száll belém! Ó legszentebb, legtisztább, legimádandóbb jelenléte Istenemnek! Vajha ne lennék méltatlan színed előtt állni!

Úrfelmutatás után

Uram! Végtelen irgalmadnak, e nagy csodáját látván, mely az oltáron végbement, ajkam elnémul és szívem a méltó hálaadásra képtelen. Honnan vegyek én, szegény halandó ember,

méltó szokat csodálatos és fölfoghatatlan szeretetednek magasztalására? Honnan vegyek én megfelelő gondolatot az oltáron végbement felséges titoknak átértésére? Íme tudom, hogy te végtelen Isten vagy, kit az egek egei befogadni nem képesek; tudom, hogy szent felségednek kimondhatatlan méltóságát az angyalok s a szentek is a legnagyobb megilletődéssel szemlélik. És te most itt vagy én előttem az oltáron csekély kenyér és bor színe alatt! Itt rejtőzik isteni felséged és megfoghatatlan végtelenséged! Előtted állok én por és hamu! Hogy is van az, hogy méltatlanságom nem semmisül meg jelenlétedben? Hogy is van az, hogy én előtted megjeleni bátorkodom? Hisz az én lelkem nem tiszta s szívem nem ment emberi gyarlóságoktól, imádságom szórakozott! S mégis itt vagyok színed előtt! S te megtűrsz engem! Ó édes Jézusom! Ez a te irgalmadnak nagysága, mely nagyobb, mint az én méltatlanságom! Tekints le reám; gyógyítsd meg lelkem sebeit, hogy akiért meghaltál s akiért e szent áldozatot rendelted, az leljen nálad kegyelmet és üdvösséget!

Te élők és holtak Istene! Szent vérednek harmata azokra is kiárad, kik e földi élet terhét már letették s az örökkévalóságba költöztek. Áraszd irgalmadat megholt szereteteinkre, bocsásd meg vétkeiket! Ők is emberek voltak, gyarló emberek; kiket talán nem is a rosszra irányuló akarat, mint inkább az emberi gyengeség ejtett el, hogy szent törvényeidet megszegjék. Tekintsd szentséges sebeidet s engedd, hogy egykoron velük egyesülve áldhassuk s imádhassuk végtelen irgalmadat. Amen.

Pater noster

Imádás illet téged Uram, dicséret és magasztalás. Az értelemmel nem bíró természet létezésével imád téged és hirdeti dicsőségedet. De az embereknek értelmes lelket adtál, hogy megismerjék felségedet, megismerjék tőled való függésüket s ezt szóval és cselekedettel is bevallják. Mennyei Atyám! imádom s áldom irgalmadat, hogy engem teremtetél s egyedül üdvözítő Egyháznak gyermekévé tettél! Imádlak s áldlak téged, hogy szent igazságaiddal megismertetél s tudtomra adtad végső célomat, amely Te vagy magad! Imádlak s áldlak téged, hogy egyszülött Fiad által arra is megtanítottál, miként imádjam isteni felségedet. Tehát az ő isteni szavaival imádom örök mindenható valóságodat, mondván: Mi Atyánk, ki vagy mennyekben ...

Íme, Atyám vagy! Jogot adtál, hogy annak hívjalak! Magadhoz emeltél, hogy ne szolgál, hanem gyermeked legyek. Mily nagy az én méltóságom De milyen nagy az én hivatásom is! Arra vagyok hivatva, hogy mennyei Atyámhoz méltó legyek. Szent és jó, mint Ő! Tökéletes, mint Ő! Szemeimnek szüntelen rajtad kell függniük Uram, hogy folyton lássalak téged, példányképemet; és szentsegédnek láttán folytonosan kell bennem élnie azon tudatnak, hogy a bűn nemcsak rendeltetésemmel ellenkezik, hanem tőled is eltávolít! Atyám! Gyermeked akarok lenni, hű gyermeked, aki legyőzve gyarlóságait s megfékezve rossz hajlandóságait, irgalmadnak árnyékában neked szentségben s igazságban szolgáljon! Ó add nekem ehhez szent malasztodat. Amen.

Agnus Dei

Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! Könyörülj rajtam! Így sóhajtok fel én is az áldozó pappal! Lelki szemeim előtt áll szent áldozatod, melyet a kereszten mutattál bel! Látom szent vérednek hullását, kifeszített tagjaidnak fájdalmas vonaglását, kegyes jó szívednek kimondhatatlan gyötrelmét: és föltámad lelkemben bűneimnek tudata! Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! Könyörülj rajtam! Eltévedtem az igazság útjáról, elhagytam az életnek forrását, mely szívedből csörgedezik; az emberi gyarlóság s a bűnök sokasága ejtett hatalmába! Halhatatlan lelkem elveszítette a hozzád való hasonlóságot! Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! Könyörülj rajtam! Ó vedd el az én bűnömet is; adj nekem

lelki békességet! „*Nincs békességük az istenteleneknek, úgymond az Úr.*” (Iz 48,22) A világ utait, amelyeken a szenvedélyek és bűnös hajlandóságok hajtának engem, nem ékesíti a lelki békének szent virága. Ez csak kereszted tövében hajt ki, hol a magábaszálló s önmagáról lemondó lélekre szent vérednek éltető harmata hull. Íme, itt vagyok Uram szentséges áldozatodnak megújításán! Szálljon szívembe a te békességed, melyről magad mondad: „*békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek; nem mint a világ adja, adom én nektek!*” (Jn 14,27)

Áldozás

Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj! Légy üdvöz jelenlévő Isten, lelkemnek Megváltója! Légy üdvöz, kenyér és bor színe alatt rejlő Isten, lelkemnek eledele, erkölcsi sebeimnek gyógyítója, gyengeségemnek erősítője, üdvösségemnek biztosítója! Légy üdvöz nagy Szentség, az örök szeretetnek záloga, az irgalomnak kútforrása, minden kegyelem adója s a halhatatlanság orvosszere! Alázattal imádlak téged! Legtisztább valóságodhoz talán nem ér fel imáadásom! De Te, ki a farizeus házában is megpihentél, ki a publikánus hajlékába betértél, ki Mátét, a vámszedőt tanítványaid közé hívtad és Magdolnának könnyeit nem vetetted meg: fogadd kegyesen érted epedő szívem imáadását! Uram és királyom vagy; uralkodjál felettem kegyelmeddel! Bár most nem vagyok méltó, hogy oltárodhoz járuljak és isteni valóságodban szívembe fogadjalak, mert érzem a lelkemet terhelő bűnsúlyt; de igaz bánatot indítok fel magamban és legalább lelkileg óhajtok veled egyesülni. Jöjj hozzám édes Jézusom; jöjj, térj be szolgád hajlékába kegyelmeddel! Jöjj! tisztíts meg engem; hajlítsd szívemet magadhoz, hogy keresztyén katolikus engedelmisségből és szeretetből éljek szent akaratod szerint!

Krisztus lelke szentelj meg engem!
 Krisztus teste válts meg engem!
 Krisztus vére tölts el engem!
 Krisztus oldalsebének vize moss meg engem!
 Krisztus szenvedése erősíts meg engem!
 Ó édes Jézusom, hallgass meg engem!
 Sebeidbe rejts el engem!
 Ne engedj magadtól elszakadni engem!
 A gonosz ellenségtől védj meg engem!
 Halálom óráján hívj engem!
 Rendelj magadhoz engem ...
 Hogy szenteiddel egyesülve dicsérjelek téged!
 Mindörökre örökké. Amen

Anima Christi sanctifica me ... IX. Pius pápa 1854. évi január 9-én 300 napi búcsút engedélyezett egyszeri elmondáskor; teljes búcsút, ha egy hónapon át mindennap elmondjuk, gyónunk, áldozunk s a Szentatya szándékára imádkozunk templomban vagy nyilvános kápolnában.

A szent áldozás után

A hálaadás szavai hangzanak az áldozópap ajkairól, hogy Te, ki örök forrása vagy minden kegyelemnek, híveidet s közöttük engem is, ezen szentséges áldozatnak kegyelmében részesíteni méltóztattál. Ó valóban, Atyja az irgalomnak, adhatsz-e többet nekünk embereknek, mint isteni felségednek részesét, egyszülött Fiadat! íme az ó törvényben a

Szentek Szentjébe csak a főpap léphetett be s ő is csak egyszer évenként, hogy ott kitárja népének könyörgéseit s meghallja felséges akaratoknak parancsait. És én mindennap megjelenhetek e legszentebb helyen, hol nem csupán jelképe van istenségednek, mint a frigysátorban; hanem jelenlétednek isteni valósága épp úgy, amiként az égben uralkodol mindenek felett! És mindennap hallhatom szentséges Szívednek dobbanását, mely azt beszéli nekem, hogy alázatosságban, a lélek tisztaságában s a szeretetnek önfeláldozó gyakorlásában szolgáljak neked. Ó mily közel jár hozzám az én Istenem! S én mily közel vagyok öhozzá! És mégis mily sokszor távol van tőled lelkem, midőn a bűnök viharai s az indulatok kitörései ragadnak magukkal! Ó édes Jézus Krisztusom! Szentséges áldozatodnak kegyelme által fűzz magadhoz engem, hogy miként a zsoltáros mondja: a te igéd legyen lábaimnak szövéténe és ösvényeimnek világossága. (Zsolt 118) Te örök Igéje az Atyának, ki által mindenek lettek; te igaz világosság, ki minden léleknek megadod fölvilágosító malasztodat: add reám az áldozó pap kezei által áldásodat, hogy a szent érzelmek, szándékok s elhatározások, melyek e szentséges áldozat alatt lelkemben megfogamzóztak, ott állandó gyökeret verjenek s az örök életre gyümölcsözzenek. És ameddig a földön élek, szívem a szeretetnek s hűségnek kötelékei által mindörökké nálad legyen. Amen.

Hálaadás a szent mise bevégeztével

Mély alázattal, imádó hálával áldlak téged édes megváltó Jézus Krisztusom, ki nekem megengedted, hogy e fölséges áldozaton jelen lehessenek. Az angyali seregek lángoló imádással, hódoló szeretettel vették körül az oltár trónusát és lelki tiszta szemeikkel láttak téged, ki a megszentelt kenyérnek és bornak színe alá rejtőztél. Ó mily csodálat tartja őket megszállva, midőn végtelen szeretetednek és irgalmadnak e nagy művét látják! A hódolatnak s az elragadtatásnak mily szent, mily boldogító érzelmeivel telnek meg ők, midőn tanúi az emberek iránt való kimondhatatlan irgalmadnak, mellyel isteni felségedet ily alázatos színek alá rejtéd! És íme, én is tanúja vagyok e csodálatraméltó nagy kegyelmednek! De sőt oka vagyok szereteted e csodálatos megnyilatkozásának! Mert én Uram Jézusom! az én üdvösségemre, az én megszentelésemre rendelted ezen imádandó isteni áldozatot!

Ó mily áhítattal, mily megtörődéssel, mily alázattal, mily égő és mindenről lemondó s mindenről megfélelmező szeretettel kellene az oltár zsámolyánál megjeleném! Mily áhítattal, mily nagy hálával, a megjavulásnak mily erős föltételével kellene e szentséges áldozaton mindenkor részt vennem! Mily mélyen kellene éreznem keresztény katolikus voltomnak nagy méltóságát, mint akinek lelki üdvösségéért az Istenfia soha meg nem szűnő áldozattá, válni méltóztatott!

De haj! gyarlóságom e legszentebb helyen, e felséges és imádandó áldozat alatt is szórakozottá tesz; s ahelyett, hogy az angyalokkal imádásodba merülnék el, elmém tőled távol jár és isteni jelenlétedhez nem méltó gondolatokkal s képzetekkel foglalkozik. Uram! megsiratom e gyarlóságomat! Kegyelmed szabadítson meg tőle, hogy midőn irgalmas színed előtt állok, a világ megszűnjék reám nézve létezni! Ó fogadd kegyelmesen ez alázatos kérésemet! Ó fogadd mély és alázatos hálámat azon, lelki vigasztalásért, mely szentséges áldozatodból reám áramlott. Fogadj el engem örök áldozatul, hogy minden, ami bennem van s ami vagyok, téged imádjon s neked szolgáljon mindörökön örökké. Amen.

Halottak miséjére szóló imádság

Megfontolás. „*A bűn zsoldja a halál.*” (Róm 6,23) Meghalunk, mert vétkeztünk, mert első szülőink bűne örökségképpen átszállott reánk. Innen van a halálnak általános törvénye, mely minden emberre szól. De tudnom kell, hogy ha az Úr Jézus is meghalt, ez nem azért történt, mintha őneki is része lett volna a bűnben. Meghalt, hogy a bűn halálából megváltson

minket. És a boldogságos Szűz is meghalt. A bűnnek árnyéka sem esett tiszta lelkére; de ő is ember volt; az általános törvény őreá is szólt. Azonban a boldogságos Szűz halála nem volt fájdalmas. Boldog elszenderülés volt az, melyet azonnal fölváltott dicsőséges mennybemenetele.

A halál gondolata rettegéssel tölt el bennünket. Azonban a keresztény katolikus ember tudja, hogy az Úr Jézus halálával és föltámadásával elvette a halálnak fullánkját. A keresztény katolikus ember tudja, hogy a halál nem megsemmisülés, hanem átmenet az örökkévalóságba. A halál valósággal kapuja a halhatatlanságnak. A halál gondolatával a hívő lelkében mindig a föltámadás reménysége csillog. Ez a reménység adott erőt a szent vértanúknak; ez a reménység hangzott már a jámbor Jób ajkairól: „*Tudom, hogy az én Megváltóm él, és az utolsó napon a földből föltámadok és az én testemben látom meg Istenemet*”. (Jób 19,25–26) Miként az elvetett mag a földből új életre kél, úgy fog elporlott testem is Isten mindenható szavára új, halhatatlan életre ébredni! Föltámadok! mert a földi életnek szerve nem csak a lélek volt, hanem az egész ember, tehát a test is! Az egész ember Isten utain járt, vagy Isten törvénye ellen cselekedett. Tehát Isten igazságossága megkívánja, hogy az egész ember elvegye jutalmát avagy büntetését.

Ha a halál megváltó pillanata elkövetkezik, a tiszta lélek azonnal Isten boldog látására tér. Azonban rendszerint még a jámborok lelkét is kisebb bűnök árnyéka fedi, vagy a már megbocsátott bűnök büntetése terheli. Mivel a legszentebb Isten elé csak az járulhat, aki egészen tiszta: a lélek ideiglenes szenvedéseknek vettetik alá, míg bűneitől s a büntetésektől meg nem szabadul. E szenvedő lelkeken törekszik a keresztény katolikus szeretet segíteni. S ezt többféleképpen teheti. Imádság által; jócselekedetek, böjt, alamizsna által; a szent mise bemutatása által, mely a legtökéletesebb engesztelő áldozat; a szent gyónás és áldozás fölajánlása által; s az Egyháztól nyert búcsúknak alkalmazása által a megholt lelkekre.

A keresztény katolikus szeretet így vallja meg lelki egységét azokkal, kik már túl vannak az élet mezsgyéjén, egyesülvén velük az élő hit, reménység és szeretet által Istennek imádásában.

Ima a mise előtt

Élők és holtak Istene, kinek felsége, hatalma és irgalma végtelen, mély imádással borulok előtted a porba le. Lelkem érzi örökkévaló nagyságodat, imádandó szentségedet. Előtted állok a halál gondolatával elmémben. Tudom, mulandó vagyok, mint a mező virága; ma még élek; de napjaim, óráim talán már számba vettek; és hívó szózatodra lelkem talán már legközelebb isteni felségednek színe elé kerül. Én szegény bűnös, mindentudó színed elé kerülök! Örvidenem kellene e boldog órának, melyben a mulandóság terhétől és szenvedéseitől megszabadulok; melyben lelkem leveti a test békóit és szabadon szárnyalhat Urának, Teremtőjének imádására. Örvidenem kellene e boldog órának, amelyben azok ölelésére siethetek, kikhez a szeretet fűz, s kik engem az örökkévalóságban megelőztek. S íme a halál gondolata szorongással tölti el lelkemet!

Uram! Alázatos reménységgel vallom irgalmasságodat; de erős hittel kell tartanom igazságosságodat is! És méltatlanságom tudatában ez aggaszt engem! Uram adj időt a megtérésre nekem; adj időt és kegyelmet a keresztény katolikus életre nekem; hogy parancsaid ösvényén járjak és hívó szózatod úgy érjen engem! S ezt az időt, melyet kegyességed nyújt nekem, azok számára is gyümölcsöztetni akarom, kik az örökkévalóságban várják érkeztemet. Ez a szentséges áldozat, melyen igaz hittel és imádással részt veszek, legyen a kegyelmek kútforrása számomra, de megboldogult szeretteim számára is! Irgalmas jóságod tekintsen le rájuk s rövidítse meg szenvedéseiket, hogy akik szerető vágyódással sóhajtanak feléd, isteni valóságodnak boldogító színét mielőbb meglássák. Amen.

Lépcsőima

A halál gondolatával lelkemben lépek oltárod zsámolya elé kegyes jó Uram, Istenem! Tudom, meghalok. S ha e fölött egy pillanatig is kételkedném, a temetőnek keresztjei hirdetnék ezen igazságot nekem. Uram! Irgalmasságod az én reménységem! Reményilem alázattal, hogy keresztényi élet után a boldog örökkévalóság leszen osztályrészem. De kérem és reményilem irgalmadat megholt szeretteim s az összes megholt hívők számára is! Ó tekints Uram arra az eltörülhetetlen szent jelre, melyet a keresztség írt lelkükre s mely által nyájadnak tagjai lettek; tekints egyszülött Fiadnak szentséges vérére, mely az ő üdvösségükért is kiontatott. Ó adj nekik Uram örök nyugodalmat s az örök világosság fényeskedjék nekik! Azt a sötétséget, melyet a bűn s annak büntetése lelkükre áraszt, irgalmasságod fényessége oszlassa el, hogy bocsánatot nyerve isteni Felségednek látására jussanak. Mert az az örök boldogság, hogy téged mindenható Isten színről-színre lássanak, kimondhatatlan felségednek csodálatába elmerülve magukról megfélelkezvén, egyedül téged szeressenek, imádjanak örökön örökké.

Tudom Uram, hogy az örökkévalóságban a bűnbánatnak már nincsen ideje; az életet rendelted ezen célra. Éppen azért én bánom teljes szívből mindazon gyarlóságokat, melyek megholt szeretteim s az összes megholt hívők lelkét terhelik! Bocsásd meg vétkeiket! Vajha soha meg ne bántottak volna! Én is megbocsátó kegyelmedért esedezem! A halál s az utolsó ítélet gondolata a bánatra serkenti hanyag lelkemet! *Dies irae, dies illa!* Eljő a nap, amelyen e világnak rendje megszűnik, és fölvirrad az a legutolsó nap, amelynek már nem leszen alkonyata! Mert az ég és föld elmúlnak, de a te szavaid Uram, el nem múlnak soha! *Quantus tremor est futurus!* Ó mily rettegés fogja majd el lelkem az isteni bíró jövetelén, ki nem a szolgának alázatos formájában, mint egykoron, hanem isteni felségének teljességében jelenik meg, hogy számba vegyen mindent; számba vegye azt a kevés jót, amit cselekedtem; és azt a sok rosszat, amit elkövettem! Uram irgalmazz nekünk! Krisztus kegyelmezz nekünk! Uram irgalmazz nekünk!

Könyörgés

Mennyei Atyám! Te vagy magad a szeretet! Mindent szeretetből cselekedtél és mitsem parancsoltál egyszülött Fiad által jobban, mint ennek az isteni erénynek gyakorlását. Az ő ajkáról hallom a kereszténységnek legfőbb életszabályát: „*Új parancsolatot adok nektek: hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket*”. (Jn 13,34) E szent törvényed mélyen lelkembe hatol; befogadom s bezárom oda, hogy necsak érzelemben, hanem életben és cselekedetben is megvalósítsam azt. Uram! szívem téged szeret egyedül s ezt keresztény katolikus étellel akarom megvallani. De szent parancsod értelmében szeretem felebarátaimat is s főleg azokat, kik immár az örökkévalóság napját látják. Irgalmasságod sokasága szerint könyörülj megholt szeretteimen! Az Egyház imájával kiáltok hozzád: Híveidnek teremő és megváltó Istene, bocsásd meg elhunyt szolgálóidnak bűneit, hogy az engesztelést, mely után mindig vágyódtak, jámbor könyörgéseink által megnyerjék. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Élő hittel egyesülök velük, akik, ha módjukban állna, egy új életben teljes szívvel szolgálnának isteni felségednek. Reménységgel egyesülök velük, hogy egykoron majd egy szívvel imádkozunk és szerethetünk téged. De addig is hű lélekkel akarok neked szolgálni Uram! Mert tudom, hogy csak azok boldogok, kik „*az Úrban halnak meg*” (Jel 14,13) és tudom, hogy mindenkit elkísér az örökkévalóságba az ő cselekedete, melyet csálhatatlan ítélettel fogsz mérlegelni. *Tuba mirum spargens sonum!* Hallom az angyali kürtnek hangzását, mely lehatol a sírok mélységeire s a világ négy tájáról összehordja elszállott

poraimat s oda vezet engem isteni felséged trónusa elé. „*Mors stupebit et natura.*” Csodálkozás fogja el a halált, amelynek megszűnt uralma! Csodálkozás fogja el az egész természetet, midőn életre kél a föld pora, hogy örök sorsát hallja isteni ajkaidról! – Ó Uram, most büntess; csak akkor leljen szolgád és leljenek szeretteim irgalmat isteni színed előtt. Amen.

Evangelium

A szent evangéliumban isteni igazságaid szólnak hozzám, Uram! Egyháznak dicsőült tagjai, az Ég boldog lakói nemcsak hiszik, hanem isteni valóságukban látják is azokat. Az ő szemeiket többé nem földi fátyol. Tebenned látják az örök igazságok tengerét, minden jónak és lelki szépnek megtestesülését, aminek csodálatába örökre elmerülnek. Szent Egyházunk szenvedő tagjai, a tisztító helyen levő lelkek, még nem látják színről színre isteni felségedet; ők még csak a hit által közelednek hozzád; de az ő hitüket nem befolyásolja többé semmi földi körülmény. A test békóitól szabadon szállnak az élő hitnek szárnyain; átérzik, tudják kimondhatatlan felségedet, imádandó szentségedet, igazságodat; s egyedüli vágyódásuk, hogy mielőbb eljussanak hozzád, s háláteljes imádással szolgáljanak neked, mindenek Urának, örökre örökké!

Én, ó Uram, még a test békóiban e földi élet sötétségében zarándokolok. Homály borítja elmémet mindenünnen és csak a szent hit által, melyet igaz Egyháznak ajkairól hallok, vallom igazságaidat. Szent tanításod elmémnek világossága, mely megmutatja végcélomat; akaratomnak irányítója törvényeid teljesítésében; vezércsillagom az életben, vigasztalásom a halálban. Az igaz hit kegyelme által könyörülj megholt szeretteim lelkein; de könyörülj rajtam is, hogy úgy éljek, hogy jól halhassak is meg!

Liber scriptus profertur. Mert eljöttödnek pillanatában, majd föltáruul a könyv; de nem az, melyet papírra vagy pergamenre írtak; hanem a lelkiismeretnek könyve, melybe az életnek összes cselekedetei följegyezvék; mindentudásod könyve, mely csalhatatlanul őriz mindent! *Iudex ergo cum sedebit.* S midőn te isteni bírása a lelkeknek trónusodra ülsz, hogy igazságot tégy: föltáruulnak a szívek rejtekei és mi sem marad igazságos megítélés nélkül! A zsoltárossal kiáltok hozzád: Uram! ha gonoszságaimat veszed számba, ugyan ki áll meg előtted!

Fölaajánlás

A szeplőtelen áldozat, melyet az élők s holtak üdvéért neked, ó Uram, az oltáron bemutatunk, a legszentségesebb cselekedet, mely a halandó ember szolgálata által végrehajtható. Egyszülött Fiad megalázta magát, hogy kenyér és bor színe alatt az emberek fiai között lakhassék; de a föld pora természetének igényei és állapota fölé fölmagasztaltatott, midőn az ég és föld Urát, Istenét és Megváltóját az oltárnál kezeiben hordozhatja. Irgalmasságodnak ez a fölfoghatatlan nagy cselekedete bizalomra kelti büntudattal terhelt lelkemet. Alázatos szívem hogyan bízna kegyességében, ki érettünk már ennyit tettél! Hisz magad mondtad: „*bízzatok, én meggyőztem a világot*”. (Jn 16,33) Bízom Uram, alázattal és nem elbizakodással, hogy ez a szentséges áldozat elhunyt szeretteim számára megszerzi a bocsánat, az engesztelés kegyelmét. Ó tekint le erre a végtelen érdemű szent áldozatra; tekint le a szenvedő lelkeknek vágyódására, mely egyedül reád irányul. Íme! az a tudat, hogy földi gyarlóságaik miatt még nem járulhatnak színed elé, a legnagyobb fájdalommal tölti el őket! Ó fogadd el elégtételül e fájalmukat; teljesítsd Jézus érdemeiért vágyódásukat, hogy eljussanak választottaidnak seregébe, boldogító színednek látására és imáadására!

De bízom Uram az iránt is, hogy e szentséges áldozatnak végtelen érdeméből, nekem szegény bűnösnek is juttatsz valamit. Íme, küszködöm az életben; íme zaklat a test, csábít a

világ, kápráztat a gonosz lélek. Hozzád menekülök Uram! Fogadd el szívemnek áldozatát, melyet íme most az oltárra teszek. Érted dobogjon, érted éljen egyedül készsleges engedelmisségben!

Quid sum miser tunc dicturus? Mert ha majd fölkel reám az utolsó nap, mit fog mondani akkor remegő ajkam? Kinek oltalmát keresheti a bűntudat miatt rettegő lelkem akkor, midőn még az igazakat is aggódó kétség szállja majd meg?! *Rex tremendae majestatis!* Ó isteni bíró, kinek kimondhatatlan felsége rettegéssel tölti el egész valómat, de aki ingyen kegyelemből váltottad meg szeretteidet! Ó, te a kegyelmeknek kútforrása! válts meg engem szegény szolgádat is!

Sanctus

Az áhítat szárnyain járulj lelkem Istennek színe elé, hogy a földi élet terhéről megfélekezve az angyali seregekkel egyesíthesd áldó imádat. Szent, szent, szent a seregeknek Ura Istene. Ez a dicséret hangozzék vissza benned örökké; mert ő Teremtőd, végső célod és örök boldogságod. És nem lelsz nyugodalmat mindaddig, míg Istenben, az Úr Jézus kegyes Szívében meg nem pihensz! Minden földi jó, kincs, hírnév csak éhséget teremt, de ki nem elégít soha! Egyedül Isten az, ki békét ad nekünk, s az élet minden szenvedéseiben megnyugvást, ha tiszta keresztényi lélekkel fogadjuk őt keblünkbe. Ez a béke uralkodik fönn a mennyben; ezen békének teljessége után vágyódnak a szenvedő lelkek; ez a béke száll a mi lelkünkbe is, ha életünk alapja Isten! Ki uralkodói mindenek felett, kinek ég és föld engedelmeskednek, kinek dicséretét hangoztatja az egész mindenség: ó add meg örök békességednek kegyelmét a szenvedő lelkeknek; add meg nekem is a jóra térésnek kegyelmét, hogy lelkem az égiekkel s az üdvösséget váró lelkekkel együtt a te magasztalásodat, a te dicséretedet hangoztassa mindörökké!

Recordare Jesu pie! Emlékezzél meg édes Jézusom, hogy örök szereteted az én bűneim miatt vállalta el a megváltás nagy munkáját! Tehát ne veszíts el engem az utolsó napon! *Quaerens me sedisti lassus!* Mint a jó pásztor fáradsággal kerested elveszett juhodat, kerestél engem! Ó ne engedd, hogy fáradozásod gyümölcsét elveszítse szegény lelkem!

Canon

Uram! Minden ami van, a te hatalmadnak alkotása. Te keltetted az élet csiráját; te teremtetted a kegyelemnek országát; isteni ajkadon született a kereszténység, a katolikus Egyház és üdvösségre vezető kegyszerei. A te irgalmad, hogy ebben a szent vallásban születtem, nevelődtem. Semmim sincs, amit nem te adtál volna! Íme ez a szentséges áldozat is, melyet neked bemutatunk a te rendelésednek imádandó eredménye! Tehát akármit ajánlok föl neked, csak azt adom vissza, amit tőled kaptam. Ó fogadd kegyesen az oltár áldozatát; fogadd kegyesen egyszülött Fiadnak föláldozását örök dicsőségedre és lelkünknek üdvösségére. Tekints le Egyházadra! Tudom, a pokol kapui nem vesznek erőt rajta; mert amiként te örök Isten mindvégig Egyházzal vagy, jegyesednek is mindaddig élnie és működni kell, míg az igazság diadalának nagy napján az örök dicsőségbe bevonul! De mivel ellenséges hatalmak ostromolják mindenfelől, légy e szorongatások közepette oltalmazója Szentséges Atyánknak, az Egyház összes pásztorainak, szolgálóinak és hívőinek. Add, hogy a dicsőségnek napja, mely a lelkeket hozzád vezeti, már e földön megkezdődjék; hogy mindnyájan szent akaratom szerint szolgáljunk neked hitbeli egységben, engedelmisségben és keresztényi szeretetben.

Fogadd el e szent áldozatot lelki üdvére azoknak is, kik a szenvedések helyén várják boldog megváltásukat. Fogadd áldozatul szívünket, akaratomkat, egész valónkat; hogy

amiként mindenkinek Ura és Istene vagy: minden elme téged megismerjen, minden térd előtted meghajoljon, és neked szolgáljon minden az égben és a földön. Amen.

Irgalomnak anyja, szentséges szűz Mária, Istennek minden szentei pártfogoljatok bennünket, kik az életnek erkölcsi veszélyei között küszködünk!

Úrfelmutatás

Ó üdvösséges nagy Szentség, mely föltárod előttünk az ég kapuját! Az élet küzdelmeiben légy erősségünk és segedelmünk! Hozzád fohászkodunk, hozzád sóhajtok, ki az oltáron közöttünk megjelentél, hogy lelkünknek élete légy, a bánatban vigasztalásunk, gyengeségünk ellen orvosságunk! Ó az égnek boldog lakói, kik színről színre látják dicsőséges szent arcodat! Ó én a földnek boldog lakója, ki az igaz hit által szintén látom isteni jelenlétedet, látom érettem vérző sebeidet! Hozzájuk járulok hittel, szeretettel, imádással, mély megtörődéssel; mert sebeidnek én voltam okozója! Jézus szent vérének harmata, hullj kiszáradt szívemre, amelyben nincsen áhítat, nincsen hozzád való hűség és szeretet.

Ó Jézusom! Itt térdelek isteni felségednek valóságos jelenlétében, Uram, Istenem, királyom, örök bírád színe előtt! Változtasd meg egész valómat, hogy ne én éljek, hanem te élj én bennem! Ó mely üdvösséges járni a te utaidon, a szent keresztnak árnyékában, szent sebeidnek virágos kertjében! Ó haljon meg bennem minden, ami nem te vagy! Haljon meg a kevélység, a hiúság, a felebaráti szeretetnek hiánya, a szemeknek s az ajkaknak szabadosága! Neked ajánlom magam egészen! Ó fogadj be szentséges sebeidnek üdvösséges rejtekébe! Ott éljek senki által nem látva s ott hallgassam kegyelmes szent szívednek jóra buzdító dobogását!

Az örök életnek e kútforrása, mely az oltáron csörgedezik, nyújtson a szenvedő lelkeknek is enyhületet!

Úrfelmutatás után

Dicsőség neked, az örökkévalóság halhatatlan, egyedül igaz Istenének, kit egyedül illet meg minden dicséret és imádás. Dicsőség neked, ki láthatatlan vagy az ember testi szemének, de látható a hit világa által a kenyér és bor színe alatt az oltáron! Az angyalok karai, a szentek seregei a fátyol alatt is látják isteni felségedet; és imádó csodálkozás fogja el őket, látván és tudván, hogy a kenyér és bor színének legkisebb részecskéje alatt is a földkerekségnek ezernyi ezer oltárain mindenütt egészen, igazán és valósággal jelen vagy!

Ó hogyan lehetséges ez, én Uram, én Istenem! Isteni műveid előttünk folynak le; de időben és térben mozgó csekély értelmünk titkaidnak mélységeit nem látja át. De azért a legerősebb hittel vallom isteni jelenlétedet az oltáron! Itt vagy minden jónak kútforrása, a kegyelemnek adója; úgy hogy kegyes adakozót talál benned mindenki, ki őszinte és erős hittel járul hozzád! Ó szálljon lelkembe a te irgalmasságod! Íme, még az élet utait járom. Szent kezéd tartson engem, hogy tőled el ne váljak soha! De légy irgalmas megholt szereteteink iránt is! Ezen szentséges áldozatnak mérhetetlen érdemeiért tárd föl nekik a mennyország kapuját; bocsásd meg bűneiket, engedd el büntetéseiket, hogy örömtől repeső szívvel pihenjenek meg atyai kebleden!

Iuste Iudex ultionis. Ó kegyes Megváltóm, szünetlenül feléd száll irgalomért esdő sóhajom. Mert tudom ítéleted igazságos és érdeme szerint torolja meg a gonosztságot. Ó bocsásd meg gyarlóságomat most, mielőtt elkövetkeznék a számonkérésnek napja! *Ingemisco tamquam reus!* Uram, bűnösségem tudatában hozzád fohászkodom; hálátlanságom miatt szégyenpiro borítja arcomat! Kegyelmezz nekem, könyörgő szolgádnak!

Pater noster

Uram, megparancsoltad, hogy atyámnak nevezzek s ily módon fiaddá fogadtál engem. Hogyan lehetséges az, hogy téged örök Isten, kinek hatalma korlátlan, kinek szentsége végtelen, kinek imádandó felsége félelmet keltő, hogy én szegény, gyarló vándora a földnek, ki minden vagyok, csak nem szent: téged atyámnak merjelek mondani s én a te fiad legyek! Pedig így van! Magad akarod ezt! Ó Atyám, látom szeretetedet, látom magas hivatásomat, nagy méltóságomat; de egyúttal nagy, méltatlanságomat is látom! Gyermeked vagyok és akaratomnak nem engedelmeskedtem, parancsaidat nem követtem, törvényeidet nem teljesítettem. Törvényül azt követtem, amit önzésem kívánt és parancsolt! De magamba térek!

Atyám, ki mennyekben vagy, áldja minden szív, minden ajk a te szent nevedet; országod, szent Egyházad, az üdvösségnek ez egyedüli útja, fogadja keblébe az összes emberiséget; miként az égből, úgy a földön is szent akaratomnak hódoljon minden. A kegyelemnek az üdvösségre vezető kenyerét add meg minden nap nekünk; bocsásd meg gyarlóságainkat; s ha súlyosan vétkezünk, add meg nekünk a megtérés malasztját. Mi is megbocsátjuk igazán s őszintén a sérelmet, mely rajtunk esett; ó ne engedd, hogy a bűnre való kísértésnek forgatagába kerüljünk és szabadíts meg minket a léleknek s a testnek minden veszedelmétől. Amen! Mennyei Atyánk! Fogadd kegyelmedbe azon gyermekeidet is, kik a tisztító tűzben várják irgalmadnak enyhítő harmatát. Ők is megváltottaid; egyszülött Fiadnak lehulló szent vére ő érettük is lefizette a váltságbért. Engedd, hogy dicsőségednek országába jussanak és szentjeiddel együtt téged örökké áldhassanak!

Qui Mariam absolvisti. De irgalmasságod rólam, szegény bűnösről se feledkezzék meg. Hisz Mária Magdolnának is megbocsátottal, a megtérő latornak is kegyelmet adtál; s így a reménységre engem is följogosítottál! *Preces meae non sunt dignae.* Arra ugyan nem vagyok méltó, hogy imádságom meghallgassad; azonban te örök jószág vagy, tehát kegyességed mentsen meg az örök tűztől engem!

Áldozás

Üdvözlég nagy Szentség! Istennek legötetszőbb áldozat, a halhatatlanság orvosszere, az örök életnek kenyere! Üdvözlég elrejtett manna, mely az égből szálltál alá! Ó mily vigasztalók, mily bátorítók kegyes szavaid! „*Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete vagyon és én föltámasztom őt az utolsó napon!*” (Jn 6,55) Uram, oltárodhoz járul esdeklő szolgád, hogy örök élete és boldog föltámadása legyen! Azonban hangosan figyelmeztet a nemzetek apostola: „*aki méltatlanul eszi e kenyeret és issza az Úr kelyhét... ítéletet eszik és iszik magának!*” (1Kor 11,27–29)

Méltatlanul; azaz Istenhez nem térő lélekkel; méltatlanul, azaz a bűnök igájában görnyedő lélekkel; méltatlanul, azaz kereszténytelen lélekkel!

Értem Uram és érzem méltatlanságomat! De hozzád térek igaz bűnbánattal, hogy magamhoz vehesselek; mert nélküled nem tud élni az én lelkem! Ó addig is jöjj hozzám kegyelmeddel; vond magadhoz tőled messze járó lelkemet, hogy bennem légy Uram Jézusom, s én tebenned; és általad és csak neked éljek! Szent áldozásomat, hozzád való alázatos szívbeli vágyódásomat följánlom megholt szeretteim lelki üdvéért. Ők nem járulhatnak asztalodhoz; felséges színednek üdvözítő kegyelmét sem élvezik még! Ó fogadd el följánlásomat, melyet az a szeretet tétet velem, amelyre te tanítottál engem!

Imádjon téged az angyalok kara; imádjon a szentek boldog serege; imádjon téged a csillagos ég; imádjon a felhőtenger s ennek minden vihara; imádjanak téged a hóborított bércek, az erdőknek fái és a mezők virágai; imádjon téged a földnek minden porszeme, a tengernek minden vízcseppje; imádjanak s magasztaljanak a földnek s tengernek minden

lényei! Mert te egyedül vagy Úr az égen és a földön, ki az égben örök dicsőségben uralkodol s az oltáron a kenyérnek s bornak alázatos színe alatt rejtőzöl! Térjen hozzád, ismerjen meg és imádjon minden ember, hogy így ó isteni áldozat! az egész mindenség a te imádásodban egyesüljön!

Inter oves locum praesta! És hogy én is, szegény bűnös, egykoron részt vehessek örök imádásodban, az ítéletnek nagy napján rendelj engem is juhaid közé, örök életet osztó jobbra. *Confutatis maledictis.* Tudom Uram, ítéleted igazságos, mert isteni. Amiként nem mondhatod a jót rossznak, a rosszat sem ítélnéd jónak! Nem lehet egy sorsuk azoknak, kik alázatosságban követtek téged és keresztre feszítvén a testiséget, lemondások között haladtak a keskeny ösvényen; és azoknak, kik megtagadtak téged, Egyházadat megvetették, törvényeidet nem magukra, hanem másokra alkalmazták. Uram! ítéleted igazságossága megrettent, de meg is nyugtat engem! Ha igazságosságod eltaszítja azokat, kik nem akartak a tied lenni; örök büntetéssel sújtja őket, mert törvényeidet ismervén, tudva s akarva nem jártak azoknak utain; engem, ki egész életemben az igaz hit világánál akartam neked szolgálni és csak emberi gyarlóságom ejtett a bűnbe: ó ne vessen el örök irgalmad engem és Atyádnak áldottaival hívj engem is magadhoz. Amen.

Áldozás után

Uram Istenem! E szentséges áldozatnak érdeme mint szent Egyháznak legforróbb, legerőteljesebb könyörgése szállott fel hozzád. Neked a legméltóbb imádás, nekünk a kegyelmeknek végtelen kincse származik belőle, amelyek nélkül földi zárandoklatunk útján a jóban meg sem állhatnánk. Ó mi lenne velünk, ha ez isteni áldozatnak áldásai nem áradnának reánk? Elszáradnánk, mint a sivatag növénye, mint a sziklán fakadt virág, melynek nincsen életető nedvessége!

Uram Jézusom! Ahányszor e szentséges áldozat megújul, megnyílik számunkra az ég; és te leszállsz közénk, hogy megvigasztalj és meggyógyíts bennünket. És elhunyt szeretteink mint várják, mint óhajtják, szentséges áldozatodnak kegyelmét?! Ők mitsem tehetnek önmagukért! De íme a szent miseáldozat érdeme boldogító vigasztalásként száll hozzájuk s ha nem is azonnal szabadulást, de a szabadulásnak biztos reménységét nyújtja nekik. Hálát adunk neked megváltó Istenünk, ki szeretetenednek ily nagy, ily csodálatos eszközt rendelted, hogy üdvösségünk elnyerésében állandóan segítségünkre légy. Ó könyörülj a szenvedő lelkeken! Szentséges sebeidnek rózsáiból szálljon reájuk az örök nyugalomnak, az örök békének kegyelme s az örök világosságnak fényessége!

Oro supplex et acclinis! Én pedig a porig alázkodva s a megsemmisülésig megtört szívvel kiáltok hozzád, hogy akkor a siralmak napján, amidőn életre kél és ítéletre siet a bűnös ember s ennek sorában én is: Ó akkor viseld gondját végső sorsomnak s irgalmazz nekem s minden hívednek! Ó kegyes Jézusom, adj mindnyájunknak örök nyugodalmat. Amen.

A mise végén

E szent miseáldozat, melyben lelki Anyámmal, szent Egyházzal egyesülve megholt szeretteimért könyörögtem, szolgáljon neked, Uram Istenem, örök dicsőségedre, az elhunytak lelkeinek üdvösségére, hogy irgalmasságod elengedvén tartozásaikat, kebleden örökre boldogan megpihenjenek. De legyen e szentséges áldozat nekem is lelki javamra. Szoktasson hozzá a halál gondolatához, mely e rövid földi életnek véget vet; és talán előbb vet véget, semmint azt sejténém! Szoktasson hozzá az ítélet gondolatához, melyet meg nem vesztegethető igazságosságod fölöttem tart; s pedig azonnal halálom pillanatában s az utolsó ítélet napján az egész világ szeme láttára. Mert örök igazságosságod megkívánja, hogy számot adjak a kegyelmeknek azon végtelen sokaságáról, melyet nekem juttattál parancsaid

által, szentségeid által és másoknak, jó példája által. De szoktasson hozzá az örökkévalóság gondolatához is, mely halhatatlan lelkemnek osztályrésze leszen, boldogan vagy boldogtalanul, – a saját érdeme szerint. E nagy igazságoknak megfontolása keltse föl lelkemben a legerősebb elhatározást a szent életnek, a keresztény katolikus életnek követésére, mely egyedül képes számomra biztosítani örök bírásodat.

Uram, minden, ami a földön van, a te adományod, s arra szolgál, hogy téged jobban megismerjelek és jobban szeresselek. De minden földi dolog mulandó, mint az árnyék. Hírnév, dicsőség, vagyon, szépség elmúlnak, mihelyt a sírhant árnyéka reánk borul. S amit a sírhant el nem főd, azt fátyollal borítja le az emberek feledékenysége. Csak egyetlen kincs marad meg a lélek javára: az erkölcsi kincs, mely őt elkíséri az örökkévalóságba. Igen Uram! Csak a te szolgálatodnak gyümölcse marad meg számomra; ezzel fogok megjelenni előtted az ítélet napján! Legyen velem segítő malasztod, hogy jól szolgáljak neked; s ama nagy napon irgalmasságod sokasága gyakoroljon velem szegény bűnösrel is kegyelmet. Amen.

A penitenciatartás szentsége

Imádság a szent gyónás előtt

Hozzád fohászkodom, én Uram, én Istenem! Hisz csak por és hamu vagyok én! Ha többre tartanám magam, te állnál velem szembe és gonoszságaim igaz tanúságot tennének ellenem; s ezt én nem is tagadhatnám! Ha pedig csekélynek és semminek ítélem magam és a magam nagyratartását kivetem lelkemből és csak pornak nézem magam, amiként az is vagyok: hozzám fordul irgalmasságod és lelkembe száll világosságod!

A jámbor Kempis Tamás alázatos lelkéből fakadtak a keresztényi önismeretnek e mélységes szavai. Ó vaj ha az én lelkemben is gyökereznének s az én szívemből is csörgedeznének azok! Önismeret nélkül Istenhez nem juthatok el. Míg lelkem meg nem telik saját semmiségem érzetével és Isten kimondhatatlan felségének tudatával: igaz bűnbánat nem fakadhat szívemben és igazi keresztény katolikus élet nem gyökerezhetik meg bennem.

* * *

A különbség, hogy úgy mondjam, az ellentét köztem és Isteni között határtalan. Én szegény porszem, kinek élete arasznyi, idő határán belül foly le. Kevéssel ezelőtt még nem voltam s kevéssel ezután testi életben nem leszek. Korlátolt vagyok minden irányban. Bármekkora legyen is tudásom, elmém csak a dolgok fölszínén úszik; semminek sem tudok behatolni lényegébe. Látom a csillagok megszámlálhatatlan sokaságát; honnan vannak, nem tudom. Ismerem a világok körforgását; mi mozgatja őket, nem tudom. Látom az élet fejlődését, virágzását; az élet honnan van, nem tudom. Csak Isten gondolata ad minderről fölvilágosítást nekem. Épp ily korlátoltak erőim! Aztán egyszerre csak letörik testem; s én, aki talán fényben és dicsőségben éltem, csak éppen úgy porrá válok, mint a legszegényebb koldus! Íme, ez vagyok én!

Isten minden gondolaton, minden képzeleten túl határtalan nagy! Az ő nagyságát korlátolt elmém nem képes elgondolni! Ő nincsen térben és időben; ő minden téren és időn felül és kívül áll; mert végtelen, mérhetetlen és örökkévaló. Szentségéről nincsen kellő képzetem; mert minden ismert és gondolható szentségnél határtalanul szentebb. Felségének, méltóságának nagyságát nem bírom gondolatba foglalni; mert imádandó felsége s végtelen méltósága elmém erejét felülmúlja. Hatalmának nincsenek korlátai; lényegének nincsenek határai. Mindent betölt lényegével s mindent teremt és fönntart hatalmával. A föld s az ég csillagtengerével együtt csak porszem Istenhez képest; mert mindez teremtett és véges; Isten pedig örökkévaló, egyedül igaz, nem teremtett végtelen valóság!

* * *

Én szegény porszem, mint cselekvő ember, e végtelen szentséggel és felséggel állok szemben! Ha szívem alázatossága csekélységem tudatát ébren tartaná bennem, mindig közel járnék Istenhez. Mert az alázatosakra letekint az Úr! De én nagyra tartom magam; a kevélység és hiúság vizein evezek; felebarátomat nem szeretem, a szeretetet csak színlelem; lelkemet bűnös képzetek töltik meg; még jó, ha testileg a keresztény erény ösvényén járok. Istennel keveset foglalkozom, ha ugyan foglalkozom; s azt is fölületesen, szórakozottan teszem. Ó hol marad belőlem Isten kimondhatatlan felségének és szentségének tudata? Ha csak egy pillanatra is föltámadna bennem ez a tudat, lelkemnek meg kellene telnie

semmiségemnek és Isten végtelen nagyságának megismerésével! Fel kellene támadnia lelkemben azon tudatnak, hogy engem a bűn elszakít Istentől, megfoszt kegyelmétől s igazságos ítéletét hívja föl reám! Föl kellene ébrednie bennem azon meggyőződésnek, hogy a bűn a legnagyobb rossz s ellenkezik keresztényi méltósággal és örök rendeltetésemmel!

* * *

De én por és hamu, ily nagy s ily igaz gondolatokkal nem foglalkozom. Kényelmetlenek nekem: mert bűneim és rossz hajlandóságaim útján gátul állnak velem szemben. S így telik az én életem! Szent vallásom kötelességeit részint elhanyagolom, részint vallásom törvényeit megszegem. És mindemellett katolikusként tartom és vallom magam! Pedig kettő állandóan figyelmeztet arra, hogy neked, én Uram Istenem, mivel tartozom. Szüntelen szereteted, irgalmas jóságod vonz engem a jóra; csalhatatlan isteni igazságosságod, igaz ítéleted elrettent a bűntől! Mindkettő fülemben hangzik szüntelenül, ha ti. szót hallani akarom! De Uram megvallom, sokszor nem akarom hallani szót!

* * *

Íme itt vagyok színed előtt! Akarom vagy nem akarom, a büntudat szorongatja lelkemet. Érzem, nem helyes az út, amelyen járok. Ha csak egy pillanatra is magamba szálllok és lelkem mélyébe tekintek, látom, hogy isteni hasonlatosságod, amelyre engem teremtettél, torzképpé vált bennem. Jobb szeretem magamat, mint téged; jobb szeretem a keresztényi kötelességek elmulasztását, mint szent akaratodnak teljesítését; jobb szeretem ez arasznyszerű életet, mint az örökkévalóságot! Hálátlan vagyok, mert jóságodat, irgalmat nem akarom látni; oktan vagyok, mert az örökkévalóság mégis csak beköszönt reám, bár most figyelmemre sem méltatom! És akkor mi lesz velem?!

* * *

Uram! E nagy igazságok tudata erősen zaklatja lelkemet. Lelkiismeretem szemrehányásokkal illet engem, hogy valóban a tékozló fiú utain jártam. Atyám! Ha nem ismerném irgalmad nagyságát, szemeimet sem merném hozzád emelni; nem mernék a publikánussal fölsóhajtani: Uram! Könyörülj rajtam, szegény bűnösön! Így azonban szereteted bizalomra kelt engem! Isteni üdvöztetőm ajkáról hallom e bátorító szót: „nem jöttem hívni az igazakat, hanem a bűnösöket”. Bűnösnek érzem magam, tehát kegyelmed engem is hív! Megyek Uram, követem szót; mert hát hogyha többé nem hívsz engem s aztán magamra maradva lelkem örök veszedelemben rohan. Megyek, Uram! Fogadd kegyesen hozzád térő szolgálodat, ki isteni nagyságodat látva és saját semmiségét érezve, nálad keres gyógyulást, vigasztalást, erőt a további küzdelemre; és főleg erőt a neked tetsző keresztényi életre. Amen.

A lelkiismeret megvizsgálása

Uram Istenem! A szent evangéliumban olvasom figyelmeztető szót: „*nálam nélkül semmit sem cselekedhettek*”. (Jn 15,5) Hogy szavaid igazak, erős hittel tartom mindig; de főleg e pillanatban érzem azt! Lelkem rejtekébe akarok tekinteni, hogy önismeretre jussak el. Számba akarom venni gyarlóságaimat, hanyagságaimat, melyekkel örök törvényeid ellen vétettem. De íme sötétség borítja lelkemet! A bűnt már nem is tartottam annak; észre se vettem már, ha vétésbe estem. Miként vegyem tehát számba erkölcsi hiányaimat, mikor bűnös figyelmetlenségem és feledékenységem szinte napirendre tért felettük?

* * *

Világosságra van szükségem, ó mennyei Atyám! Tudom, bűnnel szennyezett ajkam fohásza, törvényszegéshez szokott szívem sóhaja, tiltott örömeket kereső szemem könnyhullatása nem méltó a meghallgatásra. Nem is mer bűnös lelkem egymagában színed elé járulni. Hanem oda állok a szent kereszt tövéhez. Keblemre ölelem üdvösségemnek ez oltárát s mint Mária Magdolna, csókokkal illetem és könnyeimmel áztatom Jézusomnak lábait s az ő érdemeiért kiáltok hozzád irgalomért. Ó önts világosságot értelmembe, hogy megismerjem magamat teljesen! Megismerjem botlásaimat, cselekedeteimnek rugóit, bűnös hajlandóságaimat, szenvedélyeimet; megismerjem erkölcsi sebeimet! Gyógyulást keresek nálad, hogy akaratom a jó útra térjen s további életem szent törvényeid szerint folyjon le.

Ó jöjj el Szentlélek Isten, bocsásd reám mennyei fényességedet! Jöjj el, ki Atyja vagy a lelki szegényeknek, adományozója a kegyelmeknek és megvilágosítója a szíveknek!

Oltalmad alá futok, Istennek szent Anyja; ne vesd meg könyörgéseimet szükségemben, hanem inkább ments meg engem minden veszélytől, ó dicsőséges, ó áldott, ó kegyes Szűz Mária!

* * *

Vétkeztem Isten ellen. Szándékosan elmulasztottam vallási kötelességeimet; elhanyagoltam az imát, a vasárnapi s ünnepi szentmisét, a böjtöt; s ha imádkoztam is, az imát szórakozottan, elsietve végeztem. A kegyelemnek lelkemben fölhangzó szavára nem hallgattam; esküdtem; Istent s embert sértő szokat mondtam; a jót emberi tekintetek, dicsérek miatt tettem. – Hányszor?

Vétkeztem felebarátom ellen. Gyanúsítással, vakmerő ítélettel, megvetéssel, gyűlölettel, irigységgel, bosszúálló gondolattal; haraggal, türelmetlenséggel, igazságtalansággal, megszólással, rágalommal, kártevással, rossz példaadással, botrányt keltő beszédekkel, kétszínűséggel, engedetlenséggel följobbvalóim iránt. – Hányszor?

Vétkeztem magam ellen. Hiúsággal, kevélységgel, hazugsággal, rossz gondolatokkal, beszédekkel, cselekedetekkel, melyek sokszor a lelki és testi tisztaság erényével ellenkeztek; rossz olvasmányokkal, rossz társaságok keresésével, mértékletlenséggel, érzéki étellel, tiltott örömek élvezetével, kötelességeim hanyag teljesítésével. – Hányszor?

Bánat

Uram! Kegyelmed világosságánál látom lelkemnek állapotát. Látom mulasztásaimat, vétkeimet, bűnös hajlandóságaimat, szenvedélyeimet. A Getszemáni kertben, én édes Jézusom, imígyen szóltál: Atyám! ne az én, hanem a te akaratom legyen! S én e beszédet, mely üdvösséget szerzett nekem, megfordítottam. Nem a te szent akarodat, hanem a magamét követtem! És ez volt lelki romlásomnak okozója! Belátom nagy tévedésemet!

* * *

Ellened vétettem, ki Teremtőm s Atyám vagy! Ellened, ó örök szeretet, ki az egyedüli jószág vagy, méltó minden s a leglángolóbb szeretetre! Mit tettél velem, Uram, hogy én szent akarodat, törvényedet megszegtem? Mit tettél velem, hogy ilyképpen megbántottalak? Születésem pillanatától csakis jó és kegyes voltál hozzám; szeretetednek számtalan bizonyítékával elhalmoztál engem! De még a csapásokban is szerettél; mert rosszhajló, könnyelmű természetemet akartad ez által megfékezni és magadhoz hajlítani. Ó én

Megváltóm, s én mégis vétkeztem! Ahelyett, hogy szerettelek volna, vétkeimmel megbántottalak! Kimondhatatlanul fájdalom bűneimet; kimondhatatlanul sajnálom, hogy nem szerettelek! Ó Atyám! engedj e pillanatban inkább meghalnom, semhogy lelkem s akaratom ismét a vétekhez forduljon! Jobb nekem a te szeretettedben meghalni, semmint szeretetted nélkül élni!

Ó édes Jézusom, fogadj kebledre, hozzád akarok térni egészen! Gyullaszd föl lelkemben azt a szent tüzet, mely tiszta szeretettel érted lángoljon! – Egyedül téged akarok szeretni; egyedül neked akarok élni! És csak annyiban kívánok élni, amennyiben a te szent akaratodat teljesíthetem! Ó fogadj be ismét nyájad közé; vedd le rólam bűneimnek terhét, hogy a lelki béke, a te szeretettednek bírása ékesítse lelkemet!

* * *

Helyettesednek, lelki atyámnak lábaihoz borulok, mert ő is részese azon hatalomnak, melyet apostolaidra ruháztál. „*Akiknek megbocsátjátok bűneiket, megbocsáttatnak nekik; s akiknek megtartjátok, meg vannak tartva.*” (Jn 20,23) Megalázkodom; mert tudom, hogy „*Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.*” (Jak 4,6) Kegyelmedet keresem, ó Uram! Föltárom lelkiismeretemet őszintén, igazán és teljesen; hogy bocsánatot nyerjek és mennyei békességet, melyet a gonoszok nem élvezhetnek. Amen.

Gyónás után. Erősfogadás

A feloldozás áldása széttörte lelkem bilincseit! Szabad vagyok! Igen Uram, a te szabadosod, kit immár a bűnnek békói nem terhelnek. Hátatelt imádással száll hozzád lelkem! Kegyelmedbe fogadtál engem újra és isteni hasonlatosságod, a szentség és igazság, ismét helyreállt lelkemen. Áldom irgalmatod, imádom jóságodat, hogy engem, méltatlant nem vetettél el magadtól! Nagy a te szeretetted az én lelkem iránt! Ó Jézusomnak csodálatos szerelme és irgalma! Hogy el ne vesszek, meghaltál érettem; a szent keresztségben újjá teremtettél engem s íme most, midőn hálátlanul nem neked, hanem a bűnnek szolgáltam, mint legjobb, legkegyelmesebb pásztor ismét vállaidra vész és nyájadba iktatsz engem! Szívem elhal, ajkam elnémul, mert nem találok megfelelő szót, hogy alázatos hálámat lerójam!

* * *

Íme Uram! Fölindítom magamban újra a legnagyobb bánatot, hogy hozzád hűtlen voltam és törvényednek ösvényéről letértem! Kivetem lelkemből a bűnt, a bűnnek szeretetét. Erős elhatározással megfogadom, hogy ezután nem a bűnnek élek, hanem egyedül neked én Uram Istenem! A keresztényi alázatosság, szeretet, önismeret és éberség utain akarok járni. Megfogadom kegyelmes szódat: „*vigyázatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek!*” (Mk 14,38) Az imádság léssen erősségem; a vigyázat őrszemem, mely szüntelenül rád tekint, hogy tudjam mindig, mi a te szent és üdvösséges akaratod!

* * *

Uram! Ki irgalmadnak és szeretettednek e nagy kincsével gazdagítottad szegény lelkemet, ó áraszd reám segítő malasztodat, mely elmémbe világosságot, akaratomba jóra való hajlandóságot öntsön; hogy a jót, melyet megismertem, erős elhatározással végre is hajtsam. Ne uralkodjék fölöttem a test és kívánságai; ne uralkodjék fölöttem a világ s az emberi tekintet; ne csábítson engem lelkemnek ellensége tőled eltérő utakra. Hanem' kegyelmed által

megújult s megerősödött lelkem minden földi tekintet elmellőzésével azt tegye, ami a te szent akaratod!

* * *

Uram! A te kegyelmed nagy és hatalmas! De az én gyarlóságom és gyengeségem is igen nagy! Amiért is nem bízom magamban, hanem egyedül a te irgalmadban. Szent kereszted tövéhez teszem le jóakaratomat, erős, igaz elhatározásomat: hogy ezután egész szívvel neked akarok szolgálni. Ó emeld föl magadhoz megtérő lelkemet; és szent vérednek harmata, mely a keresztfát végig mosta, hulljon az én lelkemre is; hogy gyengeségem erősséggé, bűnös életem igaz keresztény katolikus életté váljon. Elmémben csak szent, neked tetsző gondolatok támadjanak; akaratom neked tetsző cselekedeteket gyümölcsözzön s egész életem a te szeretetednek és igazságodnak tanúbizonysága legyen. Íme Uram! Ezt akarom én; a te irgalmad segítsen hozzá. Amen.

Elégtétel

Tudom Uram, hogy a megtérő bűnöst kegyes atyai öleléssel fogadod; mert isteni szavaid szerint nagyobb öröm van a mennyben egy megtérő bűnös, mint száz igaz felett! De azt is tudom, hogy vétkem az isteni igazság jogrendének megsértése, amelyért, ha bocsánatot nyertem is, elégtétellel tartozom; s pedig vagy ezen, vagy a másik világon. Íme Uram, teljes alázattal hajtom fejemet azon büntetés alá, melyet lelkiatyám a te nevedben elégtételi cselekvényképpen reám mért. Nagyon csekély és nagyon enyhe az, az én sok és nagy bűnömhöz képest, melyekkel a te végtelen szentségű felségedet megbántottam. Oly csekély az én elégtételem, hogy alig méltó e névre. Hisz mi vagyok én, szegény porszem, hogy néked elégtételt adjak?

* * *

Íme ha az emberek megbántják egymást, tudnak adni egymásnak megfelelő elégtételt; mert mind a kettő, a sértő és a sértett is ember. De hogyan adjak én neked, örök felségű, végtelen szentségű, mindenható Istennek megfelelő elégtételt azon méltatlanságokért, melyeket örök törvényeid ellen elkövettem? Ó Uram! A te irgalmad nagyobb, mint az én semmiségem! Te az alázatos és megtört szívet nem veted meg! Íme! Fölajánlom magam neked elégtételül egészen! Elmém s minden gondolatom; akaratom, vágyódásom és minden cselekedetem; a jó, amit élvezek; a fájdalom, amit szenvedek: mindez legyen elégtétel az ellened elkövetett méltatlanságokért! Ha igazságosságodban büntetsz engem; ha lelki vagy testi szenvedésekkel látogatsz meg: mindezt készséggel elfogadom Uram és fölajánlom némi elégtételül bűneimért!

* * *

De mivel mindez igen csekély isteni felségedhez képest, felajánlom neked egyszerűlt Fiadnak, Uramnak Istenemnek végtelén érdemeit. Felajánlom szenvedéseit a keresztfán; szentséges szívének szeretetét, mellyel engem megváltott; mélységes sebeit, melyeket érettem kapott. Az én kevélységemet engesztelje ki az ő alázatossága; szívemnek ellenséges indulatait az ő végtelen szeretete és határtalan szelídsége. Add ó Uram, hogy lelkileg meggyógyítva, kegyelmed által a jóban megerősödvé szilárdan álljak meg a te szolgálatodban. Add, hogy csak azt gondoljam, ami neked tetszik; csak azt óhajtsam, ami szent akaratoddal egyezik; és csak azt cselekedjem, ami szent akaratodból kifolyó

kötelességem. Mert nekem az égen és a földön egyéb kívánságom nincs, minthogy legyőzzem bűnre hajló testemet, neked szolgáljak egész szívvel és téged szeresselek egyedül mindöröken örökké. Amen.

Előkészület a szent áldozáshoz

A bárány lakomájára vagyok hivatalos. Szeretetednek kegyes szava felém hangzik édes Jézusom: „*jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok, én megnyugtatlak titeket!*” Az isteni bárány lakomájára vagyok hivatalos; tiszta, a bűntől s a bűnt szerető akarattól mentes lélekkel kell ott megjelennem; mert az a lakoma a legnagyobb kegyelem, melyet én szegény bűnös a mindenható Istentől kaphatok! „*Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, én bennem lakik és én ő benne.*” (Jn 6,57) A szent áldozás Krisztusba iktat engem; ő lelkembe száll; én Krisztussal, egyesülök; s az ő istensége és embersége éltet engem. Ó fölfoghatatlan szeretete az én Istenemnek; és kimondhatatlan fölmagasztalása az emberi természetnek!

* * *

Íme édes Jézusom! Bizalmasan hívsz engem magadhoz; azt akarod, részem legyen benned s a halhatatlanság eledelében részesüljek! Így szólsz: „*jöjjetek hozzám mindnyájan, kik terhelve vagytok!*” Ó édes, ó kegyelemmel teljes beszéd, hogy te Uram Istenem engem szegényt és lelki ínségben levőt szent testedben való részesülésre hívsz föl! De ki vagyok én, hogy hozzád menni merészeljek? Az egek egei nem tudnak befogadni téged s te mégis azt mondod: jöjjetek hozzám mindnyájan! Miképpen fogadjalak lelkem házába, ki téged oly sokszor megbántottalak? Íme az angyalok tiszta seregei ott vannak körülötted az oltáron s imádnak téged a leglánglebb szeretettel; imádnak – de benned a szent áldozás által nem részesülnek! S engem arra hívsz föl, hogy hozzád járuljak, magamhoz vegyelek, veled egyesüljek, benned és általam éljek! Ó én szegény bűnös és csekély porszem, kinek egyedüli jelentősége lelkének halhatatlanságában van, amelyet szintén a te kegyelmedből kaptam! E halhatatlanságot akarod te Uram, megmenteni; ezt akarod önmagadban boldoggá tenni! Éppen azért hívsz magadhoz: jöjjetek hozzám mindnyájan!

* * *

Ó de mily méltatlan vagyok én, hogy szentséges lakomádhoz járuljak s téged Uramat Istenemet lelkembe fogadjalak! Messze jártam tőled, idegen földön, hol nem az erény és lelki szépség díszlik, hol nem az igaz hitnek virágai fakadnak. Malasztodnak sürgető szavára nem hallgattam; hanem mindenben bűnös hajlandóságomat követtem. Átlátom és mélyen bánom eltévelyedésemet! Ó édes Jézusom, miként a belpoklost, tisztíts meg engem is bűnös hajlandóságaimtól; miként az inaszakadtat, gyógyíts ki engem is gyengeségemből; s miként a vaknak, adj nekem is világosságot lelki szemeimbe! E pillanatban tudom és érzem, hogy kívüled minden, ami van, csak mulandó és semmi! Te vagy egyedül jó, egyedül szent, egyedül méltó minden szeretetre önmagadért, isteni valóságodért és végtelen tökéletességeidért! Szeretlek Uram, mindenek felett; szeretlek minden képességeimmel; szeretlek olyan elhatározással, hogy inkább veszítsek el mindent, semhogy szeretetednek boldogságától akárcsak egy pillanatra is megváljak.

* * *

Élő hittel járulok hozzád édes Jézusom. Tudom, hogy te, ki az égben uralkodol, itt az oltáron a kenyér színe alatt valósággal jelen vagy, megváltó Istenem s egykoron kegyes ítélő

bírák. Itt vagy, mert engem szeretsz; itt vagy, hogy engem a föld porából magadhoz emelj; s hogy megismerjem rendeltetésem, mely a te szolgálatod az időben s az örökkévalóságban.

Bizalommal és reménységgel járulok hozzád én édes Jézusom. Magamtól, semmiségem tudatában nem mertem volna isteni fölségedhez közelíteni. De szeretettel hívó szód fölbátorít engem! Reményilem Uram irgalmadat; reményilem, hogy megtört szívemet, bármennyire méltatlan is, nem veted el magadtól. Reményilem Uram, hogy lelkembe szállsz s ott maradandó lakásod leszen és szegény szolgádat magadhoz fűzöd elválaszthatatlanul!

Uram! Itt mindentudó színed előtt, ki látod lelkemnek igaz érzelmeit, akaratomnak igaz elhatározását, neked ajánlom föl magamat teljesen. Minden, ami bennem van, neked szolgáljon, téged imádjon, téged szeressen! Megalázkodva, de szeretettől, lángolva várom a boldog pillanatot, melyben hozzám jönni méltóztatol! Ó jöjj, ó jöjj hozzám édes Jézusom! Szeretetemnek, hódolatomnak, engedelmisségemnek teljes följánlásával vár téged az én szegény lelkem!

Közvetlenül a szentáldozás előtt

Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj; hanem csak egy szóval mondjad és meggyógyul az én lelkem!

Ó valóban nem vagyok méltó, hogy lelkembe fogadjalak én édes Jézusom! Mert te nemcsak a szeretetnek törvényét adtad, hanem életeddel nekem példát is nyújtottál. És én sem törvényedet nem követtem, sem szent példaadásod útján nem haladtam!

Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondjad és meggyógyul az én lelkem!

Ó valóban nem vagyok méltó, hogy lelkembe jöjj én édes Jézusom! Te az égiekre, az örökkévalókra irányítottad figyelmemet s fölhívtál, hogy mindenekelőtt az Isten országát keressék. És én a földön maradtam, a földiekhez tapadt lelkem, s az után jártam, ami mulandó!

Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondjad és meggyógyul az én lelkem!

Ó valóban nem vagyok méltó, hogy a szent áldozás által egyesülj velem én édes Jézusom! Mert az én lelkem szentség és jóság híján van és méltatlan lakóhelye a te legszentebb Istenségednek!

De mégis alázatos szeretettel várom s óhajtom kegyelmes érkezésedet; hogy kigyógyuljak az önző szeretetből és lemondva magamról s kívüled mindenről, szívemnek egyedüli lakója te légy én édes Jézus Krisztusom!

A szent áldozás után

Lelkembe fogadtam az én Uramat s Megváltómat! Szívemben hordom, kit az angyalok seregei leborulva imádnak! Mit mondjak én e pillanatban, midőn az örök boldogság költözött lelkembe? Hozzám, szegény szolgálóhoz jöttél Uram, isteni felségednek végtelen gazdagságával! Íme keblemben van az Isten; ezt hiszem és tudom! Keblemben van isteni lényegével, kegyelmével, szeretetével! Lelkem elolvad e nagy és szent igazság tudatán! Ó édes Jézusom, csodálkozom irgalmad felett, hogy szegény szolgálóddal ezt cselekedted! Ó édes Jézusom, hálákat adok neked, hogy engem, ki semmire sem vagyok méltó, isteni jelenlétednek e vigasztalásával látogattál meg! Áldlak s imádlak téged kegyes Jézusom, ki szívembe jöttél s örömmel töltötted el egész valómat! Te vagy az én dicsőségem, szívemnek teljes öröme, reménységem s minden bánatomban menedékem!

* * *

Ha lelkembe tekintek Uram, a kegyelemnek nagyságát, melyben részesültem, fölfogni nem tudom. Te örökkévaló és végtelen felségű Isten vagy! Íme most az én lelkemben lakozol; nem úgy, amiként jelen vagy mindenütt s mindent betöltesz lényegeddel. Hanem lelkemben vagy különösen, istenségeddel s emberségeddel egészen s valósággal! Elmondhatom teljes igazsággal, hogy Isten van velem és bennem! Ó hogy engem ennyire fölmagasztaltál! Kegyelmednek, szeretetenednek nagysága tette ezt! Kegyelmed vonzott magadhoz, kegyelmed törülte el bűneim terhét; kegyelmed emelt föl engem, hogy isteni társaságodban legyek!

* * *

Ó hogyan rebegjen véges elmém és ajkam csak némileg is, megfelelő hálát?! Íme leborulok előtted keblemben rejlő Istenem. Imádom jóságodat, áldom kegyességedet, magasztalom irgalmadat, megcsodálom szeretettedet, hogy lelkemnek oly sok bűnnel szennyezett hajlékába jönni méltóztattál. Imádlak téged, ki Uram s Istenem vagy; imádlak, ki kegyes jótevőm vagy! Te vagy az isteni szőlőtő, ki magadba oltottál engem, hogy benned éljek, általad éljek s egyedül csak neked éljek!

Ó édes megváltó Jézusom! A hála érzelmétől lángoló szívem és remegő ajkam nem tudja megköszönni kimondhatatlan kegyességedet. De ha az egek egei imára fakadnának is; ha az ég és föld összes teremtményei hálaénekeket hangoztatnának is: mindez csekély volna a jótétemény nagyságához képest, amelyben engem részesíteni méltóztattál! Mert mindaz véges és mulandó és nem éri föl a te végtelen isteni fölségedet!

* * *

Éppen azért legmélyebb alázattal kérlek, fogadd kegyesen azt, amit adni tudok. Hálám jelül fölajánlom magamat egészen; hitemet, reménységemet, szeretetemet, imádasomat, jóra törekvő akaratomat. Fölajánlom megalázkodott szívemet, bűneim felett érzett mély bánatomat, meghódoló elmémet, feléd irányuló vágyódásaimat, összes szenvedéseimet, és örömeimet; hogy minden, ami bennem van, szívem hálaadásába olvadjon össze. Ó fogadd kegyesen adományomat! Hisz én szegény, akinek semmije sincs, csak azt ajánlom föl, amit örök kegyességedből nekem adni méltóztattál. Amen.

Imádság teljes búcsúért

IX. Pius pápa 1858. év július 31-én teljes búcsút engedett, ha méltó áldozás után feszület előtt elmondjuk a következő imát s egyideig a Szentatya szándékára imádkozunk.

Íme! én jóságos és édes Jézusom, szent színed előtt térdre borulok és szívemnek legforróbb áhítatával könyörgök és kérlek téged, vésd mélyen szívembe a hitnek, a reménységének, a szeretetnek élénk érzelmeit, nemkülönben az igaz bánatot bűneim felett s azon rendületlen akaratot, hogy megjavulok s legmélyebb megindultsággal s lelki fájdalommal szentséges őt sebedre függesztem szemeimet s megfontolom, amit neked ó Jézusom Dávid próféta ajkaidra ad: „átfűrták kezeimet s lábaimat és számba vették összes csontjaimat.” (Zsolt 21,17.18)

Teljes búcsú halálunk óráján

X. Pius pápa 1904. év március hó 9-én teljes búcsút enged halálunk óráján, ha életünk bármely tetszés szerinti napján, méltó gyónás és áldozás után Istennek valóságos szeretetében egyszer elmondjuk a következő imát.

Uram Istenem, már most teljes megadással és készséggel fogadom kezedből a halál bármely nemét, ahogyan az neked tetszeni fog, minden szorongatásaival, fájdalmaival és szenvedéseivel együtt!

Könyörgés a jóban való állhatatosságért

Édes Jézusom! Íme most eltávozom szent templomodból, hol az egek boldogsága szállott, lelkembe. Velem van Istenem, s úgy térek vissza a mindennapi y életbe. Ó mily megnyugtató ez a tudat! Mindazonáltal aggodalmaim nem szűntek meg. Mert bár lelkembe szállni méltóztattál, de azért a természet rendje szerint mégis csak ember maradok, akit a földi életben vele született gyarlóságai elkísérnek mindenhova. Elmémet, gondolatomat, akaratomat rád irányítom, hogy isteni jelenléted tudata vezessen engem minden jóra. De íme egy váratlan eset egyszerre úgy meglepi gyarlóságomat, hogy kizökkenek azon irányból, melyet teljes elhatározással követni akarok. A csekély sérelem indulatossá tesz; a vélt vagy valóban megeső legkisebb mellőzés haragra lobbant; a fölkínálkozó kép vagy alkalom érzékies hajlandóságokat kelt bennem; a siker vagy kitüntetés könnyen fönnhéjázó és kevély gondolatokká fajul. Ilyen az én gyarlóságom!

Nincs más menedékem önmagam ellen, mint te édes Jézus Krisztusom! Te, ki lakóhelyet vettél lelkemben, légy oltalmazóm a lelki veszélyek ellen. Adj kegyelmet, hogy keresztény katolikus öntudatom mindig éber legyen; adj világosságot, hogy a jót mindig meglássam, a rossztól megkülönböztessem, s a megismert jót irántad való szeretetből végrehajtsam. Adj erőt akaratomba, hogy a hozzád vezető ösvényről le ne térjek s elutasítsak magamtól mindent, ami nem egyezik meg szent tetszéseddel. Építsd föl bennem a keresztény katolikus jellemet, hogy félelem és tartózkodás nélkül megtegyem azt, amit szent vallásom kötelességképpen ír elém. Önts szívembe őszinte alázatosságot, gyengéd szeretetet, béketúrést, hozzád való legyőzhetetlen hűséget és szilárd állhatatosságot a jóban. Minden kísértésben te légy segedelmem, hogy szent nevednek mindenható erejével legyőzzem azt, ami halhatatlan lelkemnek ártalmára van. Ó kegyes Jézusom, távolítsd el tőlem a lelki hidegséget, a vallási dolgokban való fölületességet és lanyhaságot. Add, hogy minden felett becsüljem és szeressem szent vallásomat, mely belőled származott s melynek középpontja és végcélja te vagy örök boldogságom, édes Jézus Krisztusom!

* * *

Uram! A szeretetnek kettős törvényét írtad elém; hogy téged mindenekfelett s felebarátomat úgy szeressem, mint önmagamat. Ó vajha a kerubok és szeráfok tiszta, lángoló szeretetével ölelhetnék keblemre édes Jézusom, örökre, elválaszthatatlanul! Ez egyedüli vágyódásom, hogy a szeretet által mindig veled legyek és te én velem! De te miattad szeretem felebarátomat is; mert megváltásod révén testvérek vagyunk és egy Atyának gyermekei. Szeretem, ha jót cselekszik velem; szeretem, ha rossz akarattal van hozzám; mert az ilyen szenvedés is méltó büntetése és kiengesztelése bűneimnek. Szívemből megbocsátok minden ellenem vétőnek, amiben csak isteni példát követem.

Arra kérlek édes Jézusom, vezesd a tévelygőket magadhoz; a gonoszoknak add meg az önismeret és bűnbánat kegyelmét; a szent hit világosságát terjeszd el mindenhova; hogy minden ember megismerjen téged, szeressen téged; s az igaz hitben a szeretetnek általános törvénye által mindnyájan egyesüljünk tebenned, ki Urunk, Istenünk s örök üdvösségünk vagy. Amen!

Imádság Isten akaratának teljesítésére

XIII. Leó pápa, 1886. év február 27-én 200 napi búcsút engedélyezett egyszer napjában.

Add nekem irgalmas Jézusom, kegyelmedet, hogy velem legyen s velem munkálkodjék és mindvégig velem maradjon. Add mindig azt kívánnom és akarnom, ami neked jobban tetszik s kedvesebb előtted. A te akaratod legyen az én akaratom s az enyém a tiedet kövesse mindig s vele mindenben egyezzek. Egyet akarjak veled; sőt ne akarjak, de ne is akarhassak, egyebet, mint amit te akarsz vagy nem akarsz! (Kempis Tamás III, 15, 3.)

A mindennapi szent áldozás

Szentséges Atyánk, X. Pius pápa 1905. év december hó 20-án kiadott rendeletében a keresztény hívőket sürgősen fölhívja, hogy az Úr asztalához gyakran, lehetőleg minden nap járuljanak. Már a tridenti szent zsinat kifejezte óhaját, hogy a hívek a szent misében ne csak lelkileg, hanem valóságban is részesüljenek a szent áldozásban. A keresztény hívő ezzel az isteni Üdvözítőnek akaratát teljesíti, ki ilyképpen szól: „*Ez az a kenyér, mely az égből szállt alá. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van s én föltámasztom őt az utolsó napon. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem lakik és én őbenne. Aki e kenyeret eszi, örökké élni fog*”. (Jn 6,55–59) A mindennapi szent áldozásban példával jártak előttünk az első keresztények, kik „*állhatatosak voltak az apostolok tanításában s a kenyértörés közösségében*”. (ApCsel 2,42.46) A mindennapi szent áldozás célja: hitünknek megvallása, lelki sebeinknek, gyarlóságainknak gyógyítása és erőgyűjtés a lelki küzdelemre. A keresztényi életnek, a jóban való állhatatosságnak legfőbb eszköze az Úr Jézussal való gyakori egyesülés. Az Úr vételével hitünk új életre ébred, reménységünk Istenhez vezet, szeretetünk nagy elhatározásokra gyullad s akaratunk a megismert jót Istenért végrehajtja. Így épül föl bennünk a keresztény katolikus jellem, melynek az élet összes körülményei között vezető csillaga az Úr Jézus Krisztus.

De tudnunk kell, hogy az Úr asztalához csak a kegyelem állapotában járulhatunk.

A keresztény katolikus élet

Fölkiáltok a zsoltárossal: „Benedic anima mea Domino et noli oblivisci omnes retributiones ejus.” „*Áldjad én lelkem az Urat s ne feledd el semmi adományát.*” (Zsolt 102,2) Bűneimet megbocsátottad, szent testeddel tápláltál engem! Megszentelő malasztod által a szentség és igazság országába emeltél s osztályosává tettél az angyaloknak. Ők szentségben s igazságban járnak előtted, imádnak téged és szolgálnak isteni felségednek. Íme! az én lelkem e pillanatban az angyalok sorában áll! Vajon megfeledezhetem-e erről? Viszem magammal az életbe e nagy, e magasztos öntudatot; lelkembe vésem, a szeretetnek tüzével beleégetem oda; hogy mindig szemem előtt lebegjen kegyelmednek nagysága, amellyel engem érdemetlent fölmagasztalni méltóztattál!

* * *

Lelkemnek e boldog állapota keresztény katolikus vallásomnak természetes kifolyása. Magad szerzetted e szent vallást; azt akartad, hogy minden ember végső célját, az örök boldogságot, e szent vallás által érje el. És e szent vallás kebelébe a te irgalmad hívott engem. Születésemről fogva a kegyelmeknek szakadatlan láncolatával halmozta el; és csak azt kívánod tőlem, hogy e szent vallásnak terebélyes fája alatt pihenjek meg, és isteni rendelésedből eredő szabályait kövessem. Adhatsz-e nekem, Uram, ennél többet? És kívánhatsz-e tőlem ennél kevesebbet? És vajon nem az én javamra kívánod-e ezt is tőlem? Abból, ha én jó vagyok, neked Uram, semmi hasznod nincsen. A haszon, a te szereteted, a te szolgálatod, az ebből származó örök boldogság csak az én javamra, a teremtetett véges lénynek javára esik. Vajon megfeledezhetem-e e nagy jóakaratródl, kegyelmedről, irgalmadról?

* * *

A katolikus szent vallás örök igazságaidnak megnyilatkozása a földön. Nem fogok mást látni, mást hallani az égben, ha malasztod által oda jutok, mint amit a földön látok és hallok. Csak jobban, mélyebben, tisztábban fogom látni és hallani az igazságot; mert a lelket ott nem fogja befolyásolni és korlátozni a test. Tehát a keresztény katolikus élet az örökkévalóságnak kezdete itt a földön; mert ugyanazon eszmekörben élek, ugyanazon örök igazságnak hódolok; hitemnek, reményemnek, szeretetemnek tárgya ugyancsak egy itt a földön s ott az égben, az örök mindenható Isten, az örök igazság, az örök szépség és az örök jószág teljessége.

* * *

Érzem, Uram, mélyen érzem, mily kimondhatatlan magas az én hivatásom már itt a földön. Vajon megfeledezhetem-e erről? Vajon szeretetednek e csodálatraméltó nagysága hidegen hagyhat-e engem? A szó közönséges értelmében sem volna szívem, ha mind ennek tudása mélyen meg nem illelné s meg nem indítaná lelkemet! Íme, Uram, te hű vagy énhozzám; te nem távozol el tőlem; te még a bűnöst sem hagyod el; ahhoz is mindig közel jár kegyelmed. Hát vajon én legyek hűtlen hozzád, ó Uram?!

* * *

Szent vallásom az én szellemi anyám. Keblén táplál engem, kalauzol az életen át, hogy az örök boldogság révpartjára jussak el. Mi egyébbel viszonzhatom e szerető gondosságot, mint hűséggel, mint hűséges ragaszkodással? A földi életnek minden terén, minden hivatásban és foglalkozásban a kötelességekhez való hűség az egyénnek legfőbb ékessége s a jó jellemnek alapja. A vallás isteni eredetű, Istentől származik, Istenhez vezet; tehát a hűség részemről a legnagyobb mértékben megilleti őt. Ez pedig kettőből épül föl. Az első: elmémnek, akaratomnak meghódolása, vagyis a minden kétséget kizáró hit szent vallásom igazságai és tételei iránt. De ez nem elegendő. A hit egymagában nem üdvözít. Választott apostolaidnak egyike, Szent Jakab, figyelmeztet engem: „*a hit, ha cselekedetei nincsenek, önmagában holt*”. (Jak 2,17) Tehát hitemnek, vallásomnak életemben kell megnyilvánulnia.

* * *

E kettő által válik testté bennem a katolikus vallás. Lelkemben kell hordoznom ama mélyen gyökerező meggyőződést, hogy Istennek nagy kegyelme, miszerint e szent vallásnak vagyok gyermeke. Katolikus voltomat meg kell vallanom mindenütt nemcsak szóval, hanem

cselekedettel. Otthonom legyen Istennek temploma, amelyben naponkint, bár rövid, de buzgó imádság hangozzék. Szent vallásom törvényeit Isten törvényeiül kell tekintenem; amiként valóban azok is. Amit vallásom előír, azt lelkiismeretesen magamra kell vállálnom; azaz meg kell tennem. Mert isteni tekintélyen parancsolja nekem szent vallásom a gyónást, az áldozást, a böjtölést, a szent mise hallgatását s a többi kötelességet. Szüntelen meg kell emlékezni arról, amit isteni Üdvözítőm mondott: „*nem minden, ki mondja nekem: Uram, Uram, megyen be mennyeknek országába; hanem aki Atyám akaratját cselekszi, az megyen be mennyeknek országába!*” (Mt 7,21)

* * *

Hozzá tartozik e meggyőződésemmel szent vallásom intézményeinek becslése és gyengéd szeretése. Mindaz, mi vallásomban van, isteni eredetű. Nem a gyarlóságokat kell néznie, melyek az emberek gyengeségeiben lelik gyökereiket; hanem az intézmény szentségét, fönségét és üdvösséges voltát. A római szent Székről mindig hódolattal kell szólnom; mert ez az a község, melyre Krisztus Egyházát építette. Az Egyház pásztorai iránt tiszteletet kell ápolni szívemben; mert ők birtokosai és részesei azon isteni hatalomnak, melyet Urunk a lelkek kormányzására Egyházának adott. „*Amint engem küldött az Atya, én is küldetek titeket.*” (Jn 20,21) Szeretnem kell mindazt, mit az Egyház termőfaja virágként, gyümölcsként nyújt. Szeretnem és anyagi képességeim szerint támogatnom kell az Egyház jótékony intézményeit, a hirdetőket, a rabszolga kereskedés ellen való küzdelmet, az árvaházakat, a szegény templomokat. Mert mindez hitemnek megnyilvánulása és megvallása az emberek előtt. Azt mondja az Úr Jézus: „*ki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom őt Atyám előtt, ki mennyekben vagyok.*” (Mt 10,32)

* * *

Őrt kell állnom szüntelenül, nehogy gyengeségem elejtsen engem. „*Vigyázzatok s imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek.*” (Mk 14,38) A keresztény katolikus léleknek legnagyobb veszedelme az emberi tekintet. Az a gyengeség, mely az emberek véleményét keresi és tetszését tekinti irányadóul. Arra hallgat, azt követi a társaságok keresésében, a társalgás módjában, a viselkedés milyenségében. Az a gyengeség, mely fél attól, hogy vallásosságát mások megmosolyogják, megszólják, kiskorúságnak és obskurantizmusnak nevezik. Amire nézve meg kell fontolnom, hogy az emberek tetszését kielégíteni még senki sem volt képes. Amit az Úr Jézus példája bizonyít. Ha a bűnösökkel társalgott, ezért szolták meg; ha a gazdagok lakomáin vett részt, ezért szolták meg. Ha Isten fiának, ha ember fiának mondta magát; ha jót tett másokkal, ha csodákat művelt: mindig megszólás volt osztályrésze. S amidőn Lázár föl támasztása után hozsannával fogadták, pár napra reá a Golgotán keresztre feszítették őt!

* * *

Ilyen az emberek vélekedése, az emberi tekintet. A keresztény katolikus lelket azonban mindig Isten gondolata irányítja. Az igazság, az erkölcsi jószág, a vallási kötelességek utain halad. Ezzel biztosan célt ér. A rosszlelkűeket elnémítja, a jó lelkűeket maga iránt hajlandóvá teszi; mert a következetesség s a kötelességek iránt való hűség mindenekben a megbecsülés érzetét kelti föl. A világban élő keresztény katolikus ember nem vonul egészen vissza a világtól; hisz Isten mindent az ember szolgálatára teremtett. De mindenben a keresztény megfontolás, okosság és mérséklet vezet. Senki sem kötelezhető arra, hogy oly társaságnak legyen tagja, mely elveivel nem egyezik; vagy oly élvezetben vegyen részt, mely keresztény

lelkiismeretével ellenkezik. Az okosság és jóakarát mindig megtalálja azon utat, amelyen haladnom kell, hogy Isten szeme előtt sérelem nélkül járjak a világban.

A keresztény katolikus jellemnek két fővonása a szeretet és béketűrés. Mindenkiben becsülnöm kell az emberi méltóságot és szeretnem azt, ami az erkölcsi jószág zománcát viseli. A szeretet elviseli mások gyengeségeit; mert magamagának példájából tudja, hogy gyengeség nélkül senki sincsen a világon. De sőt a szenvedett méltatlanságot is nagylelkűleg békével tűri s azt nem a gonoszságnak, hanem inkább a megfontolatlanságnak és az emberi gyarlóságnak tulajdonítja. Ha Istenért békével tűröm el a sérelmet, lelkemben a jócselekedetnek érzete támad föl s az a fölemelő tudat, hogy ezáltal isteni Üdvözítőmnek nyomdokain haladok. „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*”. (Lk 23,34).

* * *

Amilyen hitem, olyan életem. Ha erős hit gyökerezik szívemben s én hálatelt lélekkel őrzöm és ápolom Istennek e kimondhatatlan nagy adományát: életem hitemnek megtestesülése lesz és cselekedeteimet szent Egyháznak törvényei fogják szabályozni és irányítani. Ha hitem fölültes s nem egyéb, mint külsőség, mely nem fakad mély meggyőződésből: életem a keresztény katolikus vallásnak csak színét fogja viselni, amelyben kevés az igazság és kevés a katolikus meggyőződésnek gyümölcse. Olyan, mint az evangéliumi meddő fa, melynek nem volt termése! Az ilyen vallás erőtlen, alkalmazkodó; viselkedését a körülményekhez szabja; s mivel gyökere az akaratban nincs, rendszerint vallási közönyösséggé fajul, mely ha az élet viszonyai változnak, könnyen hitehagyássá, aposztáziává válik. Az ilyen cselekedet az igazságtól, tehát az Istentől való eltérés, amelyre az isteni Üdvözítőnek ama szava illik: „*Aki megtagad engem az emberek előtt, megtagadom én is őt Atyám előtt, ki mennyekben vagyon!*” (Mt 10,33).

* * *

De tudnom kell, hogy a hitében gyenge embert nemcsak ez a veszély fenyegeti. Más örvények is tátognak feléje. Mert a hitehagyás kétféle lehet. Közvetlen a hittagadás, ha valaki egyenesen elveti magától a katolikus szent vallást és más hitnek osztályosává lesz. Ezt a könnyelműek azzal akarják kendőzni, hogy „hisz lélekben katolikus vagyok”. Ami lehetetlen! „*Aki titeket hallgat, engem hallgat; és aki titeket megvet, engem vet meg*”. (Lk 10,16) „*Ha pedig az anyaszentegyházra sem hallgat*”, úgymond az Úr „*legyen neked, mint a pogány és a vámos*”. (Mt 18,17) A közvetett hittagadás gyakoribb az előbbinél. Hittagadás számba megy, ha valaki oly társaságnak a tagja, melyet Krisztus Egyháza kárhoztat; ha valaki oly házasságra lép, melyet az Egyház törvényei tiltanak s érvénytelennek nyilvánítanak. De sőt ha valaki vegyes házasságban nem katolikus pásztor előtt esküszik meg, akkor is közel jár a hittagadáshoz, mert oly vallásnak áldását fogadja, mely a szent katolikus vallás kebelén kívül áll. Ide tartozik, ha valaki csupán polgári házasságkötésben részesül. Az ilyenek közvetlenül a házasság megkötése előtt a szent gyónáshoz nem járulhatnak; s ha járulnak is, a föloldozás reájuk nézve érvénytelen s a szent áldozás szentségtörő! Az apostol ugyanis fülébe harsogja mindenkinek: „*Aki méltatlanul eszi e kenyeret (ti. az Úr testét) és issza az Úr kelyhét ..., ítéletet eszik és iszik magának!*” (1Kor 11,27–29)

* * *

E veszélyeknek láttán kétszeres szeretettel ölelem magamhoz szent vallásom igazságait! Uram, Péterrel hozzád kiáltok: ments meg engem, mert elveszem! Hűséggel ragaszkodom

szent vallásomhoz, melyet te szerzettél nekem! Igéid lelkemnek tápláléka, parancsaid életemnek irányítója. Ez a szent katolikus vallás a kegyelemnek azon országa, melyet te alapítottál; az a terebélyes fa, melyet te ültettél; az igazságnak az a kimeríthetetlen forrása, mely szívedből fakadt ki; az az ösvény, mely hozzád vezet. Az isteni és az emberi szeretetnek országa, mely a keresztfán született; mely a szent vértanúknak a gyenge embert legyőzhetetlenné, a szent hitvallókban a lelket az isteni erények virágos kertjévé tette. Előttem állnak e példák; követni fogom őket. Szent igéidet úgy tekintem, mint egyenesen hozzám intézett mennyei szózatot. Reggeli fohászom hozzád szálljon s esti imám téged dicsérjen, hogy így általad meg legyen szentelve egész napom. Minden dolgomat, sikeremet, vigasztalásomat, bánatomat neked ajánlom, hogy minden cselekedetem szüntelenül téged imádjon. A szent miseáldozat kegyelmében nemcsak a köteles napokon, hanem máskor is részesülni akarok, hogy szent áldozatoddal egyesüljön az én szívem föláldozása. Egyházadnak parancsait engedelmes szívvel fogadom és teljesítem, hogy egész életem öntudatos megvallása legyen katolikus voltomnak!

Így akarok élni édes Jézusom, így akarok meghalni! Add meg nekem a szükséges kegyelmet, hogy elhatározásaimat a te dicsőségedre végre is hajthassam. Erre kérlek téged szentséges szívednek szeretetéért, Szűz Anyádnak és dicsőült szenteidnek érdemeiért. Amen.

Az Oltáriszentség imádása

I. Imádás

(Lásd az elmélkedést a [65. lapon](#)).

„Ha fölmegek az égbe, te ott vagy; ha leszálok a pokolba, te jelen vagy; ha szárnyaimul veszem a hajnalt s a tenger végső határain lakom, oda is a te kezéd visz engem és jobbod tart engem.” (Zsolt 138,8–9) Igen Uram, te jelen vagy az égben s a földön mindenütt. De különösen jelen vagy itt az oltáron édes Jézus Krisztusom! Az angyalok fönns az égben színről-színre látnak téged; csodálkozással szemlélik isteni felségedet; és mély imádással borulnak le előtted ó megtestesült Ige! És íme te, ki az égben mindenek felett uralkodol, kenyér színe alatt itt a földön közöttünk lakni méltóztatol! Testi szemeim nem látnak téged, hisz végesek, korlátoltak és halandók; de lelki szemeim és élő hitem hozzád fér édes Jézusom! A frigyszekrény felett fényesség tündöklött, mint az isteni jelenlétnek látható képe. Itt az oltáron nem jelkép van, hanem igaz valóság, istenségednek és emberségednek jelenléte, amiként a földön jártál s e legméltóságosabb Szentséget rendelted.

A legmélyebb alázattal és hálatelt imádással borulok le előtted! Ó mily nagy a te irgalmad, hogy engem színed elé engedsz lépni! S ó mily nagy az én méltatlanságom, hogy itt isteni felséged előtt megjelenjek! Íme az angyalok, e boldog tiszta lelkek szent félelemmel és mély megilletődéssel imádják az ég és föld Urát; szenteid, míg e földi életben jártak, a bánat hevétől könnyező szemekkel, megtörődött alázatossággal s a szeretet által lángoló szívvel járultak az irgalom e trónusához. És én méltatlan, telve vagyok rossz vágyakkal és hajlandóságokkal; szenvedélyeim féktelenek; külső érzékeim szabadosak; gyakran hiú gondolatok s ábrándok zaklatnak; keveset törődöm lelki ügyeimmel; ritkán szállok magamba; imádságom legtöbbször figyelmetlen; másokat megítélek s megvádolok, és jó föltételeimet ritkán hajtom végre. És ilyen lelki állapotban merek itt színed előtt megjelenni!

Valóban méltó a csodálatra s az emberi értelmet fölülmúlja, hogy te Uram Istenem, igaz Isten és igaz ember a kenyérnek csekély színe alatt rejtőzöl. Te mindennek Ura és Istene, ki végtelen fölségedben nem szorulsz senkire, e Szentség által állandóan közöttünk akartál lakni; mert a te szereteted sohasem csökkenik s kegyelmednek forrása soha ki nem apad!

És ez az én kimondhatatlan nagy szerencsém! Hogyan merném én ajkamat imádásodra fölnyitni; szívem érzelmeit feléd irányítani; sóhajaimat trónusod elé bocsátani; könnyeimet jelenlétedben hullatni, ha a te irgalmad nem volna oly határtalan! Hogy mernélek könyörgéseimmel ostromolni, szívem följajánlásával terhelni, ha végtelen jóságod engem erre föl nem bátorítana? De így bízva irgalmadban és kegyes jóságodban, úgy járulok hozzád, mint a beteg az ő orvosához; mint az éhező és szomjúhozó az élő vizek kútforrásához; mint ínségben levő az egek királyához; mint szolga urához, mint teremtmény teremtményéhez, mint elhagyatott szegény kegyes vigasztalómhoz. Beismerem nagy erkölcsi silányságomat; hirdetem nagy jóságodat, magasztalom kegyességedet és mély hálával áldom igen nagy szeretetedet!

Elrejtett Isten! Szívem előtted nyitott könyv! Te látod őszinte hitemet, mellyel vallom jelenlétet a megszentelt kenyérnek színe alatt; te látod reménységemet, melyet az élet küzdelmeiben beléd vetek; látod szeretetemet, mely egyedül téged keres, téged óhajt, téged kíván; látod érzelmemet, mely kívüled édes Jézusom, mindent semminek tart; látod mélyen megalázkodó imádságomat! Ó ne nézd bűneim sokaságát s azok miatt ne vesd el magadtól szolgádat! Bűneim felett őszinte bánatot érzek; de mások vétkei is megsiratom! Ó vajha minden elme ismerne téged; minden szív szeretne téged; s minden akarat neked szolgálna! Te

mindenható Isten, hajtsd magadhoz lázongó akaratunkat, hogy ne magunkat, hanem téged szeressünk; ne a világnak, hanem egyedül neked szolgáljunk!

Kérem alázattal irgalmadat! De különösen azon malasztért esedezem, hogy szeretetedtől lángoljak, benned egészen elolvadjak s kívüled más vigasztalást szívembe be ne fogadjak. Mert jelenlétednek e legméltóságosabb szentsége a testnek s a léleknek üdvössége; minden lelki bajnak orvossága, mely bűneimet meggyógyítja, szenvedélyeimet megfékezi, a kísértéseket legyőzi, az erényt öregbíti, a hitet erősíti, a reményt szilárdítja s a szeretetet folyóítja!

Jelenlévő Istenem! Imádlak téged szívem minden erejével és minden érzelmével! Hozzád vágyódom, veled egyesülni akarok! Ó ne vedd el magadtól szolgálodat, bármily nagy is méltatlanságom! Ó jöjj szívembe kegyelmeddel; jöjj hozzám szeretetteddel! Foglald el egész valómat, hogy kívüled én bennem ne legyen semmi! Ó jöjj hozzám édes Jézusom; vigasztald meg szegény lelkemet; erősíts meg a jóban, hogy életben, halálban üdvösséges szent akaratodat teljesítsem. Amen.

Dicsértessék és magasztaltassék minden pillanatban a legszentebb, legistenibb Oltáriszentség. (100 napi búcsú.)

Krisztus lelke szentelj meg engem ... ([124. lapon.](#))

Litánia az Oltáriszentségről¹

Uram, irgalmazz nekünk!
 Krisztus, kegyelmezz nekünk!
 Uram, irgalmazz nekünk!
 Krisztus, hallgass minket!
 Krisztus hallgass meg minket!
 Mennybéli Atyaisten, **Irgalmazz nekünk!**
 Megváltó Fiúisten,
 Szentlélek Úristen,
 Szentháromság egy Isten,
 Élő kenyér, ki az égből szállottal alá,
 Elrejtett Isten és Üdvözítő,
 Választottak gabonája,
 Szüzeket nevelő bor,
 Bőséges kenyér, a királyok gyönyörűsége,
 Szüntelen való áldozat,
 Tiszta áldozat,
 Makula nélkül való bárány,
 Legtisztább asztal,
 Angyalok elege,
 Elrejtett manna,
 Az isteni csodák emlékezete,
 Természet fölött való kenyér,
 Testté lett Ige, ki közöttünk lakozol,
 Szent ostya,
 Áldásnak kelyhe,
 A hitnek titka,
 Felséges, tiszteletreméltó Szentség,
 Legszentebb áldozat,

¹ Csak magán imádkozásban használható.

Valóban engesztelő áldozat az élőkért s a halottakért,
A bűntől oltalmazó mennyei orvosság,
Minden csodáknak csodája,
Az Úr halálának szentséges emlékezete,
Minden bőséget meghaladó ajándék,
Az isteni szeretetnek legfőbb emléke,
Az isteni bőkezűségnek túláradása,
Legszentebb és legfölségesebb titok,
Halhatatlanságunk orvossága,
Rettenetes és éltető szentség,
Vérontás nélkül való áldozat,
Étel és asztaltárs,
Legédesebb vendégség, melyben az angyalok szolgálnak,
Kegyességnek szentsége,
Szeretetnek köteléke,
Bemutató és bemutatott ajándék,
Tulajdon kútfeje minden lelki édességnek,
Buzgó lelkeknek tápláléka,
Az Urban elhalóknak úti eledele,
Jövendő dicsőségünk záloga,
Isten irgalmazz nekünk!
Uram, kegyelmezz nekünk!
Isten, irgalmazz nekünk!
Uram, hallgass meg minket!
Szent testednek s vérednek méltatlan vételétől, **Ments meg Uram, minket!**
A testi kívánságoktól,
Szemeink kívánságától,
Az élet kevélységétől,
Minden bűnre vivő alkalomtól,
Azért a kívánságért, mellyel a húsvéti bárányt tanítványaiddal elkölteni kívántad,
Nagy alázatosságodért, mellyel tanítványaidd lábait megmostad,
Lángoló szeretetedért, mellyel e Szentséget rendelted,
Drágalátos szent véredért, melyet nekünk az oltáron hagytál,
Ennek a te szent testednek öt sebéért, melyet érettünk szenvedtél,
Mi bűnösök,
Hogy ezen csodálatraméltó szentségnek hitét, tiszteletét és áhítatát bennünk öregbíteni és megőrizni kegyeskedjél, **Kérünk téged, hallgass meg minket!**
Hogy bűneinknek igaz meggyónása által minket az Oltáriszentségnek gyakori vételére vezetni méltóztassál,
Hogy minket a tévelygéstől, a hitetlenségtől s a szívnek elvakulásától megőrizni méltóztassál,
Hogy halálunk óráján e mennyei úti eledellel minket erősíteni és bátorítani méltóztassál,
Hogy az örök élet lakomájára minket elvezetni méltóztassál,
Istennek szent Fia,
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! Kegyelmezz nekünk!
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! Hallgass meg minket!
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! Irgalmazz minekünk!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!
Uram, irgalmazz nekünk!

Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Uram, irgalmazz nekünk!

Miatyánk. Üdvözlégy

Uram, hallgasd meg könyörgésemet!
És az én kiáltásom jusson elődbe!

Könyörögjünk.

Úristen, ki nekünk a csodálatos Oltáriszentségben kínszenvedésed emlékét hagytad: adjad kérünk, a te szent testednek és vérednek szentséges titkát úgy tisztelnünk, hogy megváltásodnak gyümölcsét magunkban szüntelen érezzük. Ki élsz és uralkodói az Atyával és Szentlélekkel mindörökön örökké. Amen.

II. Imádás

Az ég minden szentéivel s a föld összes jámbor lelkeivel együtt hiszem, vallom, és hirdetem, hogy te édes Jézusom, igaz Isten és igaz ember az örök Igének isteni személyében a megszentelt kenyérnek színe alatt igazán, valósággal és lényegileg jelen vagy. Szemeimmel nem látom, értelmemmel fölfogni nem bírom, szókkal elmondani nem tudom ez isteni titkot; de tartom erős hittel, alázatos reménységgel és tőlem telhető szeretettel!

Itt vagy valósággal és én imádlak téged, miként az angyalok fenn az égen. Csakhogy e földi zárandoklás idején csupán a hit által látlak, ők pedig színről színre. De meg kell elégednem az igaz hit világával, míg föl nem virrad reám az örökkévalóság napja, amelyen lehull a fátyol, mely testi szemeimet borítja. S akkor meglátlak téged örök Igéje az Atyának isteni lényegednek kimondhatatlan fölségében és elgondolhatatlan méltóságában!

Imádlak jelenlévő Istenem, ki itt vagy az oltáron! Te mindenható teremtetője az égnek és a földnek, íme emberi kezek által épült templomokban lakozol, hogy közel légy hozzánk, hogy lássuk szeretetedet és megcsodáljuk irgalmadat. Itt vagy közöttünk, sokszor elhagyatottan, néma magányosságban! Vajmi sokszor emberi elme nem gondol reád, emberi szív nem vonzódik hozzád s emberi lélek imádásával nem hódol neked! Ha az angyalok seregei nem zengenének Felségednek szüntelenül dicsérő éneket, szívünk hidegsége és hálátlansága miatt sokszor egyedül maradnál az oltárnak szentélyében! És te még sem hagysz el bennünket; sőt szeretettel magadhoz hívsz; várod a hozzád térőket; s kebledre öleled, ki megtört szívvel ott keres menedéket!

Ó édes Jézusom! Istenségednek legszentebb színe előtt térdelek és érzem igen nagy méltatlanságomat. Ó mily tisztának kellene lennie a léleknek, mely imádásával hozzád fordul! Mily tisztának kellene lenni a szemeknek, melyek szeplőtelen szent testedet látják! Mily tisztának kellene lenni a szívnek, mely a veled való egyesülés után vágyódik! S íme én szegény bűnös, ki kegyelmeid iránt oly sokszor hálátlan vagyok; ki sugallataidat, jóra intő, hívó szódat nem követem; ki szeretetednek melegét nem igyekszem viszonzni; ki hozzám való szüntelen jószágodról sokszor megfeledkezem; ki kegyes Szívednek szelídségét és alázatosságát látom, de nem követem; ki tudom, hogy a tiszta szívűeket mondottad boldogoknak s ennek dacára sokszor nem tiszta gondolatokkal és képzetekkel foglalkozom: mégis e fölséges Szentség előtt merek itt megjelenni, hogy irgalmadért esedezzem s tőled kegyelmet nyerjek!

Ó valóban mély fájdalommal siratom összes vétkeimet, főleg amelyekkel e legméltóságosabb Szentségben megbántottalak! Bánom sokszoros hidegségemet, az imában való szórakozásomat, szent akaratod teljesítésében való hanyagságomat! De megsiratom azon

sérelmeket is, melyekkel szeretettednek e csodálatos Szentségében téged mások is megbántanak. Ó mily sokan, kiket a vallási tévedés tart fogva, megtagadják jelenlétedet e legméltóságosabb Szentségben! Ó mily sokan közönyös szívvel jelennek meg előtted! És ó fájdalom! olyanok is vannak, kik igaz bűnbánat nélkül, szentségtörőleg részesülnek szent testedben, tégedet újra keresztre feszítenek s maguknak kárhozatot szereznek! Ó vajha irgalmad megérintené ezeknek szívét, hogy átlátva lelkük veszedelmét, hozzád térjenek s neked hűséges szívvel szolgáljanak!

Édes Jézusom! Imádom kegyelmes szent nevedet! Nincs más név az égen és a földön, amelyben üdvözülhetek, csak a te nevedben! A te szent neved reménységem, bizodalمام, vigasztalásom. Ha szent nevedet ajkamra veszem, a jóban megerősödöm, a keresztyén erényekben öregbedem és lelkemnek tisztasága növekedik! A te neved édes Jézusom ajkamon a legédesebb méz, fülemben a legszebb dallam, szívemben a legboldogabb örövezés! A te szent neved édes Jézusom, lelkemnek orvossága. Ha bűnbe esem, szent neved segélyül hívása a jóra térít; ha a kísértés veszélyében forgok, szent neved biztos menedékem; ha kétségben vagyok, ha bizonytalanság zaklat, szent neved említésére lelkemben világosság kél és biztosság a jónak gyakorlásában. Ó írd szent nevedet elmémbe, hogy gondolatom mindig nálad legyen; add ajkamra, hogy dicséreted ott soha meg ne szűnjék; vésd szívembe, hogy mint legdrágább mennyei ereklyét mindig ott hordozzam és minden cselekedetemen a te szent nevednek áldó bélyege legyen!

Ó jöjj hozzám édes Jézusom! Örvezd meg, vigasztalj meg és szentelj meg jelenléteddel! Segíts engem a jóra, hogy mindig tiszta lélekkel, készséges akarattal járjak színed előtt! Te urunk és királyunk vagy. Tekints Egyházadra és szentséges Atyánkra. Add, hogy az igaz hit világa eljusson mindenhova; a szeretet és engedelmisség egyesítse híveidet s neked szolgáljunk minden helyen s minden időben. Amen.

Krisztus lelke szentelj meg engem ... ([124. lapon.](#))

Litánia Jézus szent Nevéről

(300 napi búcsú egyszer napjában. XIII. Leó, 1886. január 16.)

Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Uram, irgalmazz nekünk!
Jézus, hallgass minket!
Jézus, hallgass meg minket!
Mennybéli Atyaisten, **Irgalmazz nekünk!**
Megváltó Fiúisten,
Szentlélek Úristen,
Szentháromság egy Isten,
Jézus, az élő Istennek fia,
Jézus, az Atyának fénye,
Jézus, az örök világosság fényessége,
Jézus, dicsőség királya,
Jézus, az igazság napja,
Jézus, Szűz Máriának fia,
Szeretetreméltó Jézus,
Csodálatos Jézus,
Jézus, erős Isten,
Jézus, a jövő élet atyja,
Jézus, a nagy tanács angyla,

Végtelen hatalmú Jézus,
Legtürelmesebb Jézus,
Legengedelmesebb Jézus,
Szelíd és alázatos szívű Jézus,
Jézus, a tisztaság kedvelője,
Jézus, ki minket szeretsz,
Jézus, a békesség Istene,
Jézus, az élet szerzője,
Jézus, az erények mintaképe,
Jézus, ki lelkünk üdvösségéért buzgólkodol,
Jézus, a mi Istenünk,
Jézus, a mi menedékünk,
Jézus, a szegények atyja,
Jézus, a hívők kincse,
Jézus, a jó pásztor,
Jézus, az igaz világosság,
Jézus, az örök bölcsesség,
Jézus, végtelen jószág,
Jézus, a mi utunk és életünk,
Jézus, az angyalok öröme,
Jézus, a pátriárkák királya,
Jézus, az apostolok mestere,
Jézus, az evangélisták tanítója,
Jézus, a vértanúk erőssége,
Jézus, a hitvallók világossága,
Jézus, a szüzek tisztasága,
Jézus, minden szentek koronája,

Légy irgalmas! Kegyelmezz nekünk, Jézus!

Légy irgalmas! Hallgass meg minket, Jézus!

Minden gonosztól, Ments meg minket Jézus!

Minden bűntől,
A te haragodtól,
A gonosz lélek kísértéseitől,
A tisztátalanság szellemétől,
Az örök haláltól,
Sugallataid elhanyagolásától
Szent megtestesülésed titka által,
Születésed által,
Szent gyermekséged által,
Isteni életed által,
Fáradalmaid által,
Halálküzdemed és szenvedésed által,
Kereszted és elhagyatottságod által,
Elgyötörtséged által,
Halálod és temetésed által,
Föltámadásod által,
Mennybemeneteled által,
Örömeid által,
Dicsőséged által,
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Kegyelmezz nekünk Jézus!**

Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Hallgass meg minket, Jézus!**
 Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Irgalmazz nekünk, Jézus!**
 Jézus, hallgass minket! Jézus, hallgass meg minket!

Könyörögjünk!

Uram Jézus Krisztus! ki mondtad: Kérjete és adatik nektek, keressetek és találotok, zörgessetek és megnyitattik nektek: Kérünk, add nekünk isteni szeretetednek indulatát, hogy Téged teljes szívvel, szóval és cselekedettel szeressünk és dicsérni soha meg ne szűnjünk.

Add, Uram! hogy szentséges nevednek szeretete és félelme szüntelen bennünk lakozzék, mert gondviselésedet soha meg nem vonod azoktól, kiket szeretetedben megerősítettél. Ki élsz és uralkodol örökön örökké. Amen. *(300 napi búcsú.)*

III. Imádás

Az oltár trónusáról hallom kegyelmes szódat édes Jézusom: „*tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű*”. (Mt 11,29) Isteni szavad, melyet a földön jártadban intéztél a világhoz, sohasem veszíti el érvényét; igaz marad mindörökké, mert örök igazságaidnak kincséből intézted azt okulásul hozzánk. Sohasem mondtad volna édes Jézusom, hogy szelídséget és alázatosságot tanuljak tőled, ha földi zárandoklásom sebeinek nem ez volna egyik legszükségesebb orvossága s örök üdvösségemnek egyik legfontosabb eszköze. Íme az oltáron rejtőző kenyer színe alatt; és Szívednek mérhetetlen szeretetén kívül mi egyebet látok ott, mint alázatosságodat és szelídségedet!?

Istenem! Megváltóm! A mindenségnek ura és középpontja te vagy! Mindenek általad lettek, ő örök Igéje az Atyának; minden általad él; a te mindenhatóságodat hirdeti minden. Reád vonatkozik jelképeivel az egész ó törvény; téged hirdettek a próféták látomásai, feléd irányult a szent atyák vágyódó tekintete. És az idők teljével te emberi testet öltöttél. Megadtad nekünk új törvényedet, a szeretet és alázatosság törvényét; melynek az a rendeltetése, hogy bennünket megszenteljen itt a földön és boldog örökkévalóságot nyújtson az égben. Az új törvénynek is te vagy kútforrása és középpontja. Minden belőled árad ki s kegyelmed által az örökkévalóságban minden hozzád tér vissza.

Örök Isten! Te mindezt szeretetből cselekedted az ember iránt; szeretetből én irántam! Hisz ez a legméltóságosabb Szentség is és e Szentségben jelen levő kegyes Szíved nem végtelen szeretetednek csodája-e? Megtestesülésed, megváltói halálad örök szeretetednek kifolyása. És mind ennek középpontja, imádandó jelképe és együttműködő eszköze kegyelmes szent Szíved! Ó mennyi szeretet lángol szívedben, hogy érettem ennyit tettél? És mennyi fájdalom gyötörte szent Szívedet ugyancsak én miattam? Mennyi szenvedés sanyargatta vétkeimért? És mindezt szeretetből vállaltad magadra! A próféta szavai szerint ugyanis „*fömládoztatott, mert ő maga akarta*”. (Iz 53,7) A Getszemáni kertben kegyes Szívednek halálos vonaglása véres verítékkal borította homlokodat! A kereszten ártatlan szent Szívedet a szenvedések tengere szaggatta, úgy, hogy fájdalmadban fölkiáltani kényszerültél: „*Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem!*”

Íme itt térdelek kegyelmes Szíved előtt! Látom lángoló szeretetét; látom megalázkodottságát és fájdalmas szenvedéseit; látom mélységes sebhelyét! Méltatlanságom érzetében futnom kellene színed elől. De nem teszem! Sőt inkább hozzád menekülök! Igen! Hozzád járulok Jézusomnak kegyes szent Szívé; jó nékem ott lennem s nem is válok el tőled! E templomba, e szentek Szentjébe megyek s ott imádom Istenemnek végtelen irgalmát! Ó kegyes Jézusom, fogadj be engem Szívednek szentélyébe! De előbb tisztíts meg bűneimtől, hogy Szívedben lakhassak életem minden óráján s ott engedelmeskedhessen szent akaratodnak.

Hisz azért járta át a lándzsa oldaladat, azért sebezte meg Szívedet, hogy oda bemehessek s a világ zajától elvonulván, szeretetednek nagyságát ott megértsem. Vajon érzéketlen és világias szívem nem indul-e meg ily nagy szeretetnek láttán? Nem gyullad-e föl szeretetre ezen Szív iránt, mely szeretetét ilyképpen bizonyította be? Ó Jézusomnak kegyes Szíve, sebesítsd meg szerelmeddel az én kemény és durva szívemet, hogy érezzem jószágodat, átlássam szeretetedet és megismerjem kimondhatatlan irgalmadat!

Hangosan beszél hozzám az oltár trónusáról végtelen nagy szereteted! Lehetetlen meg nem értenem azt! De hangosan szól hozzám végtelen alázatosságod és szelídséged is! Ó vajha szereteted fölgújtaná lelkemet! Vajha alázatosságod és szelídséged behatolna kevély, indulatok által korbácsolt szívembe! Te mindenható Isten, örök dicsőség királya! Te elrejtet isteni felségedet s a kenyérnek szerény színe alatt jelensz meg előttem, hogy észrevegyem Szívednek alázatosságát és szégyen borítsa arcomat kevélységemnek tudatán. Aki semmi vagyok, kevélykedni merészek; aki por és hamu vagyok, fölfuvalkodni és mások fölé emelkedni bátorodom! Íme itt vagy az oltáron Jézusomnak kegyes Szíve, az örök Igének imádandó székhelye. Ó mennyi bánatom ér téged! Mennyi hanyagság mellőz téged! Mennyi elhidegült lélek nem foglalkozik veled! Mennyi hűtlen szív nem imád téged! És te mindezt elviseled; bár mindenhatóságodban világokat törhetnél össze! És én por és hamu, a csekély bánatmon fölindulok; én elmúló árnyék a csekély sérelmen haragra gerjedek és bosszúállásra gondolok!

Ó valóban a bánat és szégyen zaklatja szívemet, hogy hozzád Jézusomnak alázatos és szelíd Szíve, oly kevéssé vagyok hasonló!

Siratom kevélységemet, megkönnyezem hirtelen gerjedő indulataimat! Jöjj szívembe Jézusom alázatossága és szelídsége, hogy megváltozzak és átalakuljak; hogy érezzem csekélységemet, érezzem bűnösségemet; és a kevély indulatot legyőzzem alázatos öntudatommal; szenvedélyességemet malasztodért esedező szelídséggel!

Azonban minderre önmagamtól képes nem vagyok! Tehát hozzád járlok Jézusomnak szent Szíve, mert te vagy az isteni malasztnak üdvözítő kútforrása! S ha nem is meríthetek e buzgó forrásból tetszésem szerint s lelkem vágyódását teljesen ki nem elégíthetem: mégis szent sebednek mennyei csatornájához illeszttem ajkamat, hogy legalább egy cseppecske jusson nekem lelkem gyógyulására. S bár nem lehetek oly mennyei és lángoló, mint a kerubok és szeráfok: mégis buzgó lélekkel arra kérlek, öntsd belém szent Szívednek isteni lángját, hogy lelkemben a szeretet tüze lobogjon s az alázatosság és a szelídség erénye verjen gyökeret!

Ó jöjj hozzám Jézusomnak kegyes Szíve! Teremtsd újra szívemet a magad képe szerint, hogy hozzád legyek hasonló és úgy szolgáljak neked életem minden pillanatában. Amen.

Krisztus lelke szentelj meg engem... ([124. lapon.](#))

Litánia Jézus szentség és Szívéről

(300 napi búcsú egyszer napjában. XIII. Leó, 1899. április 2.)

Uram, irgalmazz nekünk!
 Krisztus, kegyelmezz nekünk!
 Uram, irgalmazz nekünk!
 Krisztus, hallgass minket!
 Krisztus, hallgass meg minket!
 Mennybéli Atyaisten, **Irgalmazz nekünk!**
 Megváltó Fiúisten,
 Szentlélek Úristen,
 Szentháromság egy Isten,

Jézus Szíve, az örökkévaló Atya Fiának szíve,
 Jézus Szíve, a szűz Anya méhében a Szentlélek által alkotott szív,
 Jézus Szíve, az Isten megtestesült Igéjével egyesült szív,
 Jézus Szíve, a legfölségesebb szív,
 Jézus Szíve, Isten szent Felségének temploma,
 Jézus Szíve, a Magasságbelinek szövetségsekre nyitott ajtója,
 Jézus Szíve, Istennek háza s a mennyország kapuja,
 Jézus Szíve, a szeretetnek lángoló tűzhelye,
 Jézus Szíve, az igazságosságnak és a szeretetnek kincsháza,
 Jézus Szíve, jószágtól és szeretettől áradó szív,
 Jézus Szíve, minden erénynek mélységes tengere,
 Jézus Szíve, minden dicséretre méltó szív,
 Jézus Szíve, minden szívnek királya és középpontja,
 Jézus Szíve, a tudománynak s a bölcsességnek végtelen kincseit magában rejtő szív,
 Jézus Szíve, melyben az Istenségnek egész valósága lakozik,
 Jézus Szíve, amelyben a mennyei Atyának kedve tellett,
 Jézus Szíve, melynek túlaradóan gazdag forrásából mindnyájan merítettünk,
 Jézus Szíve, az örök halmoknak kívánsága,
 Jézus Szíve, csendesesen tűrő és nagy irgalmú szív,
 Jézus Szíve, az áhítattal hozzád folyamodók iránt gazdag szív,
 Jézus Szíve az istenes életnek és szentségnek forrása,
 Jézus Szíve, engesztelő áldozat bűneinkért,
 Jézus Szíve, szitkokkal elárasztott szív,
 Jézus Szíve, bűneinkért összetört szív,
 Jézus Szíve, mindhalálig engedelmes szív,
 Jézus Szíve, lándzsával átvert szív,
 Jézus Szíve, minden vigasztalásnak kútfeje,
 Jézus Szíve, életünk és föltámadásunk,
 Jézus Szíve, békességünk és kiengesztelődésünk,
 Jézus Szíve, a bűnösök áldozatja,
 Jézus Szíve, a benned bízóknek üdvössége,
 Jézus Szíve, az istenes halállal kimúlok reménysége,
 Jézus Szíve, minden szentek gyönyörűsége,
 Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Kegyelmezz nekünk!**
 Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Hallgass meg minket!**
 Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Irgalmazz nekünk!**
 Szelíd és alázatos szívű Jézus. Alakítsad szíved szerint szívünket!

Könyörögjünk!

Mindenható, örökkévaló Isten! tekints a te szerelmes szent Fiadnak Szívére, valamint a bűnösök helyében neked bemutatott hálaadására és elégtételére; azoknak pedig, kik a te irgalmas kegyelmedért nagy áhítattal esedeznek, adj kiengesztelődve bocsánatot, ugyanazon szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak nevében, ki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egyetemben, Isten mindörökre örökké. Amen. *(300 napi búcsú.)*

Édes Jézusom, én egyetlen Megváltóm és Üdvözítóm, íme én N., hogy isteni szeretetednek végtelen jótéteményeit megháláljam és sokféle hűtlenségeimet helyrehozzam: ezennel följajnlom s fölládozom neked az én szívemet s ezzel magamat mindenestől neked szentelem és kegyelmeddel erősen megfogadom, hogy ezentúl soha többé meg nem bántalak! *(100 napi búcsú.)*

Fohász

Jézusomnak édes Szíve, add, hogy mindig jobban szeresselek!

(300 napi búcsú minden egyes fohászkor. IX. Pius pápa, 1876. november 26.)

Az Úr Jézus szenvedése

(Lásd az elmélkedést a [72. lapon](#).)

Uram Jézusom! Miután tanítványaiddal a húsvéti bárányt elköltötted, kenyér és bor színe alatt elrendelted szeretetednek egyik legnagyobb csodáját, a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Emberi lelked, melyet istenséged világított meg, előre látta jövődő intézményednek s híveidnek sorsát. Mint örök főpapunk a Golgotán készültél bemutatni bűneinkért az engesztelő áldozatot; szeretettől áradó Szíved mennyei Atyádhoz fordult és az égre emelvén szemeidet, elrebegted érettünk magasztos főpapi imádat.

„Atyám! eljött az óra, dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad is megdicsőítsen téged, hogy mindennek, akit neki adtál, örök életet adjon.

Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz Istent és akit küldöttél, Jézus Krisztust.

Én téged dicsőítettem a földön; a munkát elvégeztem, melyet reám bízál, hogy megcselekedjem.

És most dicsőíts meg engem, te Atyám, tenmagadnál azon dicsőséggel, melyet bírtam tenálad, mielőtt e világ lett.

Kijelentettem a te nevedet az embereknek, kiket nekem adtál e világból. Tied voltak, de nekem adtad őket: és a te beszédedet megtartották.

Mert az igéket, melyeket nekem adtál, közlöttem velük: és ők elfogadták és igazán megismerték, hogy tőled jöttem ki és elhitték, hogy te küldöttél engemet.

Én ő érettük könyörgök. Nem e világért könyörgök, hanem azokért, kiket nekem adtál, mert ők a tied.

Én már nem vagyok e világon, de ők e világon vannak és én tehozzád megyek. Szent Atyám! tartsd meg őket a te nevedben, hogy eggyé legyenek, mint mi vagyunk.

Én a te igédet közlöttem velük és a világ gyűlöli őket, mert nem e világból valók, amint én sem vagyok e világból.

Nem kérem, hogy vedd el őket e világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Szenteld meg őket az igazságban. A te beszéded igazság.

Nemcsak ő érettük könyörgök, hanem azokért is, kik az ő igéjük által hinni fognak bennem,

hogy mindnyájan eggyé legyenek, amint te Atyám, én bennem és én tebenned, úgy ők is mibennünk eggyé legyenek.

Atyám! akiket nekem adtál, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek, hogy lássák az én dicsőségemet, melyet nekem adtál, mert szeretted engem a világ alkotása előtt.

Igazságos Atyám! a világ téged nem ismert meg; én pedig ismertelek téged, ezek is megismerték, hogy te küldöttél engem.

És én megismertettem velük a te nevedet, hogy a szeretet, mellyel engem szeretted, bennük legyen, és én őbennök.” (Jn 17,1–26)

Alig végezted be Uram könyörgésedet, kivonultál a Getszemáni kertbe s reá léptél szenvedéseidnek vérrel jelzett útjára. Halálos aggodalom fogta el emberi természetedet és véres veríték omlott le szent homlokodról a földre. Megjelent a hűtlen áruló s a szeretetnek jelével, csókkal adott át a poroszlóknak.

Megköztöztek; a durva katonák a sötét éjben mint gonosztevőt hurcoltak a bíró elé. A Messiásról azt jövendőli a próféta: „A gonoszok közé számláltatott.” (Iz 53,12; Mk 15,18)

Ellenségeid rágalmakkal, hamis vádakkal támadtak ellened. A bíró kérdéseire Istenfiának vallottad magad. De a vak gonosszággal szemben nem védekeztél. Azt mondja a próféta: „mint a juh, leölésre vitetik és megnémul és nem nyitja meg száját.” (Iz 53,7)

Aztán megostorozták; tövissel megkoronáztak. Azt mondja a próféta: „*Tetőtől talpig nincsen benne épség; nincs neki színe sem ékessége; és néztük őt és nem volt tekintete, hogy kívántuk volna őt, a legutolsót az emberek között, a fájdalmak férfiát.*” (Iz 1,6; 53,2–3)

A megfélemlített bíró keresztthalálra ítélte. A próféta szerint ezt kiáltják a gonoszok: „*Leggyalázatosabb halálra kárhoztassuk őt.*” (Bölcs 2,20) „*Gyomláljuk ki őt az élők földéről és neve ne legyen többé emlékezetben.*” (Jer 11,19)

Vitted a keresztet, a súlyos keresztet föl a Golgotára. Ó végtelen súlyos volt a kereszt! mert a próféta szerint „*mindnyájan mint juhok eltévelyedtünk és az Úr ő reá tette mindnyájunk gonoszságát.*” (Iz 53,6) „*A mi betegségeinket ő viselte és fájdalmainkat ő hordta.*” (Iz 53,4)

A kereszt súlya alatt ismételve összetörtél.

Fönn a Golgotán sebekkel borított testedről letépték a ruhát.

A keresztre vetettek.

Kifeszítették tagjaidat.

Szögekkel átverték kegyes szent kezeidet és lábaidat. Azt mondja a próféta, hogy a Messiás „*a fájdalmak férfiam*”, aki „*megsebesítettett a mi gonoszságainkért, megroncsoltatott bűneinkért.*” (Iz 53,5)

Magasra emelték a keresztet.

Ott függél kimondhatatlan kínban ég és föld között!

A kereszt alatt állt Szűz Anyád! Láttad az ő vonaglását és fájdalomtól szaggatott Szíved kétszeresen szenvedett!

Aztán meghaltál! S ó hogy semmi épség se maradjon benned, lándzsa járta át szentséges Szívedet!

Halálodra elborzadt az élettelen természet! A föld megrendült; a sírok megnyíltak; a halottak föltámadtak; a templom kárpítja kettéhasadt; a nap elsötétült s három órán át nem árasztotta fényét a földre!

* * *

Így történt, Uram! Ez volt jutalma végtelen szeretetednek, hogy engem az örök haláltól megmenteni s az igazság ismeretére elvezetni akartál!

* * *

Szent keresztet alatt állok; alig fakad ajkamon szó; mert tudom, én is okozója vagyok végtelen szenvedésednek! Az én bűneim is nagyobbították súlyos keresztetnek terhét!

Imádom két kezeden vérző szent sebét! Áldó két kezeden én ütöttem a kegyetlen sebeket; mert a szeretetnek két nagy törvényét, melyet te hirdettél, nem teljesítettem. Nem szerettem Istent; szívem távol volt tőle. Nem szerettem felebarátomat; hidegség, kétszínűség, harag, dőlyfősség volt az, mit iránta lelkemben hordoztam!

Imádom szent lábaidnak mélységes sebeit! Én vagyok szerzőjük! Én élesítettem a kegyetlen szögeket; mert nem az istenesség utain jártam; hanem a vallási közönyösség, hanyagság, kötelességmulasztás, erkölcsi silányság ösvényén haladtam!

Imádom a töviskoszorú által megtépett szent homlokodat! Én termettem e töviseket! Fennhéjázó, könnyelmű, igazságtalan, bűnös gondolataim fonták őket koszorúvá s illesztették szent homlokodra!

Imádom szentséges Szívednek tátongó mély sebét! Az én indulataim, rossz vágyódásaim, rendetlen hajlamaim, szenvedélyeim, bűnös elhatározásaim készítették a lándzsát s verték kegyes jó Szíveden keresztül!

Édes Jézusom! E beismeréssel lelkemben bánom, siratom elmúlt életemet! Bár kemény a szívem, de mégsem oly kegyetlen, hogy szenvedéseid láttán magamba ne térjek. Szent kereszted tövében javulást fogadok. Keresztény katolikus életet akarok élni ezután! Nem akarlak vétkeimmel s bűnös vágyaimmal újra keresztre feszíteni!

* * *

Jézusomnak szentséges sebei, könyörüljetei rajtam! Hozzátok menekülök, belétek rejtőzöm, hogy ott éljek s úgy éljek, hogy fájdalmaitok gyümölcsét el ne veszítsem!

Jézus kezeinek imádandó sebei, erősítsetek engem a jóban, nehogy bűnbe essem!

Jézus lábainak imádandó sebei, vezessetek engem az igazság és szentség utain, nehogy eltévelyedjem!

Jézus áldott fejének imádandó sebei, gondolkodásomat úgy irányítsátok, hogy Isten szeretetéről és félelméről soha meg ne feledkezzem!

Jézus szent Szívének imádandó sebe, sebezzen meg szívemet, hogy az igaz bánat és a tökéletes szeretet könnyeit hullassam; feletted, ki érettem annyit szenvedtél; és magam felett, ki szenvedéseidnek szerzője voltam!

Ó édes Jézusom! Szent sebeidnek harmata hulljon az én lelkemre, hogy megtisztuljak bűneimtől; meggyógyuljak lelki sebeimből; megerősödjem jó elhatározásaimban s a te boldogító szolgálatodban teljék el életem. Amen.

A Boldogságos Szent Szűz tisztelete

(Az elmélkedés a [80. lapon](#).)

Salve regina! Üdvözlégy Mária, kegyelmek anyja, ég és föld királynéja! Üdvözlégy legáldottabb, legkegyesebb Szűz! Üdvözlégy a teljes Szentháromság egy Isten legtökéletesebb műve! Új teremtmény, akiben Isten visszaállította azon teljes szentséget és Igazságot, mellyel az első embert fölruházta. Üdvözlégy te egyetlen, akivel kegyelemben egy lény sem hasonlítható össze, az összes teremtmények között a legszebb, a legfölségebb! Áldlak, magasztallak szentséges Szűz Mária! Imádom az Úr Jézus Krisztust, hogy benned önmagának ilyen anyát teremtett! Téged előre látott, előre kiválasztott, előre megszentelt az Isten! Üdvözlégy, szeplőtelen fogantatás, minden bűntől mentes, Istennek valóságos anyja, sérelmetlen szent Szűz, ki halálod után testileg is fölvitettél a mennyei dicsőségbe! Üdvözlégy egek ékessége, a földnek fölmagasztalása, a menyeeieknek öröme, nekünk menedékünk és segedelmünk! Áldlak, dicsőítlek ó Mária! í Egyesítem szerény és méltatlan dicséretemet az egek boldog lakóinak s a föld összes jámborainak dicséretével, hogy egy szívvel, egy lélekkel magasztaljunk téged, mondván: áldassék és dicsértessék minden pillanatban a legkegyesebb, a legszentebb Szűz Anya, Mária!

* * *

Magasztalom alázatosságodat, hirdetem tisztaságodat, dicsőítem istenanyai méltóságodat, megcsodálom szeplőtelen fogantatásodat! De legjobban megérinti lelkemet jóságod és kegyességed, mely minden hozzád fordulónak biztos menedéke, oltalma és segítsége! Üdvözlégy legkegyesebb szent Szűz! Üdvözlégy leghatalmasabb szent Szűz! Mit hirdessek jobban, kegyességedet avagy nagy hatalmat? A te dicséreted az Úr Jézus imádása. Ha segedelmedért folyamodom, akkor egyszülött fiadnak kegyelméért könyörgök! Mert a te tiszteleted az Úr Jézus tisztelete; és az én bizodalmam, melyet beléd helyezek, az Úr Jézusba vetett bizodalmam és reménységem! Aki téged nem tisztel, aki téged nem szeret, az nem tiszteli, nem szereti egyszülött fiadat; ki bizalommal nem járul kegyes szívedhez, az magamagát fosztja meg leghatalmasabb pártfogójától. Mert a teremtmények között ki áll közelebb a megtestesült Igéhez, mint szentséges Anyja? És kinek tisztelete és könyörgése kedvesebb előtte, mint azé, kinek engedelmes volt a földön?

* * *

Ó Mária! Lelkem boldogan szárnyal, ha dicséretedet zengheti, ha erényeidnek szépségét, irgalmadnak nagyságát hirdetheti! De minden egyes fohással érzem, hogy mennyire csekély az, amit magasztalásodra mondhatok. Nagyon érzem, mily szegény vagyok; nagyon tudom, mily gyarló és gyenge vagyok! Éppen azért átlátom, mennyire szükségem van irgalmadra! Ó bizodalmam, segítségem, oltalmam, kegyes Szűz Mária! Általad akarok szent Fiadhoz jutni; általad akarok nála irgalmasságot találni! Mert én egymagamban hogyan lépjek isteni felségének színe elé!? Lelkem nem ékesítik erények; akaratom gyarlóságaim terhe alatt nyög; áhítatom ritkán fakad alázatos és magába szálló szívből; életem nagyon is nélküli a keresztény katolikus jelleget!

* * *

Ó kegyes Szűz Mária! Légy közbenjáróm szent Fiadnál, hogy általad hallgassa meg könyörgéseimet, melyekkel magamért, másokért hozzá fordulok. Mindenek előtt azért esedezem, hogy a szent hit igazsága az emberek meggyőzésébe hatoljon be; érezze mindenki Istentől való függését s mint az igaz Egyháznak gyermeke, szolgáljon mindenki egész szívvel Istennek. A te tiszteleted, kegyes Szűz Anya, mint a keresztény életnek legszebb virága, fakadjon föl minden szívben; híven ragaszkodjék hozzád, szeressen téged és kövesse erényeidet minden lélek. Légy oltalmazója az erkölcsileg gyengéknek, hogy el ne essenek; légy a bűnbe esetteknek gyámola, hogy szent Fiadhoz térjenek; légy vigasztalója a szomorúaknak, segítsége a szükségben levőknek, gyógyulása a lelki és testi betegeknek. Leljenek általad örök nyugodalmat, kik szent Fiad kegyelmében tértek az örökkévalóságba!

* * *

De rólam, könyörgő hívedről se feledkezzél meg, ó kegyes Szűz Mária! Hűséges szeretettel ragaszkodom hozzád, Istennek szent Anyja; a te dicséreted sohasse szűnjék meg ajkamon! A te áldott kezeidbe teszem le földi életemet és örökkévaló sorsomat. Általad nyerjek kegyelmet a jóra; erőt a keresztény életre, az erények gyakorlására, rossz hajlandóságaim és szenvedélyeim legyőzésére. Ha kételkedés zaklat, ha szomorúság fogja el lelkemet, ha az élet küzdelmeiben elcsüggedek, ha csapások súlya nehezedik reám: a te kegyes anyai oltalmad legyen biztos menedékem, segítségem és erősségem! Ha te velem vagy, kegyes Szűz Mária, javamra szolgál minden! Általad a bánat, a fájdalom is örömmé fordul; a szenvedett méltatlanság is megédesül; és minden földi baj erkölcsi tökévé válik a keresztény alázatosság és béketűrési gyakorlására és örökké tartó érdemek szerzésére!

Neked ajánlom magam egészen! Könyörögj érettem, hogy egyszülött Fiad kegyelme által úgy szolgáljak neked az életben, hogy örökké dicsérhesselek az egekben. Amen.

A lorettói litánia

(300 napi búcsú ahányszor elmondtuk. VII. Pius pápa, 1817.)

Uram, irgalmazz nekünk!
 Krisztus, kegyelmezz nekünk!
 Uram, irgalmazz nekünk!
 Krisztus, hallgass minket!
 Krisztus hallgass meg minket!
 Mennybéli Atyaisten, **Irgalmazz nekünk!**
 Megváltó Fiúisten,
 Szentlélek Úristen,
 Szentháromság egy Isten.
 Szentséges Szűz Mária, **Könyörögj érettünk!**
 Istennek szent szülője,
 Szüzeknek szent szüze,
 Krisztusnak anyja,
 Isteni kegyelem anyja,
 Tisztaságos anyja,
 Szeplőtelen szűzanya,
 Sérelem nélkül való anyja,
 Szűzvirág szent anyja,
 Szeretetreméltó anyja,
 Csodálatos anyja,

Jó tanács anyja,
 Teremtőnknek anyja,
 Üdvözítőnknek anyja,
 Nagyokosságú szűz,
 Tisztelendő szent szűz,
 Dicsérendő szent szűz,
 Nagyhatalmú szent szűz,
 Irgalmas szent szűz,
 Hűséges szent szűz,
 Igazságnak tüköre,
 Bölcsességnek széke,
 Örömknek oka,
 Lelki tiszta edény,
 Tisztelendő edény,
 Ájtatosságnak jeles edénye,
 Titkos értelmű rózsza,
 Dávid királynak tornya,
 Elefántcsontból való torony,
 Mária aranyház,
 Frigynek szent szekrénye,
 Mennyországnak ajtaja,
 Hajnali szép csillag,
 Betegek gyógyítója,
 Bűnösök oltalma,
 Szomorúak vigasztalója,
 Keresztények segítsége,
 Angyalok királynéja,
 Pátriárkák királynéja,
 Próféták királynéja,
 Apostolok királynéja,
 Vértanúk királynéja,
 Hitvallók királynéja,
 Szüzek királynéja,
 Mindenszentek királynéja,
 Eredeti bűn nélkül fogantatott királyné,
 A szentséges olvasó királynéja,
 Magyarország nagyasszonya és királynéja,
 Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Kegyelmezz nekünk!**
 Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Hallgass meg minket!**
 Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Irgalmazz nekünk!**
 Imádkozzál érettünk, Istennek szent Anyja! **Hogy méltók lehessünk a Krisztus ígéretére!**

Könyörögjünk!

Adjad, Uram! hogy mi, a te szolgálaid, folytonos lelki és testi jólétnek örvendjünk és a boldogságos, mindenkoron, szeplőtelen Szűz Máriának közbenjárása által a jelen szomorúságtól megszabadulva, örökké tartó örömet élvezzünk. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Sub tuum praesidium

Oltalmad alá futunk, Istennek szent Anyja. Könyörgéseinket meg ne vesd szükségünk idején; hanem oltalmazd meg minden veszedelemtől, mindenkor dicsőséges és áldott szent Szűz! Mi asszonyunk, közbenjárónk és szószólónk! Engeszteld meg nekünk szent Fiadat, ajánlj minket szent Fiadnak, mutass be minket szent Fiadnak!

Memorare

Emlékezzél meg, ó legkegyesebb Szűz Anya, Mária, hogy még soha senkisémet hallotta, hogy gyámoltalanul magára hagyta volna azt, aki a te oltalmadat kérte, segélyedért könyörgött és pártfogásodért hozzád folyamodott. Én is hasonló bizalom által lelkesítve, hozzád sóhajtok, ó szűzeknek szent Szűze, Jézus Krisztusnak Anyja! Hozzád járulok s én zokogó bűnös, előtted leborulok. Ó anyja az örök Igének, ne vesd meg könyörgésemet; hanem fordítsd hozzám figyelmedet és hallgasd meg kérésemet! Ó irgalmas, ó kegyes, ó édes Szűz Mária! (300 napi búcsú.)

Fohászkodás Máriához

Szentséges Szűz Mária, Istennek anyja, nagy méltóságod tudatában mély hódolattal borulok le előtted. A te tiszteleted lelkemnek vigasztalása, lelkiismeretemnek megkönnyebbülése, szívemnek édes öröme, erkölceimnek megjavulása!

Mater purissima. Legtisztább Szűz Anya. A bűnhomály nem érintett téged; rendetlen vágyódás, hajlandóság nem zavarta szentséges lelkedet! Isten békéje, szeretete uralkodott abban. Íme hozzád fohászkodom, tisztíts meg engem! Elmémet rossz képek háborgatják; akaratomat bűnös vágyódások zavarják! Lelkem aggódva tekint reád ó legtisztább Szűz! Alázattal kérlek, ne vess el magadtól! Tiszta lélekkel akarok neked szolgálni! Megsiratom tévedéseimet; megjavítom erkölceimet, hogy szívem a te szolgálatodnak mindig tiszta oltára legyen!

* * *

Virgo prudentissima. Legokosabb szent Szűz. Szeretni Istent, az ő akaratát teljesíteni, mindent Istenért cselekedni és elviselni, ez volt a te okosságod ó Mária! Így szóltál a köszöntő anyagnak: „*legyen nékem a te igéd szerint*”. Az én okosságom nem jár Isten utain! Én magamat keresem, magamat szeretem. Isten akaratát terhesnek tekintem és azt teszem, amit a világ kíván tőlem s ami hajlandóságomnak tetszik. E miatt aztán távol járok Istentől, távol az üdvösségtől! Ó legokosabb szent Szűz, könyörögi érettem, hogy belássam tévedésemet! Mit ér nékem a földi jókat hajszozni s az örök jutalmat elveszíteni! Az a keresztyén okosság, hogy a világot s javait mulandóknak tekintsem s mint Isten adományait hálával fogadjam s úgy használjam, hogy lelkem üdvére szolgáljanak!

* * *

Virgo potens. Nagyhatalmú szent Szűz. Isten Anyja vagy; mi lehetetlen reád nézve ó kegyes szűz Mária! Szent Fiad által hatalmad szinte határtalan! Kihez meneküljek, ha nem tehozzád? Hol keressek segédelmet, ha nem tenálad? Ki által reméljek meghallgatást, ha nem te általad? Minden bizodalmam te vagy ó Mária! Nem vagyok ugyan méltó kegyességedre; de nagy hatalmadnak tudata fölbátorít engem, hogy alázatos szívvel kezeidbe tegyem le

minden szükségemet. Tekints reám, fogadj engem oltalmadba! Juttasd imáimat szent Fiad elé, hogy általad nyerjem meg azt, amit egymagamban kiérdemelni nem tudok!

* * *

Virgo fidelis. Hűséges szent Szűz. Hűséges voltál Isten szolgálatában, hűséges vagy tisztelőid oltalmazásában. Istenért élt, Istenért cselekedett mindent buzgó lelked. Gondolatod Isten volt; vágyódásod Isten volt; s amit Isten akarataul megismertél, azt hívséges szeretettel végre is hajtottad. Példaképül állsz előttem szentséges szűz Anya! Mi is lehet reám nézve üdvösségesebb, mint Istenért élni! Isten gondolata munkámat megszenteli, fáradságomat megkönnyíti, küzdelmeimet, szenvedéseimet megédesíti. Híven akarok járni nyomdokaidon ó! édes Szűz Mária! Arra kérlek, ne hagyj el engem! Légy hű pátrónám mindenkoron; mert gyenge erőm könnyen kifárad; gyarlóságom könnyen elhanyaglik!

* * *

Salus infirmorum. Betegek orvossága. Ó csodálatos szent Szűz! Az egész katolikus kereszténység hirdeti csodatevő hatalmatát! Kegyhelyeid irgalmasságodnak tanúi! A vakok látnak, a bénák járnak, a siketek hallanak s a meggyógyultak hálaimái áldólag szállnak feléd! Ó boldog halandók, kiknek te vagy orvossága! Boldog szenvedők, kiknek te vagy segedelme! Bármilyen érjen engem, tudom, szent Fiad akarata! Bármilyen betegség sújtson, avagy fájdalom gyötörjön, tudom, érdemem szerint ért az engem! De azért bizalommal kiáltok hozzád: Betegek orvossága, légy gyógyulásom! Ha egyszülött Fiad meghallgatja könyörgésemet, örökké áldlak! Ha nem nyerek meghallgatást, akkor is áldlak! Mert jobb nekem szenvednem itt a földön, mint vétkeimért bűnhődnöm az örökkévalóságban!

* * *

Refugium peccatorum. Bűnösök menedéke. A bűntudatot hordozom magamban. Mert ha azt mondanám, hogy nincsen bűnöm, akkor az apostol szavai szerint hazug volnék. Tudom, kegyes Megváltóm megadja a hozzátérőnek a bocsánat kegyelmét. De haj! a megtérés, a keresztény önismeret, bűnösségem belátása, az nagy erkölcsi erőt kíván. Ó bűnösök menedéke, megtérne-e valaki, ha a te kegyes szíved nem könyörögne szüntelenül érettünk? Belátná-e a bűnös eltévelyedését Istentől, ha te a lelki világosság kegyelmét nem eszközölnéd ki számunkra? Te sohasem szűnsz meg könyörögni érettünk, akikért egyszülött Fiad szent vérént ontá! Bűnösök menedéke, oltalmad alá futok! Anyai irgalmad legyen velem az életben; legyen velem halálom óráján, hogy Istenhez térő lélekkel költözzek át az örökkévalóságba. Amen.

* * *

Consolatrix afflictorum. Szomorúak vigasztalója. Siralom völgyében születtem; tövist, bojtortjánt terem nekem az élet; bánat, szenvedés, szomorúság és fáradalom földi osztályrészem! Sokszor uralkodik rajtam a gond, a fájdalom; befolyásolja gondolkodásomat, akarati elhatározásomat s megzavarja áhítatomat, Ó mily jó, hogy van kihez menekülnöm! A te szent neved ó Mária, megédesíti fájdalmamat, eloszlatja szomorúságomat, könnyíti gondjaimat és megnyugvást önt zaklatott szívembe. Szomorúak vigasztalója ne hagyj el engem, ha a megpróbáltatások órái köszöntenek reám!

* * *

Auxilium Christianorum. Keresztények segítsége. Isten után hozzád menekülünk! Neked panaszoljuk el szükségünket; könyörgéseinket hozzád intézzük ó Mária! A földkerekség minden részén a te tiszteleted hangzik s a hű szívek bizalommal tekintenek reád, mint biztos segedelmükre. Ó ne hagyj el bennünket Kegyes Szűz Anyánk! Küzd az igazság a tévedések ellen; az erény az erkölcsi sivárság ellen; a keresztény szeretet a gonoszság törekvései s a hitetlenség rágalmai ellen. Keresztények segítsége! Add, hogy küzdelmeink jó eredményre vezessenek önmagunkban s felebarátainkban. Add, hogy szent Fiad jegyesének, az Egyháznak ellenségei elnémuljanak, az igazság fénye hasson be az elmékbe s a tiszta szeretet uralkodjék a földön, szent Fiad imádsására s a te dicsőségedre! Keresztények segítsége, hallgass meg minket!

Fohászkodás Mária szent Szívéhez

Mária szeplőtlen szent Szíve! Te vagy székhelye az isteni malasztoknak, mely egész teljességében reád áradt. Te vagy székhelye a legtisztább szeretetnek, mely Istenért lángol s rólunk, pártfogoltjaidról sem feledkezik meg. Te vagy az irgalomnak trónusa, mely által könyörgéseink Istenhez jutnak. Jézus imádandó Szívéhez leghasonlóbb Szív, minden erénynek példányképe, melyre, ha föltekintek, megismerem nagy erkölcsi hiányaimat; de azt is megtudom, mire kell törekednem, hogy megjavuljak. Legalázatosabb szent Szív, légy kevélységem orvossága! Legszelídebb szent Szív, légy szenvedélyeimnek gyógyítása!

Szeretlek, áldlak Mária kegyes Szíve! Hálát adok neked mindazon jóért, melyet kegyességed nekem juttatott. Az angyalok dicséretével, a szentek hódolatával és hű szolgálóidnak magasztalásával egyesítem a magam csekély buzgalmát, hogy egy szívvel s egy lélekkel áldjunk, magasztaljunk és szeressünk téged! Ó legkegyesebb szent Szív! Az angyalok s az ég boldog lakóinak öröme, nekem biztos menedékem és édes vigasztalásom. Éltem egész folyamán hozzád ragaszkodom, hogy veled egyesülve megszentüljek s úgy szolgáljak Jézusomnak éltem minden óráján.

Kegyes Szívedet ó Mária, az alázatosság és a tisztaság virága ékesíti. Tehát tisztelhet-e az, ki e két erényt nem hordozza lelke rejtekében? Íme a kevélység vesztett el engemős szülőimben; ma is a kevélység szakít el Istentől. Hogyan jussanak el fohászaim Máriához, ha elbizakodottságom, önmagamnak túlbecsülése, másoknak csekélybevevése áll gátul közöttem és Mária között? S vajon lehet-e kedves Mária előtt a dicséret, ha az oly szívből fakad, melyet a világi, életnek, gondolatoknak, vágyódásoknak árnyéka borít? Ha Máriához akarok eljutni, az ő kegyes Szívének erényeit kell lelkembe oltanom; alázatos szeretettel és tiszta szívvel kell hozzá közelednem. Akkor kegyesen fogadja dicséretemet, és könyörgésemet Szívének legszentebb oltárán az Úr Jézusnak bemutatja! Ó áldott szent Szív, könyörögj értem, ki az élet küzdelmei között törekszem eljutni hozzád!

Fohász. Mária édes Szíve, légy menedékem!

(300 napi búcsú minden egyes fohászkor. IX. Pius pápa, 1852. szeptember 30.)

Salve Regina

Salve Regina! Üdvözlégy mennyország királynéja! Irgalmasság Anyja, élet, édesség, reménység, üdvözlégy! Hozzád kiáltunk Évának számkivetett fiai; sírva és zokogva hozzád kiáltunk e siralom völgyéből. Azért szószólónk fordítsd reánk irgalmas szemeidet; és Jézust, méhednek áldott gyümölcsét az élet után mutasd meg nekünk! Ó irgalmas, ó kegyes, ó édes Szűz Mária!

Szent József tisztelete

Imádság Szent Józsefhez

„Joseph autem vir ejus cum esset justus.” (Mt 1,19)

„Igaz”-nak mond téged ó szent József Istennek kinyilatkoztatott igéje! Ivadéka a pátriárkáknak, Dávid király törzsének sarja, az Istenanyának jegyese, a megtestesült örök Igének nevelő atyja s oltalmazója! Elmém világosan átérti ezekből az isteni kegyelemnek mily nagy kincse ékesíté lelkedet! A pátriárkák szent vágyódásul óhajtották látni azt, kit te karjaidon hordoztál és szívedhez szorítottál; a királyi zsoltáros ihletett dalokban imádta Istennek öröktől született Fiát, kit te atyai gondjaidba vettél; magasztos szókkal jövendölte Izaiás az Istenanyának szeplőtelen szüzességét, melynek te tanúja voltál; a megtestesült Igét az égi seregek imádása köszöntötte, de te csókjaiddal illetted az egekben uralkodó s a jászolban fekvő isteni kisednek szentséges homlokát!

Nagy hivatásoddal nagy erényeid álltak arányban. A tisztaságos anyának s az Isten szeplőtelen bárányának öre, lelkedet a tisztaság legszebb lilioma ékesítette. Hisz ha Szent János apostolt a szüzi tisztaság tette méltóvá arra, hogy az utolsó vacsorán az Úr keblén pihenhessen: mennyivel inkább ékesítette egész valódat a tisztaság legszebb lilioma, kit az Isten Fiával és Szűz Anyjával a családi élet szent köteléke fűzött egybe!

Éppen azért ó szent József, első sorban a lélek s a test erkölcsi tisztaságának példája és öre vagy. Ólomszárnyakon nem szállhat a madár az ég magas régióiba; a testiség vágyaival terhelt lélek nem emelkedhetik föl az örök javak felé! Csak akkor járulhatok méltón a szeplőtelen Bárány színe elé; csak akkor viselem érdem szerint a keresztény nevet, ha nyomdokaidon haladva életem útjára a tisztaság erénye veti fényét. Legnagyobb ékessége ez az emberi léleknek, mely mintegy angyali szárnyakon emelkedik a föld salakja fölé s a lelket Istenhez ragadja, kinek szeretetében új erőre kel és kitartást nyer, hogy mindent távol tartson magától, mi az erkölcsi életnek e magasztos kincsére homályt vethetne. Ó légy közbenjáróm annál, ki a Szentírás szavai szerint a földi életben neked engedelmes volt, hogy kegyelmével törekvésemet az óhajtott célhoz vezesse. Hisz törekeny edény vagyok, s az ő mindenható segedelme nélkül az erkölcsi jóság ösvényén nem haladhatok. Mert, Szent Pál szerint ő kelti bennem a jóakaratot, de ő adja a malasztot is a jó szándék végrehajtására.

De példaképe vagy a családi életnek is. A názáreti szerény házban az isteni s az emberi szeretet törvénye, a lelki béke teljessége s a munkás élet erényei tündöklöttek. Ezen erények nélkül nincs mód arra, hogy a családi élet a boldogságnak melegágya legyen. Csak ha az Istenen alapuló szeretet verőfénye aranyozza azt meg; csak ha a szívek vallásos együtthangzása a kölcsönös megértés, tisztelet és béke olajágát termi; csak ha a hivatásos munka becsülése és végzése tölti ki az életet: csak ott fakad föl az a boldogság, mely a názáreti szent család otthonának állandó vonása volt.

Ezért fohászkodom hozzád Istenemnek gondviselő atyja! Könyörögj családomért, hogy az igazi boldogságnak ezen előfeltételeit teljesítse! Isten uralkodjék bennünk; az ő szent békéje töltse el lelkünket s a benned megszentelt munka által teljesítsük a Miatyánk szavait: legyen meg a te akaratod, miképpen mennyben, azonképpen a földön is! Ó szent József légy oltalmazója a munkás kéznek! Szent példád mutatja, hogy a gondviselésbe vetett hittel és bizalommal végzett munka közel visz Istenhez; Istennek tetsző áldozattá válik és kútforrásává azon lelki békének, mely az élet fáradalmait megkönnyíti és megédesíti. Könyörögj a szellemi és testi munkásokért egyaránt! Azokért, hogy az igazságnak vagyis

Istennek keresése vezesse elméjüket; ezekért, hogy a gondviselésbe vetett bizodalom erősítse őket, s emberi hivatásukat teljesítve maguknak az örök javakat biztosítsák!

A názáreti szent Családból indult ki Isten országa e földön. Isten által választott védője a szent Családnak, védője vagy azon nagy családnak is, melyet az egész földkerekségen a szent hit, a szeretet s az engedelmesség foglal óriási egységbe össze. Amiként gondját viselted a názáreti szerény háznak, épp úgy viseled gondját Isten igaz Egyházának is, hogy a csekély mustármagból felnőtt terebélyes fa menedéke legyen minden jóakarató embernek és üdvösségszerzője minden törekvőnek. Szüntelenül szállnak imáid annak színe elé, ki téged nevelőatyjának tisztelt, hogy az Egyház az igazság harcait sikerrel harcolja, a tévedések gonoszságait legyőzze s az igazság megismerésére s az örök boldogság elnyerésére vezessen minden embert. Ő dicsőséges védelmezője Isten országának, könyörögj szentséges Atyánkért, hogy az Egyház hajóját a viharok veszélyei között szerencsés kézzel irányítsa; könyörögj az Egyház pásztoraikért, hogy a szent hitből merített lelkesedéssel küzdjenek a jónak, az igaznak győzelméért; könyörögj a hívők seregéért, hogy az isteni tanítást engedelmes szívvel fogadják s életük során azt meg is valósítsák. Könyörögj az élőkért és holtakért, hogy mindenkiben áldassék az egy igaz Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek Úr-Isten. Amen.

Szent József litániája

(300 napi búcsú egyszer napjában. X. Pius, 1909. március 18.)

Uram irgalmazz nekünk.
Krisztus kegyelmezz nekünk.
Uram irgalmazz nekünk.
Krisztus hallgass minket.
Krisztus hallgass meg minket.
Mennybéli Atyaisten, **Irgalmazz nekünk!**
Megváltó Fiúisten,
Szentlélek Úr Isten,
Szentháromság egy Isten,
Szentséges Szűz Mária, **Könyörögj érettünk!**
Szent József,
Dávidnak dicső sarja,
Pátriárok világossága,
Az Istenanyának jegyese,
A boldogságos Szűznek tiszta lelkű megőrzője,
Az Istenfiának nevelő atya,
Krisztusnak buzgó oltalmazója,
A szent Családnak feje,
Legigazabb József,
Legtisztább József,
Legbölcsebb József,
Legerősebb lelkű József,
Legengedelmesebb József,
A türelemnek tüköre,
A szegénység kedvelője,
A munkások példaképe,
A családi élet példaképe,
A szűzek oltalmazója,
A családok támasza,

A nyomorultak vigasztalója,
Betegek reménysége,
Haldoklók pártfogója,
A gonosz lelkek ijedelme,
Az Anyaszentegyháznak védelmezője,
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit, **Kegyelmezz nekünk!**
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit, **Hallgass meg minket!**
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit, **Irgalmazz minékünk!**
Házának urává tette őt,
S minden birtokának fejedelmévé.

Könyörögjünk.

Úr Isten, ki kimondhatatlan gondviseléssel Szent Józsefet szentséges Anyádnak jegyesévé választani méltóztattál, engedd kérünk: hogy akit védelmezőnkül tisztelünk a földön, közbenjárónk legyen az égben. Ki élsz és uralkodol mindörökön örökké. Amen.

Az egyházi év

Ádventkor

„Egek! harmatozzatok onnan felől és a felhők csöpögjék az igazat!” (Iz 45,8) A jámborok fohásza az ószövetségben, mellyel a Messiás eljövele után vágyakoztak. Az Egyház fohásza, mellyel az Isten békéjét hirdető szent éjszaka évfordulóját várja. Szent vágyódás fogta el a jámbor pátriárák szívét, mellyel a „nemzetek várakozása” (Ter 49,10) elé tekintettek; szent vágyódás ébred a keresztény katolikus lélekben, midőn a betlehemi jászol felé néz és várja azt, ki elé az Egyház imájában így sóhajt: „Jöjj, ó jöjj és ne késlekedjél”.

Ó szent vágyódás, lelkemnek szárnyalása üdvözítő Istenem felé! Föltárom lelki szemeimet s látom az Atyának örök Igéjét, amint a Szűznek áldott méhébe száll, hogy kiragadjon engem a bűnök halálából s fölemeljen oly erkölcsi magaslatra, mely lelkem halhatatlanságának megfelel. Ó szent vágyódás, mely Uram jövele elé tekint, ki alázatosságban fog megjelenni nekem, hogy kevélységemet meggyógyítsa s megtanítsa arra, miszerint az egeknek útja az alázatosságnak szerény ösvénye!

Íme eljövend a király, az örök dicsőség királya, hogy uralkodjék szíveinken, békét adjon lelkünknek és szeretetet öntsön belénk, kik Isten szeretete nélkül járunk e világon. Íme eljövend a legszentebb Isten, minden szentségnek kútfeje, a kegyelmeknek adója, hogy megérkeztekor szerető lelkesedéssel járuljak hozzá, malasztjának kincseit lelkembe fogadjam és általuk én is megszentüljek. Íme eljövend az örök világosság, az egeknek teljes fényessége, hogy a szent hit igazságaival lelkembe természetfeletti világosságot öntsön és megismerjem Istennek nagyságát, jóságát és kegyességét; megismerjem saját erkölcsi szegénységemet és nagy segélyre szorultságomat!

Az Egyház vágyódásának visszhangoznia kell az én lelkemben is! Hisz gyermeke vagyok a szent katolikus Egyháznak; mi természetesebb, mint hogyha a gyermek osztozik szülője érzelmeiben. Éppen azért meg kell hallanom és követnem kell a nemzetek apostolának szavait: „*Itt az óra az álomból fölkelniünk!*” (Róm 13,10) Föl kell ébrednem azon álomból, mely a földi mulandóság képzelt boldogságába, képzelt valóságába vezetett engem; föl kell ébrednem azon álomból, melybe lelkiismeretemet a bűnnek mámora vitte bele; azon álomból, melyben lelkem önfeledten nem törődött Istennel s a maga üdvösségével, hanem a mulandó pillangók, a földi élvezetek és szenvedélyek hulló csillagai után járt! Föl kell ébrednem a lelki tetszhalottságnak ez állapotából, mert különben halhatatlan lelkem könnyen belevész az örvények forgatagába!

Íme, közelebb van üdvösségem, semmint azt gondolnám! Az örök Ige, üdvösségemnek szerzője, már zörget lelkem ajtaján és bebocsátást kér! Az ő eljövetelekor teljesülnek Izaiás prófétának szavai: a vakok látnak, a siketek hallanak, a halottak föltámadnak s a lelki szegényeknek hirdetik az evangéliumot! (Iz 35,5; 61,1; Mt 11,5) Az igaz vallás világossága behatol a szívekbe; a lelki szemek, melyeket eddig a bűnnek sötété borított, föltáruznak s a megtestesült Igében meglátják Isten irgalmát; a fülek, melyek eddig a kegyelemnek hívó sugallatára nem hallgattak, engedelmesen hajolnak meg Istennek hívó szavára; s akik eddig a bűnnek ösvényén tévelyegtek, az igazság egyenes útjára lépnek és a bűn halálában sínylődök az Isten szerint való életnek boldogságára ébrednek föl. Ó jöjj, ó jöjj megváltó Istenünk, hogy lelkünkben végbemenjen a kegyelemnek e csodája!

Hogy azonban részem lehessen az isteni irgalomnak e csodáiban, meg kell fogadnom a próféta további intelmeit. Min den halmot, hegyet, le kell hordani, minden völgyet be kell tölteni, hogy a zordon és göröngyös út egyenessé és simává váljék! A szenvedélyeknek

lobogó tűzhegyeit, avagy a szívnek rejtekeiben lappangó mélységeit a lélekből el kell távolítanom; hogy az igazságnak egyenessége, az igaz szentségnek nyílt egyszerűsége ékesítse lelkemet s az örök dicsőség királya a kereszteny erények virágzó ösvényén térhessen be hozzám!

Ó üdvösséges szent idő, melyben lelkem az igazság napjának fölkeltét várja! Igen várja nagy elhatározásokkal, törekvő jóakarattal, a szeretetnek őszinte lángjával. Akinek születése lelki megújulást ad nekem és üdvösséget hoz majd nekem, az elé a magambaszállásnak s az áhítatnak szent érzelmeivel kell sietnem. Ó jöjj kegyes Üdvözítőm, töltsd be kegyelmeddel mielőbb szolgád szívét, hogy születésednek reménysége és várása megillessen lelkemet, feléd fordítsa akaratomat és jó cselekedetekre vezessen összes képességeimet. Ki alázatosságban szállsz le az emberek fiai közé, hozzád kevélységgel nem járulhatok; ki a szeretetnek és békének áldásait hozod közénk, haragot és gyűlölséget hordó szívvel hozzád nem közeledhetem; ki istenségednek teljes felségével jelen lesz a földön, bűnökben élő lélekkel üdvözlésre nem siethetek! Ó adj nekem kegyelmet, hogy lelkem egyenlőtlenségeit igaz töredelemmel elsimítsam; hogy a bűnök és szenvedélyek által barázdált völgyeket igaz hozzádtéréssel kiegyenlítsen. Ó adj nekem kegyelmet, hogy megérkezésednek szent öröme lelkemet oly állapotban találja, mely alkalmas arra, hogy kegyelmes Szívednek, isteni szereteted e székhelyének tetszését megnyerje.

Ó egek! Hullassátok reám az Istenhezterésnek, a szentségnek s az igazságnak harmatát, hogy megszentült lélekkel várjam Uram kegyelmes érkezésének boldog hajnalát!

Mária Szeplőtelen Fogantatása ünnepén

Dicsőséges Szűz Mária! Jelenéseid egyikén így szóltál: Én vagyok a szeplőtelen fogantatás! Amit hiszünk és vallunk itt a földön, amit isteni igazságként lelkünkben hordunk s mint az isteni mindenhatóság nagy csodáját magasztalunk: íme azt, a te tisztaságos ajkad is ünnepélyesen hirdeti világgá! A katolikus szent vallás ugyanaz a mennyben és a földön, az emberek hitében s az égiek tudatában; mert az igazságnak kútforrása Isten, aki egy és változhatatlanul ugyanaz mindenütt! Szeplőtelen fogantatás! Egyedül a te kiváltságod, szentséges Szűz Mária! Szentek voltak mások is; az isteni malasztanak kiválasztott edényei voltak mások is. Jeremiás próféta már az anyai méhben megszentelődött; Keresztelő Szent Jánost az emberek fiai közt a legnagyobbnak mondta az Úr. De mindenki kivétel nélkül az áteredő bűnnek terhével született és meg van fosztva Ádám vétkének következeseként ama szentségtől és igazságtól, melyben Isten az első embert teremtette! Egyedül te vagy kivétel, ó szépséges Szűz Mária! Öröktől fogva kiválasztott az Úr, öröktől fogva megszentelt az Úr; úgy hogy Krisztus Jézus jövőendő érdemeiért fogantatásod legelső pillanatától kezdve a bűnnek szennye, árnyéka tőled távol maradt! Egészen szép, egészen szent, egészen szeplőtelen vagy, kit a mindenható Isten örök szeretetből előre megváltott! Benned teljesült a megváltás első ígérete, midőn az igazságos Isten büntetést mérve a csábító sátánra kijelentette, hogy a Messiásnak anyja fogja szeplőtelen lábbal a gonosznak fejét széttörni! Te széttörted azt, mert bűn nélkül fogantatván, soha a sátán hatalma alá nem jutottál!

* * *

Ó nagy, dicsőséges és fölemelő igazsága szent vallásomnak! A világrendben megnyilatkozó isteni bölcsességnek szükségszerű cselekedete! Mert lehetetlen, hogy Istennek örök Igéje, ki mindennek Teremtője és Ura, kinek lényege és örökkévalósága az Atyával és Szentlélekkel egy, oly anyától vegyen föl emberi testet, akire bármikor a bűn árnyéka esett! A te szeplőtelen fogantatásod, ó dicsőséges Szűz Mária, benne volt Istennek örök tudatában, örök elhatározásában. Az örökkévaló Isten mindig olyannak látott téged, amilyennek az

időben teremtett. Te nem az időben szenteltettél meg, hanem öröktől fogva szeplőtelennek teremtettél! Ezért alkalmazza reád az Egyház a mai szent mise leckéjében a Bölcsesség könyvének szavait: „*Az Úr birt engem utai kezdetén, mielőtt valamit teremtett kezdettől. Öröktől fogva elrendeltettem; ... még nem voltak mélységek ... a halmok előtt születtem én*”. (Péld 8,22–25)

A te nagy kiváltságod, szentséges Szűz Mária, az emberi nemnek dicsősége. Mitsem teremtett ugyanis kétszer az Úr, csak az embert. Benned látjuk az újjáteremtett embert a szentségnek ama teljességében, amellyel a teremtető Isten kezdetben őt fölrüházta. Ez nemcsak az örök irgalomnak, hanem főleg az örök szeretetnek ténye! Ó édes Szűz Mária! Imádjuk Istennek nagy csodáját, mely benned létesült; magasztaljuk nagy kiváltságodat, Ádám törzsének szeplőtelen virága!

* * *

Egészen szép vagy, ó Szűz, Mária, makula nincs tebenned! Ha rólad magamra fordítom tekintetem, mily szomorú kép tárul elém. A szent keresztségben engem is megszentelt az Úr, lemosta rólam Ádám vétkének következményét, az áteredő bűnt, és szentséggel s igazsággal ékesített engem! De haj, e szentséget sokszor elveszítette rosszra hajló akaratom! Pedig tündöklő tisztaságod, ó Mária, követésre hí engem; erényeidnek szépsége a jóra buzdít engem. Örvidenem kell e dicsőséges ünnepen, amelyen az isteni szeretet csodáját látom benned. De hogyan szálljon hozzád lelkem, melynek szárnyait gyarlóságaim sokasága megbénítja? Szeplőtelen fogantatás! Istennek legszebb teremtménye! Tudom, mit cselekszem. Az igaz bánat könnyeivel megmosom lelkem; s aztán örvendezve szárnyalok hozzád, hogy imádjam Istent azon nagy kegyelemért, mellyel téged kitüntetett; hogy magasztaljam nagy kiváltságodat, melyben kívüled senkisésem részesült; hogy látva a bűntelenség tündöklő és vonzó szépségét benned, megszeressem az erényt, az alázatosságot, a tisztaságot, a jónak keresését és gyakorlását, ami egyedül képes engem hozzád hasonlóvá tenni. Ó szeplőtelen fogantatás, könyörögj érettem, hogy megnyerjem a lélek tisztaságát s buzgó törekvéssel azt mindvégig megőrizzem. Amen!

* * *

Uram, Jézus, ki szeplőtelen Szűz Anyádat a szentségnek oly nagy kegyelmével áldottad meg, mely az összes teremtmények szentségét fölülmúlja: add híveidnek malasztodat, hogy Szűz Anyádnak erényeit követve, neked tiszta lélekkel és alázatos szívvel szolgáljanak. Amen.

Karácsony ünnepén

És az Ige testté lön! Akit az ószövetség szent atyái reménykedve vártak; kinek jövetelét a próféták jóslatai hirdették, aki elé a népeknek üdvözítőt óhajtó vágyódása tekintett, *aki öröktől fogva uralkodik, kinek országa meg nem bontható, ki próféta és üdvözítő, kinek jövetelére az ég örvendezik, a föld vigadozik s a hegyek ujjonganak, ki békét hirdet a népeknek, kit a föld minden királya imádni fog, kit az egek harmatoznak, akiben megáldatnak a föld minden népei*, – íme megszületett s a jászolban fekszel! Isten és ember! Isten öröktől fogva, ember az időben. Mint Isten nem lettél soha, öröktől fogva vagy. Hisz a fiát fölálldozni készülő Ábrahámnak így jelentetd ki magad: *én vagyok, aki vagyok!* S a rágalmazó zsidóknak ezt mondd: *mielőtt Ábrahám volt, én vagyok!* Te vagy Uram az örökkévalóság, melynek sem kezdete nincs, sem vége nem lesz. *Betlehemben* születél; amiként Mikeás próféta századokkal előre hirdette; Szűz Anyától születél, amiként Izaiás próféta, mint Istentől adott

csodálatos jelt megjövendölte: „*Íme a Szűz méhében fogan és fiat szül, és neve Immánuelnek fog hívni*”, azaz Isten van velünk! Igen, velünk vagy, örök Igéje az Atyának, kiről Izaiás szent elragadtatásban így zengett: „*Kisded született nekünk, és fiú adatott nekünk, kinek vállán vagyon a fejedelemség; és hivatik az ő neve csodálatosnak, tanácsadónak, Istennek, erősnek, a jövődség atyjának, békesség fejedelmének*”. (Iz 9,6) Csodálatos vagy; mert hogy te örök Isten emberi testet öltöttél, ez szeretetenednek megfoghatatlan csodája; tanácsadó vagy, mert örök igazságokra oktattál bennünket; erős Isten vagy, mert összetörted lelki szolgásunk bilincseit; a jövő élet atyja vagy, mert üdvösséget szereztél nekünk; a békesség fejedelme vagy, mert lelki békét adsz a földön s örök békét nyújtasz híveidnek az égben! Íme jászol a trónusod és isteni felségednek székhelye! Értelmem nem tudja fölfogni irgalmadnak, örök elhatározásodnak e minden csodát fölülmúló nagyságát! Ki mindent teremtetél s hatalmad erejével minden felett uralkodol, jászolban fekszel s onnan sugárzod be szeretettel az egész világot! Kisded Jézusom, Uram és királyom, teremtőm és megváltóm, imádom szeretetened, áldom kegyességedet, hogy e szent éjnek örömeiben részesítettél!

* * *

Jászolban fekszel, ó megtestesült Ige! A csodálatnak, a szeretetnek, az imádásnak mily boldog érzelmei loboghattak Szűz Anyád szívében! S íme, a világ nem is sejtí ez éjnek nagy csodáját! Betlehem völgyén pásztorok virrasztanak nyájaik mellett. Az éj ünnepi csendjében egyszerre égi derű árad a látóhatáron végig s a mennyei fényességben angyali seregek tündökölnék és fölhangzik ajkaikon a hála és imádás dallama: Dicsőség a magasságban Istennek s béke a földön a jóakarátú embereknek! Ó szent dallam, melyhez hasonlót a föld göröngye nem hallott soha! Ó szent dallam, az ég boldog lakóinak üdvözléte, hódolata, mellyel a jászolban fekvő kisdedet köszöntik! Ó boldog éjszaka, mely a világ világosságát adja nekünk; ó boldog jászol, mely szegényes öledben hordod azt, kinek lényege megfoghatatlan, felsége kimondhatatlan. Íme, ott pihensz, kisded Jézusom! Didergő testecske észembe juttatja elhagyatottságodat! Ó az Istentől elfordult emberek szíve kegyetlen! Nem ismerik az irgalmasságot; önzés uralkodik rajtuk! Egy háznak ajtaja sem nyílik meg, hogy befogadjon téged, ki az örök dicsőség királya vagy; ki a jászolban fekszel ugyan, de az égben uralkodol! Kegyes szemedből azonban-üdvösség sugárzik felém; és e sugár behatol lelkembe, megérinti azt s odavonz hozzád, kisded Jézusom! Ó boldog éjszaka, melyben üdvösség született számomra, melyben az isteni szeretet valósága öltött testet; amelyen közénk jött az Immánuel, hogy Istenünk mindig velünk legyen! Ó boldog éjszaka, te az isteni szeretetnek ünnepe vagy, amelyben Isten szállt le a földre, hogy engem fölemeljen az égbe!

* * *

Dicsőség Istennek mennyben és békesség a jóakarata embereknek a földön! Az angyali seregek éneke ezerszer visszhangzik lelkemben és érzem a karácsonyi szent éjszaka végtelen nagy kegyelmét. Istennek örök Igéje, ki, mivel szeretted engem, – hogy Szent Pállal szóljak – megsemmisítetted magad, levetkőztél isteni felségedet s emberré lettél, hogy hozzám hasonló légy s megszenteld önmagadban az emberi természetet, mely nekem is tulajdonom. Hogyne hangoznék föl lelkemben a boldog örömeinek éneke, hogy imádjam a gyengeség leple alatt rejlő isteni felségedet, magasztaljam végtelen irgalmadat, csókjaimmal illessem kisded szívedet, mely örök szeretetenednek középpontja! Békességet hirdettek az angyalok a jóakarata embereknek! Íme jó akarattal járulok jászolod elé, ó fejedelme s adója a lelki békének! Szívemet áldozom föl neked, minden érzelmét, vágyódását s elhatározását! A te békéd szálljon belém, töltse meg szívemet s uralkodjék abban mindörökre! Te légy egyedüli

békességem, nyugodalmam, örömem és üdvösségem! Legyen az én szívem a te jászolod, amelyben megpihensz s melyet boldogítasz elválás nélkül! Ó boldog éjszaka, égi fényességednek egy sugara világosítsa meg lelkemet, hogy lássam Jézusomat szüntelenül; ápoljam szeretetét szüntelenül s neki éljek élő hittel földi zarándoklásom utolsó leheletéig. – Amen.

* * *

Ó kegyes Jézusom! Születésednek öröme szálljon be minden keresztény katolikus szívbe! Mindenható Isten vagy; juttass mindenkinek kegyelmeidnek végtelen kincséből! Minden lélek ismerjen meg téged megtestesült örök Ige, minden szív imádjon téged és szeretettel szolgáljon neked. E boldog éjszaka öröme az egeknek; ó legyen vigasztalása és megtérése a földnek. Szent jászolodból szálljon be az isteni békének kegyelme azok lelkébe, kik a szenvedélyek vihara által űzetve, eddig Isten nélkül éltek. Szálljon béke a jámborok lelkébe, kik lemondások között feszítik meg erőiket, hogy neked egész szívvel szolgáljanak. Szálljon béke az igazságtalanul üldözöttek s a szenvedők lelkébe, hogy irgalmas szeretetednek vigasztát érezve, erőt merítsenek a további küzdelmekre. Szálljon béke a haldoklók lelkébe, hogy az élet mezsgyéjére eljutva, születésednek kegyelme vezesse őket az üdvösségre. Szálljon béke az egész föld kerekiségére, hogy az igaz hit s a szeretetnek törvénye uralkodjék mindeneken. Amen.

Hálaadás az év végén

Isten előtt Szent Péter apostol szerint ezer év annyi, mint egy nap s egy nap annyi, mint ezer év. Vagyis: Istenre nézve idő nincs; ő örökké való. Sőt ő maga az örökkévalóság! És én ember? Az én életem elmúló évek szerint számít, melyek jönnek s mennek és bennük, velük együtt az ember; és én is! Mulandóságomnak legbeszédesebb bizonyítéka az eltűnő év! Eltűnik, mint a többi s nem tér soha vissza! Istenem, te végtelen örökkévalóság! Én elmúló porszem, hozzád szólni bátorkodom! Szólok Uram; de az imádás hangján; szólok, de a hódolat érzelmeivel; a hálaadás szavával! Te nagy és végtelen vagy; én kicsiny és korlátolt, ki mindenét a te kegyelmedből nyerte és mindenért hálával tartozik neked. Ha én isteni felségedet nem ismerem el, mindenhatóságod, örök szentséged, imádandó isteni valóságod nem csökkenik meg. Te Isten vagy énnélkülem is; Isten vagy, ha meghibbant elmém létezésedet tagadná is; imádandó felség vagy, ha az én elmúló ajkam nem is dicsérne és porrá való térdem előtted nem is hajolna meg!

De én boldogtalan, hova jutnék nélküled? Ó nagy, ó igaz, ó szent valóság én édes Istenem, távol legyen tőlem olyan gondolat; mert csak örök veszedelmemnek, örök boldogtalanságomnak volna az szerzője! Te Istenem vagy; én a te teremtményed! Te jóságos Atyám vagy; én a te gyermeked! Vajha jó gyermeked volnék! Az idő azon arasznyni tartamából, melyet számomra kimértél, ismét letűnt egy év! Magában véve csekély idő, de mégis mily hosszú, ha számba veszem kifogyhatatlan jóságaidat, melyekkel elhalmoztál; ha számba veszem jó és rossz cselekedeteimet, melyekkel magam számára az év erkölcsi értékét fölépítettem.

Istenem! Mi mindennel halmoztál el ezen év folyamán! Először is az élettől, mely összes adományaid élvezésének alapja és föltétele. Hányan váltak meg a földi élettől ez elmúlt év alatt? Ifjak, öregek egyaránt! S engem kegyes gondviselésed megtartott, hogy tovább élvezzem jóságodat, dicsérjem s magasztaljam kimondhatatlan irgalmadat. S akik elköltöztek e mulandóságból, látják-e felséges arcodat? Élvezik-e azt a boldogságot, melyet szem nem látott s ajk elbeszélni nem tud? Annyi bizonyos, hogy örök sorsuk saját érdemük és csálhatatlan igazságosságod mértéke szerint dűlt el! Engem azonban továbbra is meghagytál

az életben, hogy neked jól szolgáljak; hogy hozzád térve minden erőmmel szolgáljak neked s érdemeket szerezzek az örök boldogság elnyerésére!

Ó örök kegyesség! Ó örök szeretet! Imádom atyai jóságodat s neked szentelem földi életemnek még hátralevő részét! Necsak azért legyen a tied, mert te adtad; hanem azért is, mivel hűséges szolgálatom és szent akaratodnak végrehajtása által önkénytesen is följánlom azt neked!

Az év folyamán kegyes jó Istenem, megáldottál egészséggel, anyagi jókkal. Vajon méltó voltam-e mindezekre? Életem és cselekedeteim nem hívták-e föl igazságos büntetésedet ellenem? És ha fájdalom ért, ha veszteség sújtott le reám; ha szükségét szenvedtem: vajon nem érdemem szerint történt-e mindez? Nem vádol-e lelkiismeretem, hogy nem úgy szolgáltam neked, amiként isteni felséged és imádandó szentséged azt tőlem megkövetelheti? És ha nem is látnám át a reám bocsátott fájdalmas napok okait, nem kötelességem-e meghajolni előtted, ki uram és teremtőm vagy; ki akkor is jót cselekszel, ha bánatot bocsátasz reám, mert a fájdalmak útján akarsz magadhoz vezetni! Ó valóban az én ajkam csak hálaadásra nyílhatik meg ez évnek alkonyán; mert minden ügyeimben s állapotaimban csak egyet látok: az én kegyes, az én irgalmas, az én jóságos és igazságos mennyei Atyám imádandó szent kezét!

És mit szóljak Uram a szellemi javokról, melyek szünet nélkül csörgedeztek lelkemre? Mennyi jó gondolatot ébresztettél bennem? Mennyi jó vágyódást keltettél szívemben? Hányszor hívtott malasztod a megismert jónak megtevésére, a megismert rossznak elkerülésére?! Hányszor vonzottál buzgó imára? Hányszor susogta szent malasztod fülemben az erény szeretését, az alázatosságot, a lelki tisztaságot, a szelídséget, az önmegtagadást, a megbocsátás gyakorlását?! Mennyi jó példát állítottál szemem elé és buzdítottál, hogy azokat kövessem? Én Uram Istenem, mindezt beismerem; és megindult lélekkel mondom hálát meg nem érdemelt kegyelmedért!

De ha most azt kérdezem magamtól, hívó és buzdító szózatodat mikor és hányszor követtem: ó akkor szégyenpír borítja arcomat! Te jó voltál hozzám; és én jóságodat hanyagsággal viszonyítottam; te engem szeretetedre méltattál; és én kegyességedet hálátlansággal fizettem vissza! Ó édes Istenem, ne múljon el ez az év, hogy gyarlóságomat őszintén be ne valljam! Hozzád hűtlen voltam Uram! A nekem nyújtott szellemi kincseket, a malasztoknak talentumait, melyeket egykoron vissza fogsz tőlem kérni, nem kamatoztattam jó cselekedetek által! Őszintén bánom e hálátlanságomat! Ne fejeződjék be ez az év haraggal! Bocsásd meg nekem, amit vétettem! Az új évvel új életet akarok kezdeni; a te szeretetednek, a te igaz szolgálatodnak új évét; hogy azt tegyem itt a földön, amit a boldogok tesznek fenn az égben; és ily módon pótoljam mulasztásaimat és lerójam a múltból fennmaradó tartozásomat!

Áldom irgalmasságodat mindazért, amit ez év folyamán velem tettél. Hálát adok mindazon kegyelmekért, melyeket Egyházamnak, Hazámnak és szeretteimnek nyújtottál! De, tekints azokra is, kik az élők sorából kiváltak, hogy kegyelmes színednek látására eljussanak s téged mindörökké áldjanak.

Imádjon téged mindenek teremtető Istene az ég és a föld; hirdesse dicsőségedet minden teremtetett lény; hódoljon meg szent akaratodnak minden értelem s minden szív; és irgalmadat ne vond meg tőlem és szeretteimtől, kik továbbra is tebenned, kegyes Urunkban s Istenünkben bízunk! Amen.

Te Deum laudamus

Téged Isten dicsérünk, téged Urunknak vallunk.

Téged örök Atyaisten, az egész föld tisztel.

Téged az összes angyalok, téged az egek és minden hatalmasságok;

Téged a kerubok és szeráfok, szüntelen szóval magasztalnak!
 Szent, szent, szent a seregeknek Ura, Istene!
 Az ég és föld telvék a te dicsőségeddel.
 Téged az apostolok dicsőséges kara,
 Téged a próféták dicsérendő száma,
 Téged a mártíroknak fényes seregei dicsérnek.
 Téged széles e világon vall és dicsér az egész Egyház.
 Téged végtelen felségű Atya!
 Tiszteletreméltó igaz és egyszülött Fiadat.
 De a vigasztaló Szentlélek Úristent is.
 Te dicsőség Királya Krisztus!
 Te az Atyaistennek örökkévaló fia vagy.
 Te az ember megváltása végett emberi természetet vevén föl, nem átalottál a Szűznek
 méhébe szállni.
 Te legyőzvé a halálnak fullánkját, megnyitottad híveidnek a mennyországot.
 Te Istennek jobbján ülsz, az Atyának dicsőségében.
 Hisszük, hogy mint bíró lesz eljövendő.
 Tehát arra kérünk, légy segedelmedre szolgálódnak, kiket drágalátos véreddel váltottál
 meg.
 Engedd, hogy az örök boldogságban szenteid közé számíttassunk.
 Üdvözítsd Uram népedet és áldd meg örökségedet.
 És kormányozd őket és magasztald föl őket most és mindörökké.
 Mindennap áldunk téged.
 És dicsérjük nevedet örökké s mindörökön örökké.
 Kegyeskedjél Uram, e mai napon minden bűntől megőrizni minket.
 Könyörülj rajtunk Uram, Könyörülj mirajtunk!
 Legyen Uram, a te irgalmad mivelünk, amiképpen benned remélünk is.
 Tebenned reméllek Uram és mindörökké nem szégyenülök még. Amen.
 Áldjuk az Atyát, a Fiút s a Szentlélekistent.
 Dicsérjük s magasztaljuk mindörökké.

Könyörögjünk!

Úr Isten, kinek irgalmassága határtalan és jóságának kincse végtelen: a nekünk juttatott
 javakért legszentebb Fölségednek hálákat adunk, Kegyességed előtt szüntelen esedezvén,
 hogy ki a hozzád folyamodók könyörgését meghallgatoz, őket ne hagyd el soha s az örök
 jutalmakra tedd őket méltókká a mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Imádság az új évre

„Az alfa és az ómega”, „a kezdet és a vég én vagyok”. E szókkal figyelmeztetsz engem,
 halandó embert, Uram, a te nagyságodra, örökkévalóságodra, ki mondhatatlan felségedre.
 Minden ami van, általad nyerte a létet; te nem lettél soha, mert öröktől fogva vagy! Minden,
 ami van, reád vonatkozik, a te dicsőségednek öregbítésében leli végső célját. Neked Uram
 véged nincs; mert te vagy a soha el nem múló halhatatlanság. Te teremtetted az időt s
 mindent, ami benne van. A nagy természet sokféleségével, színességével, harmóniájával,
 törvényszerűségével a te tökéletességednek némi visszfénye, a te mindenhatóságodnak tanúja
 s az általad alkotott törvényeknek engedelmeskedvén, a te dicsőségednek hirdetője!

* * *

Ez az én hivatásom is! Mert én is a te teremtményed vagyok. Halhatatlan lelkem, csodálatos szervezetű testem a te alkotásod. Nekem is végcélom vagy! Arra teremtettél, hogy hozzád törekedjem, kijelentett akaratodat törvényül tekintsem és ennek engedelmeskedjem. De engem fölmagasztaltál! Nem szabtál elém kényszerítő törvényeket, miként az anyagi természet elé; hanem szabad akaratot adtál nekem, hogy a jót magam akarjam, magam elhatározásából tegyem s ezáltal az örökkévalóságra szóló érdemeket szerezzek. Ha a jót malasztod segítségével megteszem, az én érdemem; s irgalmasságod soha el nem múló jutalmat ad érte. Ha a megismert jót magamtól elutasítom, az is nekem tudatik be; de nem jutalmul, hanem büntetésül!

* * *

Hálákat adok neked mennyei Atyám, hogy engem szabad akaratú, erkölcsi lényé teremtettél. Ebben van az én értékem az összes földi teremtmények felett, hogy a jót megismerhetem, önmagáért szerethetem s azt végre is hajthatom. Ez az isteni kép más, melyet belém oltottál, melyet megtartanom, tökéletesítenem, kötelességem. Imádlak mennyei Atyám, hogy engem, ki testem szerint mulandó földi lény vagyok, ily magas polcra emeltél; kinek az a rendeltetése, hogy téged minél jobban megismerjen, hozzád minél hasonlóbbá legyen; és benned végső célját, az örök boldogságot elérje.

* * *

Íme Uram, az idő tengerében ismét egy új évhez vezettél engem. A te adományod, mely sokaknak nem jutott osztályrészül! De nekem megadtad, hogy neked szolgáljak és szolgálatodban erkölcsi értékem növekedjék. Íme Uram, a legszerencsésebb jelszóval indulok az ismeretlen jövő felé! Jézusomnak szent nevével, melyet az áldozó pap a mai szent evangéliumban olvas. Jézusom neve, legyen a zászló, mely után indulok; a vezérlő szó, melyet követek; a gondolat, melyet elmémbe hordozok; az imádság, melyet ajkam rebeg; a megismert jó, melyet akaratom szívembe vésni igyekszik. Ily talizmánnal kezemben, mi érhet engem? És mi lehet ártalmamra? Jézusom neve kegyelem és áldás, erősség és vigasztalás, jutalom és dicsőség!

* * *

Jézusom szent neve, légy velem ezen év folyamán. Tudom, munkára vagyok teremtve; és attól nem is riadok vissza. De hogy munkám szerinted történjék, neked ajánlom fel azt egészen. A fáradság legyen az enyém, a dicsőség a tied; a munka terhe szolgáljon elégtételül bűneimért, a siker magasztaljon téged, ki a szellemi képességeket adtad nekem. Jézusom szent neve, légy oltalmam minden lelki és testi veszély ellen! Ha a szerencse felemel, ha tisztesség ér, ne engedd, hogy elbizakodjam; mert tudnom kell, hogy minden a te kegyes adományod. Ha szenvedés, ha bánat ér, ne engedd, hogy kislelkű legyek; mert tudnom kell, hogy minden a te szent akaratod! Adj nekem lelki erőt, hogy a jó sorsban és a balsorsban egyaránt alázattal hódoljak szent akaratodnak, mely fölemel és sújt; de mindent örök üdvösségemre tesz!

* * *

Jézusom szent neve, neked ajánlom mindazokat, kikért imádkozni akarok s kik közel vannak hozzám! Magasztald föl Egyházadat, melyért meghaltál; add szent Lelkedet az

Egyház szolgálainak, hogy szentségben és igazságban végezzék kötelmeiket! Adj összes híveidnek malasztot a keresztény életre! Áldd meg azokat, kiket a vérség, avagy a hivatás egysége köt hozzám, hogy a szeretet köteléke benned egyesítsen minket s a rendelkezésünkre adott időben neked úgy szolgáljunk, hogy örökkévaló sorsunkat biztosítsuk. Amen.

Három királyok ünnepén

Uram Jézusom! Te nem csupán egy népnek törvényszerzője és Megváltója vagy, hanem az egész emberiségnek. Tudtára adtad ezt a zsidó népnek, midőn születésed pillanatában az angyali seregek Isten dicsőségét és a jóakarátú emberek békességét hirdették. De tudtára adtad ezt a pogány népeknek is. Kegyelmed megvilágosító ereje által megértették a napkeletig bölcsek, kiket a keresztény hagyomány királyoknak tart, hogy a szokatlan égi tünemény, a fényes csillag, az emberiség Megváltójának születését jelenti. S ők követve az égi jel útmutatását, meg is találták Betlehemben a jászolban fekvő kisdedet. Leborultak előtte, imádták őt és kincseikből aranyat, tömjént és mirhát áldoztak neki.

* * *

Lelkem, érzed-e ezen eseménynek roppant nagy jelentőségét? A napkeleti bölcsek a kegyelem hívó szózatára, azonnal útra keltek. Nem törődtek az ismeretlen út fáradalmaival, a távolság nehézségeivel. Követték a hívó Istennek szózatát! Íme, ilyen a szentek lelkülete! Ha Isten szava hangzik lelkiismeretükben, kétségeskedés és halogatás nélkül követik azt.

Lemondás, fáradalom nem riasztja meg őket; mert Isten akaratának teljesítése a legjobb, a legboldogítóbb cselekedet. A lelket fölemeli, békességet ad s a szívet mennyei derűséggel árasztja el. Vajon követem-e én az isteni malaszt hívó szózatát? Ha a jónak vágyódását s a rossz elkerülésének ösztönét érzem lelkemben: követem-e a kegyelem vonzó erejét? Válaszolj lelkem önmagadnak!

* * *

A három szent király betért a házba, mely felett a csillag megállt. Ez a ház barlangszerű sziklamélyedés volt, melyben a pásztorok viharos időben meghúzódtak. Ott feküdt a gyermek – jászolban! S a három szent király leborult előtte s imádták őt! A szentek hitének ereje teljes nagyságában áll előttem! Királyt kerestek, Istent kerestek; s egy didergő gyermeket találtak a sziklaüreg menedékében! Ott feküdt teljes szegénységben, akinek keresésére az égi jel nyomán indultak. Mítsem kételkedtek, hogy a szegénység leple alatt a királyok királya, Isten rejtőzik. Éppen azért leborultak s imádták őt! Nem imádták volna, ha lelküket kételkedés zaklatta volna! Ilyen a szentek hite! Isten szavát, akár kívülről, akár rendkívüli módon benn a lélekben hangozzék, föltétlen hódolattal fogadják; mert tudják, hogy Isten igaz, kinek minden szava, minden intézkedése üdvösségünket célozza. Vajon milyen az én hitem? Vallom-e föltétlen odaadással mindazt, mit Isten Egyháza által velem közöl? Avagy csak azt hiszem, ami emberi hajlandóságaimnak, gyengeségeimnek tetszik? Mely utóbbi esetben hitem a hitetlenséggel határos! Válaszolj lelkem önmagadnak!

* * *

A napkeleti bölcsek kincseikből aranyat, tömjént és mirhát áldoztak a kisdednek, mint Istennek, mint királynak s mint örök főpaprak. És e cselekedetben lelküknek teljes meghódolása foglaltatik. Az arany megfelel az értelemnek; a tömjénnek illatos füstje az Istenért lángoló szeretetnek; a mirha, mely a testet a romlástól megóvjá, megfelel a jót kereső

s jó elhatározásokat szülő akaratnak, mely lelkünket megőrzi a boldog örökkévalóság számára. A három szent király egészen átadta magát az alázatos sorsban levő kisdédnek; mert a szentek lelke mitsem cselekszik félig. Egészen szolgálatába állnak az igazságnak, mely előttük föltűnik; mert tudják, hogy az igazság szolgálata Isten szolgálata. Vajon az én értelmem, szeretetem, akaratom meghódol-e az Úr Jézusnak? Vajon hódolatom őszinte-e? Nem történik-e a puszta látszat kedvéért? S vajon meghódolásom a keresztyén erények gyakorlásában áll-e? Válaszolj lelkem önmagadnak!”

* * *

Isteni kisdéd! A három szent király buzgalmával egyesítem imáadásomat. Jászolod elé helyezem összes képességeimet; őszinte szívvel akarok neked szolgálni. Szenteld meg értelmemet, hogy a szent hit világánál mindig az igazság utain járjak; szenteld meg szeretetemet, hogy alázatos jászolodtól el ne váljak soha; szenteld meg akaratomat, hogy erős elhatározással kövessem a három szent királyt a megismert jónak készséges és haladéktalan végrehajtásában. Amen.

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén

Uram Jézusom! A vallás törvényeit az emberek számára alkottad, hogy Isten megismerésében és szolgálatában biztos kalauzunk legyen. Téged, örök felségű Istent, önmagadon kívül semmiféle törvény nem köt; mert végtelen szentségedben és mindenható felségedben fölötte állsz minden törvénynek. És mégis születésed után a negyvenedik napon Szűz Anyád keblén Betlehemből Jeruzsálembe mentél, hogy ott Mózes törvénye értelmében Istennek bemutatkozzál s egy pár galambot avagy gerlét áldozz. Ennek oka abban van, mert bennünket, emberek fiait nemcsak tanításoddal, hanem példaadásoddal is a törvény iránt való engedelmességre akartál oktatni.

* * *

Isten törvénye szent; az örök bölcsességének megnyilatkozása. A törvény üdvösségemet célozza; tehát iránta nemcsak egyszerű engedelmisséggel, hanem hálatelt és szerető engedelmisséggel tartozom viseltetni. Hisz Istennek felőlem való gondoskodása a vallás törvényei által, az ő örök szeretetének és kegyességének kifolyása. Mi természetesebb tehát, mintha hálatelt lélekkel hajlok meg a törvény rendelkezései előtt?! Példám nekem ebben az én megváltó Jézus Krisztusom! Az engedelmisség a hívő léleknek föltétlen jellemvonása. Engedelmisség nélkül bírhatom a hitnek látszatát; de igaz hit nem lehet lelkemben!

* * *

Isteni sugallat folytán várta a templomban a kisdéd Jézust Simeon, a szent aggastyán. Karjaira vette és boldogságtól áradó lélekkel könyörgött: Most már elbocsáthatod Uram szolgálodat békében, mert látták szemeim üdvözítő Istenemet. (Lk 2,9) Szemeim előtt áll a szentek buzgósága. Óhajtvá várják Isten érkezését. S ha kegyelmével lelkükbe száll, boldog imádatával öleli magukhoz; elválni tőle nem akarnak; és Simeonnal inkább azért könyörögnek, hogy a lélek békéjével válhassanak meg az élettől. Íme én mindennap láthatom üdvözítő Jézusomat az oltáron, hol érettem legszentebb áldozatul bemutatkozik. Mindennap imádatom őt Simeonnak lelkületével. De nemcsak láthatom! Hanem a szent áldozás által lelkembe fogadhatom! Ha igen nagy volt Simeon boldogsága, mert láthatta s keblére ölelhetette

az isteni kisedet: ó mily nagy lehet az én boldogságom, ki az Úr Jézust szívem rejtekébe zárhatom.

* * *

Ó édes Jézusom, imádlak a szent aggastyánnal! Óhajtvá várlak, hogy szívembe térj és tőled elválni nem akarok soha. Szent vallásomhoz engedelmességgel ragaszkodom; törvényei előtt készséggel meghajlok, hogy egykoron én is elmondhassam: most már bocsásd el Uram szolgádat, mert lelkemben hordozom az örök békének zálogát, az én üdvözítő Jézusomat. Amen.

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén

Mennyei Atyám! Elkövetkezett az idők teljessége, melyben a megváltásra vonatkozó ígéreteid s a próféták jövendölései megvalósulni kezdtek. Kihajtott már Jesszének vesszeje és gyökeréből ékes virág fakadt. (Iz 11,1) Názáretben lakott Istennek eme legszebb virága, a szentséges Szűz Mária, kit Isten öröktől fogva egyszülött fiának anyjává választott ki. Élete a legtisztább szentség vala. Szerény otthonában lelke Isten szemléletében volt elmerülve, midőn egyszerre égi fényesség tölti meg kised otthonát és Gábor arkangyal mint Isten küldötte így köszönti őt: „*Üdvözlégy malasztal teljes, az Úr teveled, áldott vagy te az asszonyok között!*” (Lk 1,28) Az angyalok dicsérő éneke tölti meg az egeket és hálaímadással áldják az Urat, hogy immár itt van a boldog időpont, melyben az elveszett ember megváltásának nagy műve megkezdődik. Uram, Istenem! Te nem tartoztál a bűnös embert megváltani! Örök irgalomból szentségben teremtetted őt; de az ember szabad akarata engedetlenséggel viszonzta kegyelmedet. Bűne által elveszítette lelkének szent állapotát s ezzel elveszítette jogát az örök boldogsághoz. Azonban a te irgalmad, Uram, nem engedte véglegesen elveszni az embert!

* * *

Ó örök Igéje az Atyának, az Atyával és Szentlélekkel egy lényegű Isten, örökkévaló, mindenható, mérhetetlen, végtelen szentség és imádandó felség, a názáreti Szűznek áldott méhébe szállottal, hogy ott emberi testet öltve magadra, a teljes Szentháromság egy Isten örök határozatát, az embernek megváltását az időben végrehajtsad. Nem szüntél meg, ami voltál; Isten maradtál, mert Isten örök és változhatatlan. Hanem fölvetted azt, ami nem voltál, fölvetted az emberi természetet és isteni személyeddel elválhatatlanul egyesítetted. Az ég és a föld egyesülése! Mi az Isten! j! Elgondolhatatlan felség s önmagában a teljes boldogság! És mi az ember? Porszem a végtelenséggel s örökkévalósággal szemben! És te az Atyának egyszülött Fia mégis felöltötted a szolga alakját, hogy megváltsad az embert! Ó mily nagy kegyelem! mily végtelen irgalom! mily határtalan szeretet!

* * *

Lelkem! Érzed-e a szeretetnek kimondhatatlan mélységét, mely az örök ígének megtestesüléséből száll hozzád? Érzed-e, hogy már szeretett téged, mielőtt, te őt szerethetted volna? Az örök felségű Isten emberré lesz, hogy engem megmentsen; hogy engem elesettet fölemeljen és ismét Isten fiává tegyen. Ő imádandó szent titka a végtelen szeretetnek, melyet átlátni, fölfogni nem tudok! Üdvözlégy Mária, Istennek szent Anyja! Üdvözlégy Jézusom, ki ma szálltál le a názáreti Szűznek áldott méhébe! Örvendezek az égiekkel; mert a visszaemlékezés megváltásom irgalomteljes kezdetére, mindig az isteni szeretetnek

nagyságára figyelmeztet engem; de arra is kötelez, hogy az üdvösségnek e nagy ünnepén keresztény katolikus öntudatom erősbüljön és jó elhatározásokra vezessen!

* * *

Ó örök Ige! Hiszem megtestesüléset! Imádom isteni felségedet! Uram és királyom vagy! Add kegyelmedet, hogy megváltásomnak e legelső szent eseményét mindig élő hittel s neked készségesen szolgáló szeretettel ünnepeljem. Amen.

Hamvazószerdán

„Emlékezzél ember, hogy por vagy s a porba térsz vissza”. E szókat intézi hozzám Hamvazó szerdán a katolikus szent Egyház, hogy megemlékezzem eredetemről és végemről. Mint a mező virága s a rétnek füve, mely ma díszlik, holnap elfonnyad és megsemmisül: olyan vagyok én is. De azért mégis mélyreható különbség van kettőnk között. Elporlad a virág, elporlad testem; mindazonáltal én nem múltam el! Az a részem, mely nem mulandó, melyet az évek bármely sokasága sem bír megőrizni, halhatatlan lelkem él, bár testem anyaga a nagy természet elemeire oszlott is föl.

Testem halandóságára és lelkem halhatatlanságára figyelmeztet engem szellemi Anyám a nagybőjtnek kezdetén. Azt akarja, hogy midőn a megváltás nagy eseményeit készülök megünnepelni, foglalkozzam mindazzal, ami az örök Ige megváltói halálának oka és célja volt. Azt akarja, hogy elmélyedjek erkölcsi világom szemléletébe, örök rendeltetésemnek megfontolásába; megismerjem önmagam, megismerjem Isten végtelen irgalmát; mely nem engedte, hogy örök kegyességének határozataival ellentétben az én halhatatlan lelkem elvesszék.

Megváltásomnak első oka Istennek imádandó örök szeretete, ki előre látva az embernek szabad elhatározásából származó elestét, őt rendeltetéséhez vissza akarta vezetni. Hogy emberileg szóljak, nagyobb volt Istennek szeretete és irgalma, mint szent igazságossága, mely a bűnt, mint erkölcsi rosszat bünteti! Másodlagos oka az örök irgalom megváltói cselekedetének az ember bűne volt. A bűn elégtételt követelt; s az elégtételt az isteni felség ellen elkövetett sérelem, végtelen volta miatt csak Isten adhatta meg. Ezért vett föl emberi testet az örök Ige és halt meg érettem a keresztén!

Íme a bűn természete! Ha egymás mellé állítom a bűnös embert s az örök felségű Istent, összehasonlításba sem vehetem őket. Az ember véges lény, porból lett s porrá lesz. Teremtett lény, ki mindent a teremtőtől kapott. Az értelmet, hogy őt megismerje; a szabad akaratot, hogy kényszerítés nélkül, szabad elhatározással keresse Istent, keresse az erkölcsi jót és ez által Istennek szolgáljon. De haj! ez a véges lény szabad elhatározással nem Istenhez vonzódott; hanem inkább szembe helyezkedett vele; megszegte törvényét és elszakadt szeretetétől! Ó szerencsétlen ember, ki ezt cselekedeted s okozója lettél a bűnnek, mely megrontott téged; megrontotta Isten által adott jó hajlandóságaidat; megrontotta s ellenségeddé tette az egész természetet; örök veszedelembe döntött, melyet Isten igazságossága mért reád gonosz érdemed szerint!

Ó mily nagy szerencsétlenség a bűn! Hova tűnt az emberből az a szentség, az a jóság, mellyel őt Isten fölékesítette? Hova tűnt lelkéből a szeretetnek az a tiszta tüze, mely egyedül csak Istenért lángolt; s akaratából a készség, a hajlandóság az erkölcsi jóra? Mintha vihar, mintha tűzvész tarolta volna le a kegyelem szépségeit! A bűnnek romjává vált az emberi lélek! Elfelejtette Istent; bűnből bűnbe hanyatlott; a bálványimádás rettenetes oktalanságába süllyedt, cipelvén magával nemzedékről-nemzedékre a bűnnek átkát!

A szent kereszt ragadta aztán ki az embert a halálnak ez országából! Ó örök szeretet! Ó örök, irgalom! A fájdalomtól égő sebek, az ártatlan vértől pirosuló sebek; a halálra vált szent

Szív, a lándzsa által megszaggatott szent Szív – az én bűnömnek következménye, az én megváltásomnak ára! Nem hagyott elveszni Isten; mert nagyon szerette a halhatatlan lelket, melyet a maga hasonlatosságára teremtett! Meghalt, hogy megmentsen engem; hogy megadja nekem a lehetőséget a bűn halálából új életre kelni; hogy újra Isten fia lehessenek; hogy a bűn letevése és megsejtesése által újra megszentüljek; a szeretet által Istennel ismét egyesüljek és méltóvá legyek az elveszett üdvösség visszanyerésére! Íme megváltásomnak célja: az én örök üdvösségemnek biztosítása!

E nagy, e magasztos igazságok megfontolására hí föl szellemi anyám, midőn szemeim elé állítja eredetemet és végemet. Testem a föld anyagából lett és porrá válik. De lelkem él örökké, mert halhatatlan! S hogy mily nagy rossz a bűn, mely a lelket Istentől elszakította és elszakítja, bizonyítja az isteni szeretetnek s irgalomnak az az áldozata, mely a keresztfán bemutatott. Az a szentséges vér énérttem is hullott; azonban csak akkor üdvözít, ha a bűn kötelékéből szabadulok. Ameddig a bűnnek békóit hordozom; ameddig az erkölcsi rosszat szeretem és gyakorlom; ameddig a test törvényét követve azt teszem, ami nekem tetszik s nem azt, amit Isten akar; ameddig keresztény katolikus kötelességeimet elhanyagolom s így nem Istennek élek s üres beszédként hangoztatom az Úr imádságának szavait: „legyen meg a te akaratod, miképpen mennyben, azonképpen itt a földön is”: addig Krisztus keresztje nem szolgál üdvösségemre! Mert nem Krisztusnak keskeny ösvényén, hanem a magam akaratának széles utain haladok, melyek sohasem vezetnek Istenhez!

Tehát mit akarok? Isten nélkül elveszni, vagy Istennel örökké élni?! Elveszítsem Istent mindörökre, ki maga az üdvösség s aki nélkül nincsen üdvösség?! A földi küzdelem után nem óhajtok megnyugvást, békességet Isten keblén? Ó valóban nagy esztelenség részemről az örökkévalókat föláldozni azokért, amik épp oly mulandók, mint az én elporladó testem!

Nem! Nem akarom az örök üdvösséget, irgalmas Istenemet, nem akarom az örök szeretetet elveszíteni! Ha eddig rossz úton jártam, megállok rajta s megindulok a szent kereszt felé, amelyen üdvösségem szerzője érettem engesztelő áldozattá vált. Hallom az ő szent szavainak harsogását: „*tartsatok bűnbánatot!*” (Mk 1,15) A bűn által veszttem el; Krisztus meghalt érettem, hogy megmentsen engem! A bűn által elveszhetem mindörökre, ha Krisztus szavait nem követem!

Íme Uram, követem szavaidat! Hozzád járulok, bűnbánatot tartok. Megtérésem által vallom a te igazságodat, meghódolok hatalmad előtt, imádom isteni felségedet és kérem alázattal megbocsátó malasztodat! Mert ezután nem a bűnnek akarok élni; hanem szent törvényeidet akarom követni. Testem halandóságának, lelkem halhatatlanságának, a te végtelen igazságos ítéletednek gondolata sohase hagyjon el engem! Ezen nagy igazságok szent tüze mindig égjen öntudatomban, hogy néked Uram Istenem mindenkor, de főleg e nagybőjti szent időben igaz szívvel szolgáljak; a bűnbánat által hozzád térjek; szeretettedben erősödjek és kegyelmed által magamnak boldog kimúlást biztosítsak. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Nagycsütörtökön

(Lásd [65.](#), [245.](#) lapon.)

Nagypénteken

(Lásd [72.](#), [288.](#) lapon.)

Húsvét ünnepén

Alleluja! Diadalmas ének hangzik föl az egeknek csarnokaiban! Alleluja! Az öröm és imádás éneke tölti meg a földkerekség templomainak boltíveit! Alleluja! A hálaadás és szeretet lángja lobog föl minden hívő lélekben; mert te örök dicsőség királya, Uram Jézusom, legyőzted a halál erejét és három napos síri álmaidból diadalmasan támadtál föl! Halálra ítelt a gonoszság; tobzódott örömében, hogy az „igazat” kiirtotta az élők sorából. Sírodhoz fegyveres őreket állított a gonoszok lelkiismerete, hogy be ne válthasd jövődölésedet, mely szerint „*az ember fia harmadnapon föltámad.*” (Mt 20,18–19) Ó balga tehetetlenség és esztelen gonoszság, mely a mindenható Istennel szállsz szembe! Megrendült a föld; megnyílt a sziklasír; és te égnek s földnek teremő Istene, diadalmas eszmeként támadtál föl sírodból, hogy mint mennyei kovász megújítsad a föld színét s újjá teremtsed a romokban heverő erkölcsi világot!

* * *

Föltámadtál Uram! Megjelentél sokszor tanítványaidnak, hogy lássanak s meggyőződjenek föltámadásod valóságáról. Megjelentél, hogy a hitetlen Tamás kezeivel illesse szentséges sebeidet és meggyőződjék, hogy ugyanazon testtel támadtál föl, amellyel keresztre feszítettek. Ezen hit erejével tették apostolaid csodáikat; ezen hit erejével szenvedtek a szent mártírok ezrei vértanúhalált. Ezen hit az én erősségem is; tanításod igazságának bizonyossága; örök sorsomnak biztosítása, föltámadásomnak záloga. Mert amiként te édes Jézusom nem haltál meg mindörökké, hanem föltámadtál, hogy emberi tested is elnyerje a szenvedések által megérdemelt dicsőséget és az örök halhatatlanságot; úgy az én testem se marad a halál martaléka; hanem a te mindenható szavad által új életre, a halhatatlanságra fog egykoron fölébredni. Amikor is a boldogultakra nézve megszűnik a gonoszok szorongatása, megszűnik minden igazságtalan zaklatás; és nem leszen többé fájdalom, nem leszen könnyhullatás és nem leszen többé halál! Hanem a benned élő, téged imádni meg nem szűnő szeretetnek soha el nem múló boldogsága!

* * *

Megváltó Jézusom! Valóban föltámadtál halottaidból. Midőn megfélemlített tanítványaid megláttak s azt hitték, hogy valami látomás kápráztatja őket, magad mondtad nekik: „*Lássátok kezeimet és lábaimat... tapintsatok meg és lássátok; mert a léleknek húsa és csontjai nincsenek, amint látjátok, hogy nekem van.*” (Lk 24,39) Dicsőséges föltámadásod nemcsak előképe és biztosítása jövőd sorsomnak, de jelen életemre is kihatással van. Dicsőségedet csak úgy ünnepelhetem lélekben és igazságban, ha magam is új életre, új erkölcsi életre támadok föl. Nem járhat dicsőséges sírodhoz üdvözlésedre a tőled elfordult lélek; nem hangoztathatja az örvendező alleluját az olyan szív, mely érzelemben és törekvésben távol jár Megváltójától; nem ünnepelheti a halál felett aratott fényes győzelmedet az, ki továbbra is a bűn homályában akar meghúzódni. Azért kiáltja az apostol is: „*Újuljatok meg lelketekben s elmétekben és öltözzetek új emberré, ki Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben!*” (Ef 4,23–24) Krisztussal új életre kell föltámadnom! Arra az életre, mely leveti a bűnös szokásokat; mely a keresztyén katolikus erény gyökerét ülteti a szívbe; mely a vallás szent kötelmeit magára veszi és végrehajtja; mely ily módon Krisztusban, Krisztussal és Krisztusnak él! Dicsőséges sebhelyeid szeretettel hívnak magukhoz, hívnak, hogy oda rejtsem elmémet, akaratomat és cselekedeteimet; hogy ott megszentüljenek s annak szeretetében éljek, ki érettem meghalt és dicsőségesen föltámadott!

* * *

Ó örök dicsőség Királya, Uram Jézusom! Imádom szent föltámadásodat! Látom szentséges sebeidet, melyek a dicsőség fényességében tündökölnék. Hű szívemnek csókjaival illetem őket, mert váltságbéréi üdvösségemnek! Jézusomnak dicsőséges szent Szíve, fogadd szeretetemet és imádasomat! Add nekem malasztodat, hogy általad új életre keljek s méltó ajakkal zenghessem az égiekkel s a föld jámboraival: Föltámadt Krisztus e napon! Alleluja! Hála legyen az Istennek! Alleluja!

Áldozó csütörtökre, vagyis Urunk mennybemenetelének ünnepére

Nyíljatok meg fejedelmi kapuk! Táruljatok föl örökkévalóság ajtai, hogy bemehessen a dicsőség Királya! Így dalol a királyi lantos prófétai szemekkel látva előre a Messiásnak örök dicsőségét. Lélekben vele egyesülve sóhajtok föl én is: Nyíljatok föl egek, hogy bevonulhasson a diadalmas Krisztus ama dicsőségbe, mely nem teremtetett, mely öröktől fogva van; mely isteni; melyet az Atyánál már bírt, mielőtt a világ lett volna! Táruljatok föl örök kapuk, nagy hódolatára annak, ki Isten öröktől fogva; ember az időben; ki üdvösségemért a kereszthalálig megaláztatott s most győzelme után ismét jogába veszi azon dicsőséget, mely őt mint Istent megilleti. Föltámadásod után negyven napig tanítványaidal voltál Uram; megalapítottad Egyházadat; Pétert és utódait tetted fejévé és főpásztorává, nekik adván a legfőbb kormányzati hatalmat, mondván: „*legeltesd bárányaimat, legeltesd juhaimat.*” (Jn 21,15) Vagyis egész Egyházamat! És mindent elintéztél, főlemelkedtél az egekbe, miként az apostoli hitvallás mondja: fölméne mennyekbe s ott ül az Atyaistennek jobbjára felől!

* * *

Fölméne mennyekbe! Fölmagasztaltad az emberi természetet, mely isteni személyedben a megváltás művének eszköze volt és most isteni dicsőségednek részesévé tetted. Mily boldog öröm, az imádó szeretetnek mily ujjongása töltötte meg az egeket, midőn a megaláztatásból fölmagasztalt emberiségedet, dicsőségtől sugárzó szent sebeidet az angyali seregek meglátták?! És ki tudná elgondolni a hálának amaz imádó érzelmeit, melyekkel Megváltójukat köszöntötték az ó törvény jámborai, kiknek lelkei elől az áteredő bűn mindaddig elzárta a mennyország kapuját, míg a Golgota ormán el nem hangzott a „Beteljesedett!”

Örök dicsőségben uralkodol az egekben Uram Jézusom, mint ura, királya és koronája a lelkeknek, kiket magadhoz váltottál; mint adója a malasztoknak, melyekkel bennünket megszentelsz; mint őre és kormányzója szent vallásodnak, melyet az egész emberiség számára szereztél! Ó valóban méltó vagy Uram alázatos hálánkra, buzgó imádásunkra és tiszta szeretetünkre. Ó valóban fölkiálthatok a Titkos Jelenések szavaival: méltó vagy Uram a dicsőségre és imádásra, mert véreddel váltottál meg bennünket Istennek! (Jel 4,11; 5,1)

* * *

A te dicsőséges mennybemeneteled Uram, az én jövőendő sorsomnak előképe. Nincs maradandó városunk a földön; az élet rövidke út, mely az örökkévalóság felé tart. Ott van az én igazi hazám, ahova te emberi testben elköltöztél. Előrementél, hogy a hozzád sietőket fogadhasd. Hisz magad mondottad: „*Atyám házában sok lakóhely vagyon.*” (Jn 14,2)

Elmegyek, hogy helyet készítek számotokra! Csakhogy ott nincsen helye a kevély, a békétúrést nem ismerő léleknek; nincsen helye a földi javakhoz tapadt fősvény és irigy szívnek; nincs hely azok számára, kik szeretet nélkül éltek; kik önmagukban Isten templomát tisztátalansággal szennyezték be! Ha tehát oda akarok jutni, ahol te Uram uralkodol, akkor már itt az életben fonom kell a szálakat, melyek hozzád fűznek. Élő hit, erős reménység és tiszta szeretet által kell veled már itt a földön egyesülnöm! Minden vágyódásomnak, törekvésemnek belőled kell kiindulnia és feléd kell irányulnia; minden erőmnek s képességemnek a te szolgálatodra kell lennie; hogy így a lélek szárnyain már az életben a föld pora fölé emelkedjem! És ha utolsó óráim elkövetkezett, a te kegyelmed által eljussak oda, ahol te vagy Uram a teljes boldogságnak, az örök megelégedésnek, a szent nyugalomnak, a lelki békének, a zavartalan szeretetnek kiapadhatatlan kútforrása!

* * *

Uram Jézusom! Ki tanítványaidnak mondottad: „*Atyám, akiket nekem adtál, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek*”, (Jn 17,24) dicsőséges szent sebeidre kérlek, add, hogy e kegyelmes szavaid bennem is teljesüljenek. Engedelmes szolgád akarok lenni itt ez életben! Fogadd dicsőségednek e magasztos ünnepén alázatos hódolatomat és buzgó imádatomat. Dicsőségednek trónusáról tekints le reám és hallgasd meg könyörgésemet. De hallgasd meg összes híveidnek üdvösséges kéréseit is, melyekről magad mondottad: „*Akármit kértek az Atyától az én nevemben, megcselekszem.*” (Jn 14,13)

Pünkösöd ünnepén

Jöjj el Szentlélek Isten! Áraszd! reánk teljesen égi szent malasztodat! Jöjj el Szentlélek Isten, ki az Atyától és Fiútól öröktől fogva származol; ki az Atyával és Fiúval egy igaz Isten vagy; örökkévaló, mindenható, kit az Atyával és Fiúval egy dicsőség, egy imádás illet; ki mindent teremtetttél és mindent megszentelsz! Jöjj el Szentlélek Isten! Ki ma tüzes nyelvek alakjában az apostolokra szálltál és újjá teremtetted, megújítottad kegyelmeddel a föld színét. A félénk, a rejtőző apostolokat bátrakká tetted, kik malasztod erejével tartózkodás nélkül hirdették Krisztust és tanításuk igazságáért meg is haltak. Nyomdokaikat követték a vértanúk ezrei, kiket legyőzhetetlenné tettél az egyenlőtlen küzdelemben. Az erőszak, a kegyetlenség nem bírta megtörni őket, kik mint szelíd bárányok kegyelmed erejével hőiesen tettek bizonyosságot Krisztus mellett. És háromszáz év alatt a föld színe megváltozott! A pogányság süllyedségét a keresztény erény, a Krisztusért való lemondás, a mindenkit testvérként átölelő szeretet váltotta föl. Ó valóban újjá teremtetted az erkölcsi világot!

* * *

Jöjj el Szentlélek Isten! Imádjuk, áldjuk kegyességedet, hogy szünetlenül árasztod reánk malasztodat. Ó igazságnak lelke! Ma is te tanítasz bennünket a szent hitnek igazságaira; te adod meg nekünk a hívés kegyelmét, hogy alázatos és meghódoló elmével s akarattal fogadjuk mindazt, mit Urunk és Üdvözítőnk tanított. Te adod nekünk a jóra való készség kegyelmét, hogy amit hiszünk, azt cselekedjük is; s ily módon hitünk és életünk összhangzó legyen. Amiként a világ teremtetésekor, az Úr lelke, aki te vagy, a vizek fölött lebegett s megtermékenyítette a természet erőit, hogy az örök isteni határozatoknak megfelelőleg működjenek: úgy ma is mint őrző szellem lebegsz Krisztus Egyháza felett, hogy a gonoszság s a pokol támadásainak közepette is diadalmasan megálljon s üdvösségünknek biztosítására az igazság és szeretet utain haladjon.

* * *

Jöjj el, Szentlélek Isten! Az apostol szerint: Isten temploma vagyunk s az Úr lelke lakozik bennünk! Ez a keresztény katolikus léleknek nagy méltósága! Isten temploma vagyok, a Szentlélek Úristen lakik teremtetett szívemben! Istennel közvetlen érintkezésben vagyok; ő énbennem és én őbenne! Hogyan van az, Uram, hogy szolgálodat, ki por és hamu, ennyire fölmagasztalod? Ezt a te kegyelmednek nagysága teszi; mert én nagyon érzem méltatlanságomat! Miként legyen szívem a Szentlélek Isten temploma, mikor az alázatosságtól, a szeretettől, a hit szerint való élet hűségétől vajmi sokszor messze járok! Ó minden kegyelmek adója! Újítsd meg lelkemet; újítsd meg erkölcsi életemet! A te szent tüzed, mely az apostolok felett lebegett, égesse tisztára lelkemet; hogy ne a földet, hanem az eget szeressem; hogy ne az emberek tetszését, hanem a te tetszésedet keressem! És neked szolgáljak s téged imádjalak az Atyával és Fiúval most s az örökkévalóságban. Amen.

* * *

Jöjj el, bölcsesség lelke! Irányítsd elmémet, hogy mindig meg tudjam különböztetni a jót a rossztól, az igazságot a tévedéstől és megismert szent akarodat tetszésednek megfelelő módon teljesítsem!

Jöjj el, értelemnek lelke! Önts lelkembe világosságot, hogy meglássam az erény szépségeit, azt megszeressem; másokban megbecsüljem s magam is lelkiismeretesen gyakoroljam!

Jöjj el, jó tanácsnak lelke! Légy vezetőm minden kétséges helyzetben; hogy mindig az igaz ösvényen járjak s másokat is a jó útra vezéreljek!

Jöjj el, erősség lelke! Adj nekem törhetetlen kitartást a jóban. Semmiféle emberi tekintet és csábítás meg ne tántorítson; szent hitemet mindenki előtt bátran megvalljam, kötelességeimet híven teljesítsem; és mindentől tartózkodjam, ami szent vallásom elveivel ellenkezik!

Jöjj el az igaz tudomány lelke! Taníts meg arra, hogy Szent Pállal a megfeszített Krisztus legyen egyedüli tudományom. Ő lebegjen szemeim előtt szünetlenül; az ő szeretete, alázatossága és béketűrése legyen életemnek alaptörvénye!

Jöjj el kegyesség és jámborság lelke! Keltsd föl szívemben az áhítat szellemét, hogy szeressem az imádságot és keresztényi életemnek minden pillanata s minden cselekedete a te szolgálodat s a te imádasod legyen!

Jöjj el isteni félelem lelke! Illesd meg lelkemet azon szent félelemmel, mely az irántad való szeretetnek kútforrásából ered, hogy téged mindenek felett szeresselek s a bűnnek gondolatától is visszarettenjek!

Ó minden kegyelmek adója, Szentlélek Úr Isten, add meg nekem a jónak szeretetét, a jóra való törekvést s a jóban való állhatatosságot! Add, hogy mindig hű lélekkel szolgáljak isteni felségednek és malasztod által boldog kimúláshoz jussak el. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Úrnapján

Imádunk téged, üdvözítő Jézusunk! Imádunk kimondhatatlan nagy szeretetednek e dicsőséges ünnepén! Imádunk, hálattelt szívvel áldunk, hogy önmagadat hagytad lelki eledelül nekünk, a föld zarándokainak. Ünnepel ma az ég és a föld! Ott fenn a boldogok színéről-színre látnak téged s imádják örök szeretetedet; itt lenn a földön kenyér színe alatt látjuk és érezzük szeretetednek nagyságát, amellyel közöttünk lakni s bennünket táplálni akartál. Így szólsz Uram: „*Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szállottam alá. A kenyér, melyet én adandó*

vagyok, az én testem a világ életéért.” (Jn 6,41.52) Az égből szálltál alá, hogy nekem életet adj; az égből szálltál alá, hogy benned részesüljek s az életszentségnek s a jövődő boldog halhatatlanságnak csíráját oltsam lelkembe!

* * *

Imádunk téged megváltó Jézusunk! Az egész földkerekségen fölhangzik ma a te dicséreted! Minden hívő szív ma hozzád fordul; minden lélek hozzád szárnyal, hogy a szeretetnek imádásával köszöntsünk téged, édes Jézusom! Íme, hitünk bizonyosságára diadalmenetben hordozunk ma téged körül; téged, Uram, ki az egész mindenséget kezeidben tartod! Dicsőségedet hirdeti ma halandó ajkunk éneke, ki örök dicsőségben uralkodol minden felett! De nem is temiattad történik ez Uram, hanem magunk miatt! A te dicsőségedet a mi dicséretünk nem növelheti; mert örök és végtelen! Azonban dicséreted által lelkünk megszentül, szívünket szereteted tüze megérinti s akaratunk irántad való engedelmességre hajlik: hogy már itt a földön megtanuljuk azt, mi az égben örök hivatásunk lesz!

* * *

Íme, diadalmenetben imádjuk felségedet, magasztaljuk jóságodat és kérjük kegyelmedet! Virágokkal hintjük be utaidat, mik a keresztény katolikus lélek erényeit jelképezik. Ó vajha ajkunkat, mely dicséretedet zengi, a virágok ártatlansága ékesítené! Vajha lelkünket a keresztény élet virágainak, az erényeknek szépsége díszítené. Vajha a szem, mely reád tekint, a térd, mely imádásodra meghajol, a liliom tisztaságának mezében járna! Vajha a szív, mely fohászával hódol neked, a szeretet s az alázatosság rózsáival úgy ékeskednék, hogy a bűn tövise sohase teremne rajta!

* * *

Ó, mily fölemelő az a tudat, hogy az egész katolikus kereszténység ma egy szívvel, egy lélekkel hódol neked, édes Jézusom! Műveltség és gazdagság elválaszthat egymástól bennünket; tengerek és szárazföldek, nyelv és szokás nagy különbségeket vonhatnak közöttünk; de a szent hit ereje mindnyájunkat hozzád vezet és szeretetünknek, hálánknak adóját ugyanazon érzelmekkel mutatjuk be. Ó kútforrása a lelki életnek, adója a kegyelmeknek, gyógyulása lelki sebeinknek, erősítője gyengeségeinknek, vigasztalója bánatunknak, az élet küzdelmeiben biztos reménységünk, halálunk óráján bizodalunk, az örökkévalóságban üdvösségünk: imádunk téged, kenyér színe alatt rejlő Istenünk!

* * *

Ó egyedüli vigasztalása, öröme és boldogsága a keresztény életnek! Mert bár siralomvölgyé tette a bűn a földet és minden nap tapasztalom emberi gyarlóságomat; de az a tudat, hogy mindig velem vagy édes Jézusom, megédesíti a siralom völgyének keserveit. Hogyne töltene be szívemet vigasztalással annak tudata, hogy a lélek szárnyain minden pillanatban Istenem elé járulhatok? Hogyne tellenek meg lelkem a legédesebb örömmel, ismervén szeretetedet, mely sohasem szűnik meg; kegyességedet, mely adományait sohasem vonja meg tőlem! Hogyne szállna lelkembe a mennyi boldogság előíze, midőn hívő testvéreimmel együtt imádkhatlak téged, áldhatom jóságodat és kérhetem további kegyelmedet!

* * *

Ó Uram Jézusom! Legyen ez az egész nap a te dicsőségedé! De szolgáljon egyúttal az én üdvösségemre is! Vonj magadhoz kegyelmeddel! Szívednek szelídségét s alázatosságát ültess lelkembe! Engedd, hogy hozzád térő szívem a szeretet tanítványával, Szent Jánossal, kebleden megpihenhessem! Ő jöjj hozzám dicsőségednek ez ünnepén! Szentelj meg édes Jézusom! Töltsd meg lelkemet egészen, hogy kívüled énbennem ne legyen semmi! Fűzz magadhoz szeretetednek kötelékével; mert tőled elszakadni nem akarok soha! Amen.

(Lásd: az Oltáriszentség imádása [245. lapon.](#))

Szent Péter és Szent Pál ünnepén

Apostolok fejedelmei, Szent Péter és Szent Pál, kiknek elseje a kereszten, másika a pallos halála által diadalmaskodott, szent vértanúságtok ünnepén, a hűséges tanítványnak tiszteletével és szívbeli engedelmisségével köszöntlek titeket. Véretek hullása Krisztus igazságának hirdetése s a keresztény vallás csemetéjének megerősítése. „*Te Péter vagy*” (azaz köszál) „*és e köszálon fogom építeni anyaszentegyházamat és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta*”. (Mt 16,18) Isteni mesterem e szavaiból megértem, hogy ott van az igaz Egyház, ahol Péter van; és csak az az igaz Egyház, mely Péteren épül fel. Mert Péter a köszál, a fundamentum, melyre Krisztus Egyházát építette; s ő az egyedüli köszál, melyet isteni hatalom épített s amely helyett más alapkő nem tehető. Hisz ki bírná lerontani a mindenhatóság cselekedetét? És Krisztus Péteren kívül soha más köszálat nem választott! Ahol Péter, ott az Egyház! Ezt az Egyházat a pokol kapui nem győzhetik le; ostromolhatják, zaklathatják, üldözhetik; de diadalt fölötté nem ülhetnek. Mert Krisztus szavai szerint Péter sziklája legyőzhetetlen! Péter sziklája az Egyháznak erőssége, az igazságnak főntartója, a szent vallásnak hamisítatlan öre, Krisztus tanításának csalhatatlan értelmezője és hirdetője; mert Krisztus ígérete folytán a pokol kapui, a tévedések örvényei erőt nem vesznek rajta! Mindenki tévedhet, mindenki követhet el hitbeli botlást; csak Péter sziklája nem! Mert a mindentudó és mindenható Isten, a megtestesült örök Ige, az isteni bölcsesség teljessége örök érvényű igazságként kimondotta: hogy a pokol hatalma Péter sziklája felett nem diadalmaskodik. Tehát ahol Péter van, ott van Krisztus igazsága, tanításának soha meg nem csorbuló teljessége, az igaz, a szent és a tiszta evangélium, mely azért nem szenvedhet sérelmet, mert Péteren, a legyőzhetetlen kösziklán nyugszik!

* * *

Azonban Péter meghalt! Vajon tehát az Egyház sziklája megszűnt; és alap nélkül maradt ezen Egyház, amely által üdvözülöm kell? Megszűnhetik-e az örök és a halhatatlan Isten? Elveszthetik-e értéküket a mindenhatóság szavai? Vajon csak Péter idejére alapította Krisztus Egyházát? Vajon csak azokért halt meg, kik az apostoli időkben éltek? Azt mondja Szent János apostol: „*Ő az engesztelő a mi bűneinkért; nemcsak a mieinkért, hanem az egész világéért is*”. (1Jn 2,2)

Azt mondja Krisztus: „*Íme én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.*” (Mt 28,20) És vajon Krisztus szabott-e határt ama szavainak: Te vagy Péter s e köszálra építem Egyházamat s a pokol kapui nem vesznek erőt rajta! Örök érvényű szavak! Amiként isteni Üdvözítőm mindenkiért, az elmúlt s a jövő emberiségért meghalt; s amiként mindenható oltalma a világ végezetéig, a legutolsó ember haláláig tart: épp úgy Egyháza győzhetetlenségének is el kell tartania mind végig azon okból, mert Péter sziklájára építettett! Tehát Péter, Krisztus Egyházának alapkőve nem hal meg soha; e köszikla él minden idők folyamán, az évek ezredein át! Állni kell az intézménynek, az Egyháznak a világ végezetéig, hogy a megváltás gyümölcseit minden emberre kiárassza; annál inkább kell állnia az

alapkőnek, melyre ezen intézmény helyeztetett. Tehát Péter sziklája örökké él; él az ő utódaiban, a római pápákban, kik őt római püspöki székében követték! Igen! Az a keresztény katolikus igazság teljessége, hogy Szent Péter utóda, a római Szentszék főpásztora: Krisztus Egyházának alapja, feje, kormányzója s legfőbb tanítómestere. Ő örökös az isteni tanítás felett, hogy tartalmában s értelmében senki által meg ne hamisíttassék! Ő hirdeti azt az egész Egyháznak csálhatatlan ajkkal, melynek gyökere Krisztus ama szavaiban van: a pokol kapui erőit nem vesznek rajta!

* * *

Lelkem szomjúhozza az igazságot; s az igazság által örök sorsomat akarom biztosítani. De lehet-e kétségem afelől, hol találom az üdvösségre vezető igazságot? Íme mit mond Krisztus: „*Vigyázzatok, hogy valaki el ne ámtson titeket. Mert sokan fognak jönni az én nevemben, mondván: Én vagyok a Krisztus; és sokat eltévelyítenek. Ha valaki mondja nektek: íme itt a Krisztus, vagy amott, ne higgyétek. Mert támadnak hamis Krisztusok és hamis próféták. Ha tehát mondják nektek, íme a pusztában vagyon, ki ne menjetek; íme a rejtékhelyen, ne higgyétek!*” (Mt 24,4–26)

Az igazság ugyanis nem lehet több, hanem csak egy! Amiként az Isten is csak egy, Krisztus is csak egy! Az örök igazság több ellentétes igazságot nem hirdethetett! Ha tehát azt mondta Krisztus: „*Te vagy Péter, azaz kőszál; s e kőszálra építem Egyházamat*”! akkor az igazság teljessége, Krisztusnak meg nem csonkított, emberi vélemények által meg nem hamisított vallása egyedül csak ott lehet, ahol Szent Péternek legyőzhetetlen sziklája van!

Íme lelkem, immár látod a teljes igazságot! Szent Péternek széke, a római Egyház, a Krisztus által kiválasztott szikla! Ez ama rendíthetetlen erősség, amelyből Krisztus vallásának soha el nem homályosuló fényessége kiárad minden idők s emberek számára a jelenben, a jövőben, a világ végezetéig! Bárki mondja, hogy itt van Krisztus, nem szabad, nem lehet hinne! Mert ahol nincsen Szent Péter sziklája, ott nincsen, ott nem lehet Krisztus!

Íme tehát Szent Péter sziklájának magaslatáról száll világgá Krisztus tanítása. Amiért is Szent Péter sziklája iránt, az apostoli Szentszék iránt hódolattal, ragaszkodással, szívbeli engedelmisséggel tartozom viselkedni. Ennek engedelmeskedve, magának Krisztusnak engedelmeskedem; ettől elszakadva, magától Krisztustól szakadok el! Hisz nincs más alap, amelyen Krisztus Egyháza állhatna, mint ez, mely az igazságnak oszlopa és erőssége!

* * *

Apostolok szent fejedelmei, Istennek kiválasztott szent edényei, kik az egész emberiség számára hirdették az igazságot, buzgó imával borulok le vatikáni sírotnál. Könyörögjétek Istennél, hogy az igazságnak fényessége, a szent keresztény katolikus vallás kegyelme minden emberhez eljusson, minden szívet megillessen, minden lelket az igaz Egyházba vezéreljen. Könyörögjétek az egész emberiségért, hogy mindnyájan egy hitben, egy reménységben, egy szeretetben, egy engedelmisségben szolgáljunk megváltó Jézusunknak. Könyörögjétek érettem is, hogy az igaz hit világa, ereje bennem soha meg ne fogyatkozzék; hogy az apostoli Szentszékhez a hívő léleknek hódolatával és meg nem törhető hűségével ragaszkodjam s e meggyőződésemet életemmel és cselekedeteimmel mindenkor tartózkodás nélkül megvalljam. Amen.

Imádság a római Pápáért

Lelkeknek legfőbb pásztora Uram Jézus, ki Szent Pétert s utódját rendelted Egyháza fejévé, tekints le kegyesen szentséges Atyánkra, a római Pápára. Íme egész Egyháza

gondjai az ő lelkét terhelik. Tudom ugyan, hogy soha őt el nem hagyod; tudom, hogy isteni mindenhatóságod a világ végezetéig oltalmazza őt. De ellenséges hatalmak szorongatják Egyházunk főpásztorát; szabadságában korlátozzák; jó szándékait rossz akarattal félremagyarázzák. Mindenható Istenünk, nem azt kérjük, hogy a gonoszokat alázd meg; hanem inkább azért esedezünk, önts elméjükbe világosságot, hogy megismerjék tévedésüket. Vezesd jóra akaratukat, hogy elégtételt adjanak azon sérelmekért, melyekkel szent jegyesedet illették s Egyházad főpásztorát hivatásának teljesítésében gátolták. Te, ki mindenek felett uralkodol, add, hogy mindenki megismerjen téged és mindenki magára vegye a hitbeli engedelmesség igáját, mely mindenkit odavezéreljen az igazságnak forrásához, Szent Péter sziklájához. Amen.

Nagyboldogasszony ünnepén

Magyarok Nagyasszonya, boldogságos Szűz Mária! Dicsőséges mennybemeneteledet igaz hittel vallom és örvendező lélekkel magasztalom. Te, ki egyedüli liliom vagy a tövisek között, nem láthattál testi romlást! Szent Fiad az égi hazába emelt magához, hogy ott a teremtettség koronája légy! E hitem egyezik magyar őseim jámbor hitével, kik mennyei dicsőségedet erős meggyőződéssel vallották, Nagyasszonyuknak, égi Pátrónájuknak tiszteltek s malasztal teljes kezeidbe tették le országunk s nemzetünk sorsát. Fölmagasztalásod ünnepén Hazámért könyörgök, mely engem szült, mely táplál, amelyhez hű szívvel ragaszkodom.

* * *

Magyarok Nagyasszonya, boldogságos Szűz Mária! Ezer éve áll országunk; ezer vihar és veszély, rabság és elnyomás volt sorsa! Hogy el nem veszünk, a te oltalmad okozta! Igaz, romlásunknak okai sokszor magunk voltunk! Őseink szívében díszlett a szent hit virága; hűséggel vallották országot alapító szent királyunk hitét! Ma a hitetlenség szállt a szívekbe. Sivár a lélek, mint a sivatag; üres a szív, mint a puszták sziklája!

Boldogasszony Anyánk, régi nagy pátrónánk!
Nagy ínségben lévén, így szólít meg Hazánk:
Magyarországról, édes Hazánkról,
Ne feledkezzél meg szegény magyarokról!

* * *

A kegyesség, a jámborság lakott őseink szívében, kik élő hittel jártak az Úr utain. Teljesítették vallásuk kötelmeit; imádták Istent, dicsérték téged s a szent vallás kegyelme kísérte őket a bölcsőtől a sírig. Ma a szent vallás vajmi sokszor csak külső látszat; az igazi jámborság virága ritkán nyílik; Isten tiszteletének lángja nem ég a szívek oltárán; s a hajdani buzgalom, mely érényeidet magasztalta s pártfogásodat kérte, ma tűnőfélben van! Ó hogyan álljon, hogyan viragozzék szegény Hazám?!

Boldogasszony Anyánk, régi nagy pátrónánk!
Nagy ínségben lévén, így szólít meg Hazánk:
Magyarországról, édes Hazánkról,
Ne feledkezzél meg szegény magyarokról!

Az igaz hit őseinknél az életben jelentkezett. Dísztelt a keresztény erény és hajtotta ékes virágait. Szent István, Szent Imre, Szent László, Szent Margit, Szent Erzsébet a nemzetnek ékességei, példaadói Krisztus követésében. A szentek buzgósága, lelki nagysága, liliomtisztasága, lemondása, lelki ereje világít az őskorból felénk! Ma a keresztény erény a gondolkodásból, érzelemből, beszédből, cselekedetből száműzve van. A női szív ékessége, a szűzi szemérem, egyre tűnik a szemekből; és Szent Imrének lelki szépségét vajmi ritkán látni ifjaink arcán!

Boldogasszony Anyánk, régi nagy pátrónánk!
Nagy ínségben lévén, így szólít meg Hazánk:
Magyarországról, édes Hazánkról,
Ne feledkezzél meg szegény magyarokról!

Nagy és dicső eleink a szent hitért harcoltak; pogánnyal a vallás és nemzet szabadságáért szembeszálltak. Krisztusért hősi vért ontottak; és kézben a szent Olvasóval diadalokat vívtak. Ma dicső eleink nagy erényei felett mosolyognak; a szent vallást üldözik s elnyomják; a szabadság nevében szabadságát korlátozzák; s az országot alapító katolikus szent vallást mint idegent, mint a nemzet veszedelmét irtják!

Boldogasszony Anyánk, régi nagy pátrónánk!
Nagy ínségben lévén, így szólít meg Hazánk:
Magyarországról, édes Hazánkról,
Ne feledkezzél meg szegény magyarokról!

* * *

De azért Hazám sorsa felett kétségbe nem esem. Él üdvözítő Istenem, ki nemzetemet a pogányságból a szent katolikus kereszténység keblébe vezette s ez által a pusztulástól megmentette. Az ő kegyelme, mely ezer éven át megőrizte Hazámat, az ősök érdemeiért a jelenben s a jövőben sem hagy el bennünket. És te kegyes Pátrónánk, szentséges Szűz Anyánk, magyar népednek mindenkor reménysége és segedelme voltál! Nagyasszonyunk, égi királynénk, kihez szent eleink mindig bizalommal járultak: ó ne hagyd el népedet, bár hűsége hanyatlott s erénye megfogyott. Könyörögj érettünk, hogy szent Fiadhoz térjünk! Könyörögj érettünk, hogy mindnyájan őseink szent hitét valljuk, erényeiket kövessük! Könyörögj érettünk, hogy a te országod, a mi drága Hazánk viragozzék s a béke és az egyetértés áldásait élvezze. Könyörögj érettünk, hogy nemzet és király egy akarattal Hazánk boldogságát munkálja. Amen.

Boldogasszony Anyánk, régi nagy pátrónánk!
Nagy ínségben lévén, így szólít meg Hazánk:
Magyarországról, édes Hazánkról,
Ne feledkezzél meg szegény magyarokról!

Esterházy Pál herceg imádsága a Magyarok Nagyasszonyához

Emlékezzél meg, Istennek dicsőséges Anyja, magyarok Nagyasszonya, szentséges Szűz Mária! Emlékezzél meg örökségedről, melyet hű szolgád, első királyunk és apostolunk, Szent István neked följánlott és végrendeletében neked hagyott. Tekints kegyes arccal országodra

és dicső érdemeid által légy közbenjárónk és szószólónk Szent Fiadnál, Jézus Krisztusnál. Hozzád kiáltottak őseink és minden ínségükből kiszabadultak; mert szemed folyton vigyázott örökségedre, ó mindörökké áldott Asszonyunk! Ezt mi biztosra vevén, gyakran folyamodunk hozzád és már tapasztalásból mondhatjuk, hogy éretted áldott meg minket az Úr. Ezen remény buzdít most is és e bizalom lelkesít, hogy oltalmad alá fussunk mi, a te néped, örökséged és nyájad, kik gyermekeid vagyunk és különös pártfogásodért Hazánkat is Mária országának hívjuk. Azért emeljük föl tehát hozzád szívünket kezeinkkel együtt és nagy alázattal kitárjuk színed előtt könyörgésünket.

Oltalmazd, kérünk, és védjed nagyhatalmú pártfogásoddal minden testi-lelki gonosz ellen, édes Hazánkat, hogy mindenkor virágozzék Isten dicsőségére és néped vigasztalására. Legyen segítőnk a te esedezésed, hogy az Anyaszentegyházat, vagyis a katolikus hitet nálunk és az egész földön mindenütt fölmagasztalás érje; Hazánk püspöki karának és az egész papságnak nyerj isteni segítséget, nekünk pedig tanulékony, engedelmes és a hit cselekedeteivel s gyümölcseivel bővelkedő szívet, nehogy szent Fiad bármikor is, méltán megharagudjék reánk és országát tőlünk elvegye. Gyullaszd föl bennünk ösatyáink buzgó szívét és vezérelj a hitetlenkedőket az igazak okosságára, hogy egy ajkkal, egy szívvel, ugyanegy hittel szolgáljunk szent Fiadnak, a mi Urunknak; téged pedig tiszteljünk és valljunk Nagyasszonyunknak, pártfogónknak, amiként valósággal tiszteltek is őseink.

Nagyasszonyunk! Könyörgünk apostoli királyunkért, hogy hosszú életet, csendes országot, erős hadsereget, hű tanácsadókat, jó népet, a világ békességét és mindazt nyerd meg neki, amit ő, mint ember és király kíván; hogy így népét szentségben és igazságban sokáig szerencsésen kormányozhassa, a síron túl pedig az örök élet koronáját elnyerhesse. Nagyasszonyunk, könyörgünk a karok- és rendekért, országunk egész tisztikaráért, hogy a Szentlélek ajándékai által megvilágosítva, megismerjék, az igazat s a közjó előmozdításán őszinte igyekezettel fáradozván, az árváknak, özvegyeknek és ártatlanoknak igaz lelkiismerettel szolgáltatassanak igazságot.

Könyörgünk, Nagyasszonyunk, egész népünkért. Fordítsd reánk anyai irgalmasságodat, és örökséged polgárait őrizd meg minden büntől, kormányozd kegyességeddel és tartsd meg Isten szeretetében és félelmében. Nagyhatalmú esedezésed által nyerj a szűzeknek tisztaságot, a házasfeleknek istenességet és jámborságot, a bűnbánóknak bocsánatot, az igazaknak állhatatosságot, az özvegyeknek s árváknak gyámolítást, a szegényeknek pártfogást, az utasoknak szerencsés megérkezést, a szomorúaknak vigasztalást, a megholt híveknek örök nyugalmat.

Ne vesd meg esedező gyermekeidet és a bűnök bocsánataért esedezőket irgalmasságod hathatós karjával oltalmazd; mert ámbátor mi megfogytuk a gyermeki kegyeletben, te mégsem szüntél meg továbbra is édes anyánk és Nagyasszonyunk lenni.

Légy minden bajunkban szószólónk szent Fiadnál, hogy életünket az ő akarata szerint rendezzük és téged élünk minden napján különös pártfogónknak, Nagyasszonyunknak valljunk és tiszteljünk. Jó Anyánk, te uralkodjál felettünk és szent Fiad Jézus Krisztus, a mi Üdvözítőnk. Fogadd kegyesen hódoló szívünk esdeklését, hogy közbenjárásod által a jelen élet után az örökkévaló boldogságra jussunk. Ti pedig édes Hazánk védőszentjei: Szent Adalbert püspök, Szent István és Szent László király, Szent Imre herceg, Szent Gellért és Mór püspökök, Szent Erzsébet és Szent Margit, Isten minden dicsőült szentjeivel együtt esedeztetek érettünk a mi Urunk Jézus Krisztusnál. Amen.

Szent István király napján

Üdvözlégy első szent királyunk, nemzetünk apostola, ki népedet a keresztény katolikus Egyház éltető kebelébe vezetted be! Hálaival magasztaljuk bölcsességedet, hogy országod életének és függetlenségének biztosítására az apostoli Szentszéktől kértél királyi koronát.

Országunk ezer éves léte a szent koronának gyümölcse, mely a nemzetnek alkotó elemeit egységbe fogta össze. Áldjuk szent jobbot, hogy a vallás fölvirágzására és néped fejlesztésére annyi kegyes alapítványt tettél! Ó szent és nagy királyunk! Lelkednek vallásos ereje és erényeidnek fényessége, ezer éven át sugároz népedre, mely benned látta és látja magyarságának legdicsőbb képviselőjét, vallásának védelmezőjét, a jámborságban szent példaadóját. Hozzád fohászkodunk, hozzád sóhajtunk dicső szent királyunk!

Ah! Hol vagy magyarok tündöklő csillaga,
Ki voltál valaha országunk istápa!

* * *

Szent királyunk, ne hagyd el népedet! Könyörögj érettünk, hogy az egyedül üdvözítő szent vallás, melyet te plántáltál, melyet szívedben hordoztál, melyet életeddel vallottál, néped szívében ne csökkenjen. A szent hit igazsága, az apostoli Szentszékhez, Krisztus Egyházának ez alapkövéhez való hűség és ragaszkodás hasson át minden szívet, hogy minden magyarnak vallásos érzelme, a te mély, vallásos meggyőződésednek legyen visszhangja. Áhítatod és jámborságod, mely Istennek egész lélekkel szolgált s a felebarátot szeretettel ölelte magához, verjen gyökeret minden szívben, melyet a magyar föld táplál.

Virágos kert vala híres Pannónia,
E kertet öntöze híven Szűz Mária.

* * *

Nagy és szent királyunk! Könyörögj országodért! Ne engedd, hogy visszavonás és pártos szellem tépje hazánkat! A szívek és akaratok egysége szolgálja szellemi és anyagi javunkat! Könyörögj felséges királyunkért, kinek homlokát szentséges koronád ékesíti. Kérj Istentől számára bölcsességet, igazságosságot, törvénytiszteletet, nemzetünkhöz való ragaszkodást, hogy örökségedet híven kezelje a maga dicsőségére és nemzetünk fölvirágzására. De kérj Istentől néped számára is hűséget a Haza földjéhez, a királyhoz; a törvény iránt való engedelmességet, békességet, minden munkájára áldást: hogy a te oltalmad alatt országunk erőssége, díszé gyarapodjék és boldog meglegedés költözzék a szívekbe! Amen.

Hol vagy István király, téged magyar kíván,
Gyászos öltözetben te előtted sírván!

Kisasszony napja vagyis Mária születése

Izaiás próféta szerint: „*vessző sarjad Jessze törzséből és virág növekedik az ő gyökeréből.*” (Iz 11,1) Ez a virág, ez a legszebb virág a kised Mária. Jeruzsálem, a királyi főváros falai között fakadt ki Istennek e legszebb virága, Dávid királyi házában legékezebb hajtása. Csodálatos születés, az emberiség legtisztább lilioma, melynek gyümölcse, a megtestesült Ige, az Úr Jézus Krisztus lőn. Boldog öröm költözött be Szent Anna hajlékába; boldog öröm kél ma minden hívő szívben, mert legkegyesebb pártfogónk, leghívebb segítőnk, leghatalmasabb közbenjárónk születését ünnepeljük. Mi természetesebb, mintha áhítattal köszöntöm e napot, mely téged ó! Mária az emberiség fájába oltott! Mi természetesebb, mint hogyha szeretettel járulok bölcsödhöz és érettünk érző kised Szívednek, az örök ige jövőd szeptőlten trónusának, hódolatomat és hűségemet ajánlom föl! Ünnepe ez az egész katolikus keresztény világnak; de legfőképpen az ifjú nemzedéknek.

Ifjak, lányok! Merüljete el egyaránt Mária tisztaságának szemléletébe; hogy megértsétek, miszerint a léleknek nincsen nagyobb ékessége, Isten s emberek előtt kedvesebb vonása a szent tisztaságnál, mely mint legkedvesebb virágillat, úgy árad ki Máriának legtisztább Szívéből. Angyali erény a földön, mely nagyobb ékessége a testet hordozó embernek, mint az anyagnak, kinek anyagi terhe nincsen. De egyúttal a legszükségesebb erény; mert lelki tisztaság nélkül senki sem juthat közel Istenhez; senki, sem az égben, sem a földön Isten szemléletét nem élvezheti. Amit isteni Üdvözítőnk félreértés nélkül ad tudtunkra mondván: boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent!

* * *

Mária születése a magam születésnapjára emlékeztet engem. Isten kegyelme, hogy vagyok. Az élet az ő adománya. A keresztség malasztja, mely Isten gyermekévé avat és szentséget áraszt reám, az ő ingyen irgalmából ered. Ő adta nékem az értelmet a jó megismerésére; az akaratot a jó végrehajtására. Minden testi és lelki erőm az ő kezének alkotása. Mindenem az ő kegyelmének bőségéből származik; nem az én sajátom, nem az enyém, hanem azé, aki adta! A földi vagyon, a földi jó, melyet élvezek, az ő bőkezűségének gyümölcse. Nem az én tulajdonom; azé, aki adta! Hisz csak időlegesen élvezem és halálom pillanatában megválok tőle! Tehát mindenem Istené, kinek kegyessége százféle adománnyal gazdagított engem. De mégis van valami, ami egészen sajátom. És ez: azon erkölcsi érték, melyet Isten adományainak használata közben szabad akaratommal szerzek magamnak! Ez az enyém egészen. Ez kísér az életen át, kísér az örökkévalóságba. A sír szélén megválok mindentől; de erkölcsi értékem, mint egyéniségemnek elválhatatlan kiegészítése, megmarad mindörökre! Adományait a jó Isten azért nyújtotta nekem, hogy azokat jóra használjam. Isten dicsőségére és saját lelkem javára. Ezt én a szent keresztségben meg is fogadtam, ellene mondván a rossznak, ellene mondván mindennek, ami Isten szent akaratával ellenkezik. E fogadalom megtartása vagy meg nem tartása állapítja meg erkölcsi értékemet. Nemcsak Isten, hanem a természet törvénye, a tiszta ész is azt parancsolja, hogy a jót, ami hasznomra van, tegyem; a rosszat, mely ártalmamra szolgál, ne tegyem. Tehát a szent keresztség fogadalmának érvénye kétségtelen! Ha megtartottam, ha az erkölcsi jónak élve Isten akaratának szolgáltam, akkor születésem évfordulója az örvendező hálának ünnepe, amelyen alázatos szeretettel imádom Istenemet, ki kegyeinek sokaságával halmozott el engem. Ha nem tartottam meg fogadalmamat, ha a bűnt keresve és szeretve, erkölcsi értékem a mindentudó, Isten előtt rossz: akkor születésem napja arra int, hogy Isten szolgálatára hajtsam fejem, míg az élet tart. Mert ha utolsó órák ütött, erkölcsi értékem többé nem változhatik! Azt mondja az isteni bölcsesség: „*Ha a fa délre esik, vagy éjszakra, amely helyre esik, ott marad*”. (Préd 11,3)

* * *

Ó édes Szűz Mária! Istennek legszebb virága! Örömmel köszöntlek születésed napján. A megváltás reménysége kezdett megvalósulni általad! Hálatelt szívvel áldom a jó Istent, hogy e napnak vigaszával megáldott engem. Hozzád járulok ékessége az emberiségnek; csókjaimmal illetem kisdéd kezeidet, kisdéd Szívedet; és szeretettel ölellek karjaim közé édes szűz Mária! Neked ajánlom születésem évfordulóját; neked ajánlom a szent keresztségben tett fogadalmamat és a te tiszteletedre megújítom azt! Szelíd kegyes szemekkel tekints le reám; és légy gyengeségemnek gyámola. A múltban nem voltam hű fogadalmamhoz; a jövőben híven be akarom azt váltani. Szeretni s imádni akarom jó Istenemet; szeretni s tisztelni akarlak téged, hogy erényeidet követve erkölcsi értékem növekedjék és Isten

írgalmára méltó legyek. Könyörögj érettem édes Szűz Mária! Szent Fiadnál eszközöld ki számomra a jóban való állhatatosság kegyelmét. Amen.

Fohász Mária nevenapján

Üdvözlégy Mária, lelkemnek öröme! Üdvözlégy Mária, szívemnek legtisztább szerelme! Üdvözlégy Mária, elmémnek legboldogabb gondolata! Üdvözlégy Mária, akaratomnak üdvösségre vezető vágyódása! Mária neve hajnalban legelső fohászom, napközben a jóban erősségem, alkonyatkor hálaadó imádságom, éjjel édes megpihenésem! Mária neve az életben vezérlő csillagom, jó és balsorsban segítségem, bánatban vigasztalásom, fájdalomban gyógyulásom, halálom pillanatában boldog elszenderülésem! Mária neve! Te sohasem hagytál el engem; min den szükségemben megsegítettél engem, ha hozzád kiáltottam, meghallgattál engem! Mária szent neve, Jézus után te vagy bizodalmam, legbiztosabb reménységem, kegyes oltalmam és menedékem! Mária neve mindig légy velem, lelkemnek legszebb éneke, szívemnek utolsó dobbanása. Amen.

Szent Bernát elmélkedése Mária nevéről

„A Szűz neve, Mária”. Beszéljünk e névről, melynek értelme „tenger csillaga”; s e név Szűz Máriára nagyon is reá illik. Ő ugyanis a csillaghoz kiválóan hasonlít. Mert miként a csillag a maga romlása nélkül bocsátja ki sugarát: épp úgy szülte a szent Szűz sérelem nélkül szent Fiát. Ő tehát ama nemes csillag, mely Jákobtól ered s melynek sugara az egész földkerekséget bevilágítja; melynek fénye tündöklök az egekben, behatol a mélységekbe, besugározza a földet s nem annyira a testeket, mint inkább a lelkeket hevíti, ápolja az erényeket s kiirtja a vétkeket.

Ő bárki légy, ha érzed, hogy az élet küzdelmeiben nem a földön jársz, hanem viharok és szélvészek által hanyattatol: ha nem akarsz elmerülni, el ne fordítsd szemedet e csillagnak fényességétől. Ha a kísértések zaklatásai támadnak reád, ha a szenvedések szirtjeibe ütközöl, tekints e csillagra és hívjad segélyül Máriát. Ha a kevélység, a nagyizolás, a megszólás, a versenyzés hullámain hanykódol: tekints e csillagra és hívjad segélyül Máriát. Ha a harag, az irigység, a testi vágyódás töréssel fenyegeti lelked hajóját: tekints Máriára! Ha bűneid szörnyűsége megzavar, ha lelkiismereted rútsága háborít, ha az ítélet félelme rettegéssel tölt el, ha a szomorúság és kétségbeesés örvénye fenyeget: gondolk Máriára!

Veszélyekben, szorongatásokban, kétséges dolgokban Máriára gondolk, s Máriához fordulj. Az ő neve ne távozzék ajkadról, ne távozzék szívedből; s hogy könyörgésének segítségében részesülj, meg ne szűnj az ő példáját követni. Mert ha őt követed, nem jársz útvesztőn; ha őt kéred, nem esel kétségbe; ha reá gondolsz, nem tévedsz el; ha ő tart kézben, nem esel el; ha ő védelmez, nincs mitől félned; ha ő kalauzol, nem fáradsz el; s ha ő kegyes hozzád, biztosan célt érsz. És így önmagadon tapasztalhatod, mily igazán mondatott: „s a Szűz neve, Mária”.

A szentolvasó

A keresztény áhítat igen régi formája. A hívő léleknek egyszerű megnyilatkozása az angyali üdvözlőnek többszörös megismétlése által; s az áhítatnak e módját nagy kedvességgel fogadja a Boldogságos Szűzanya. Megkülönböztetünk öröndetes, fájdalmas és dicsőséges olvasót, hitünknek azon titkai szerint, melyeket az angyali üdvözlőbe „Jézus” neve után bele illesztünk. Az első adventtől nagybőjtig, a második nagybőjtben, a harmadikat húsvétól adventig mondjuk.

Kezdetül elmondjuk a „Hiszek egy Istent”, ezt egy „Miatyánk” s három „Üdvözlégy Mária” követi. E három Üdvözlétbe Jézus neve után bele illesztjük e három fohászt: 1. Ki hitünket növelje. 2. Ki reményünket erősítse. 3. Ki szeretetünket tökéletesítse. Erre egy-egy Miatyánk és tíz-tíz Üdvözlét következik. Minden Miatyánk előtt „Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek. Miképpen kezdetben vala, most és mindenkor és mindörökkön örökké. Amen” mondandó.

Az *örvendetes* olvasóban egy-egy tizedben „Jézus” neve után beleszövendő:

1. Kit te Szent Szűz a Szentlélektől fogadtál.
2. Kit te Szent Szűz Erzsébethez látogatóba vittél.
3. Kit te Szent Szűz e világra szültél.
4. Kit te Szent Szűz a templomban bemutattál.
5. Kit te Szent Szűz a templomban megtaláltál.

A *fájdalmas* olvasóban:

1. Ki érettünk vérrel verítékezett.
2. Ki érettünk megostoroztatott.
3. Ki érettünk tövissel koronáztatott.
4. Ki érettünk a keresztet hordozta.
5. Ki érettünk keresztre feszítettetett.

A *dicsőséges* olvasóban:

1. Ki halottaiból föltámadott.
2. Ki mennyekbe fölment.
3. Ki nekünk a Szentlelket elküldötte.
4. Ki téged Szent Szűz a mennyekbe fölvitt.
5. Ki téged Szent Szűz a mennyekben megkoronázott.

Őrangyalok ünnepén

„Nem járul hozzád veszedelem, és csapás nem közeledik hajlékodhoz; mert angyalaidnak parancsolt felőled, hogy megőrizzenek téged minden utadban.” (Zsolt 30,10.11) A zsoltárnak e szavaival tudtomra adod kegyes Istenem, gondviselésednek örök és csodálatraméltó határozatát. Nem elégedtél meg azzal, hogy engem képedre és hasonlatosságodra teremtettél és testemnek életet halhatatlan lelkem által adtál; nem elégedtél meg azzal, hogy az igaz vallás kebelén engedtéül születni s ott kegyelmednek szüntelen harmatát árasztod reám. Hanem emberi gyarlóságomat és erkölcsi törekénységemet előre látva őrző szellemeket is teremtettél, kiknek az a rendeltetése, hogy neked szolgáljanak és engem, ki az örök életre vagyok hivatva, az üdvösség útján vezessenek, megőrizzenek s a test és a lélek veszélyeiből kimentsenek.

Ó, ha én szeretetednek imádandó titkát át bírnám látni és föl tudnám fogni! De édes jó Istenem! Mily semmi vagyok én tehozád képest! Tudom, hogy vagy; tudom, hogy örökké való és végtelen vagy! Tudom, hogy a jóság, a kegyesség, a szeretet mérhetetlen óceánja vagy; tudom, hogy bölcsességed határtalan, mindenhatóságod korlátozatlan; tudom, hogy az igazság és irgalom teljes valósága vagy! De bár a te kinyilatkoztatásodnak e szentigazságai az üdvözítő hit által lelkemben és akaratomban élnek; véges elmém a te nagyságodat, irgalmasságodnak mélységes titkait fölfogni még sem képes! Mert bármi nagyot gondoljak, bármi felségeset és magasztosat képzeljek, ez csak annyi a te valóságodhoz képest, mint a csepp víz a tenger mélységeihez, mint a mécsnek pislogása a nap ragyogó fényességéhez képest! De még annyi sem!

Tehát nem tehetek egyebet, mint hogy hittel vallom és alázattal imádom kimondhatatlan szeretetedet, mely engem szegény embert, egy porszemet a mindenségben, annyira tart, hogy teremtfői s megváltói malasztjaidnak kincsein kívül, még angyali őrizetet is rendelt számomra.

Az angyalok ugyanis a nemzetek apostola szerint „*szolgáló lelkek, szolgálatra küldve azokért, kik az üdvösség örökségét elnyerik.*” (Zsid 1,14) És isteni Üdvözítőnk a kisdedek őrangyalairól mondja: „*hogy ezek mennyekben mindenkor látják Atyám orcáját, ki mennyekben vagyon.*” (Mt 18,10) Tehát a te fölfoghatatlan szeretetednek titka én Uram Istenem az, hogy engem, teremtményedet, ki a földi élet zajában zarándoklok és veszélyei által körülvételem, nem hagysz magamra; hanem malasztjaidnak rendes eszközein kívül egy magasabb rendű lényt adsz mellém, hogy az élet utain kalauzoljon, küzdelmeimben támogasson, jó sugallataival lelkemet feléd irányítsa, a jónak végrehajtásában gyengeségemet támogassa s nemcsak a lélek, hanem a test veszélyeit is elhárítsa tőlem!

Íme, az én angyalom mindig látja fölséges arcodat! Isteni valóságod kimondhatatlan csodáját imádja; szent akaratodat megérti és végrehajtja. Az én üdvösségem szolgálatára rendelted e magasabbrendű teremtményedet; ki világosabb értelemmel bírván mint én, tisztábban és világosabban látja a világ dolgait; látja a különböző okoknak jövődöbeli összehatását, melyek az én sorsomra befolyással lehetnek; és jó, esetleg rossz elhatározásokra vezethetik akaratodat. Az irántad való szeretetből és engedelmességből fakadó szeretettel örködik felettem szent angyalod s törekszik erkölcsi életemet jóra irányítani. Midőn a jó gondolat elmémbe föltámad; midőn akaratomban a jóra való készség megmozdul; midőn Isten gondolata, az érényhez való vonzódás, a büntől való irtózás hirtelen, szinte váratlanul, villámként átcikázik lelkemen: Isten kegyelme folytán a jó angyal cselekszi ezt, hogy engem rávezessen a hitnek megfelelő életre és cselekedetre!

Jó őrzőangyalom! Egész életemen át társam, barátom, jóakaró oltalmazóm! Mily szeretettel ápolod lelkem üdvösségét! Mily szeretettel buzdítod lelkemet a jóra; mily odaadással törekszel tőlem elhárítani minden erkölcsi s minden testi bajt! Vajon nem természetes kötelességem-e, hogy szeretettel viszonzozzam sokszoros jóságodat? Nem kötelességem-e, hogy megfogadjam jóra buzdító szódat és kövessem intelmedet, midőn a rossztól akarsz visszatartani engem? Hisz neked engedelmeskedve Istennek engedelmeskedem, kinek parancsából és akinek nevében jársz el magasztos hivatásodban!

És mégis jó őrzőangyalom, vajmi sokszor nem figyeltem hívó szódra! Nem követtem intelmedet; nem tettem a jót, melynek végrehajtására szent sugallatod vezetni akart; és megtettem a rosszat, melynek elkövetésétől visszatartani igyekeztem! Ó mily nagy az én hálátlanságom irántad s főleg Isten iránt! Te jó szellem, ki mindig jót cselekszel, mert Isten akaratát teszed, ne hagyj el engem, ki gondjaidra vagyok bízva! Fájlalom korábbi hálátlanságomat! Ó légy velem mindig, hogy testvéri oltalmad alatt az üdvösség utain járjak mindig! Elmémet irányítsd Istenre; akaratodat erősítsd a jóra; érzelmeimet gyullaszd föl Jézus szeretetére! Megfogadom Szent Bernát szavait: bárhol leszek s bármit teszek, tisztelettel és szerető engedelmességgel viseltetem irántad! Jöjj, ó jöjj jó őrzőangyalom, hogy a te kalauzolásod mellett eljussak oda, hol veled együtt színről-színre láthatom, imádkozhatom s áldhatom az én üdvözítő Istenemet. Amen.

* * *

Úr Isten! Ki kimondhatatlan gondviseléssel a szent angyalokat őrizetünkre rendelni méltóztattál, engedd nekünk, akik könyörgünk; hogy azoknak pártfogása bennünket szüntelen oltalmazzon és társaságukat örökké élvezhessük.

Isten, ki csodálatos elrendezéssel intézed az angyalok és emberek szolgálatait, engedd kegyesen: hogy akik neked a mennyben mindig szolgálnak, a mi életünk felett itt a földön örködjének. Amen.

Mindenszentek ünnepén

Örvendezésre hí föl bennünket az Egyház a mai szent misének bekezdő részében. „Örvendjünk mindnyájan az Úrban, ünnepet ülve Mindenszentek tiszteletére, akiknek ünneplésén örvendenek az angyalok és az Isten Fiát dicsérettel magasztalják”. Nagy örömmel napja ez, a szent vallás hőseinek ünnepe, kik buzgón használva az isteni malasztot: a törékeny emberi sorból, mint Istennek hű szolgálói és barátai örök dicsőségnek lönek osztályosai. Emberek voltak, mint én; gyarlók voltak, mint én! De értelmük befogadta az isteni világosságot, és Krisztust, a világ világosságát követve nem jártak sötétségben, hanem a kegyelemnek, az örök életnek világosságában. Akaratuk csak egy törvényt ismert, Istennek szent akaratát; és nemcsak ajkuk hirdette az Úr imádságának szavait: „*legyen meg a te akaratod*”; hanem meghódoló lélekkel életükben is megvalósították azt. Rettegés nélkül léptek a szűk ösvényre, mely Istenhez vezet; fölvtették a keresztet s úgy követték Krisztust és méltók levének hozzá. Küzdelem, lemondás, béketűrés, bátorság, lelki erő, Krisztus szolgálata érzelemben, beszédben és cselekedetben, kitartás és győzelem: ezek a szentek életének útjelzői! Lelkem, meg ne rettenj, mindezekről! Ne gondold, hogy a szentek élete csak a siralom és szomorúság töviseit termelte! Sőt inkább a szenteknek Istenben elmerülő lelke az örök derűtségnek boldogságát élvezte. Az imádság, a lemondás, a jócselekedet, a méltatlanság szelíd elviselése, a nagy célokért való küzdelem mindig Istenért történt; s a lelkiismeret boldogító szava, az örök boldogság előérzete volt jutalmuk! Igazi derűtség, tiszta és zavartalan öröm csak a szentek lelkét ékesíti. Mert ők mindenben, kicsinyben és nagyban Istent keresik; mindent Istenért tesznek és szenvednek, akinek szeretete lelküket hevíti; egyedüli vágyódásuk szeretni Istent mindenben és mindenkor, szeretni szünetlenül önmagukról megfélelmező legtisztább érzellemmel. Íme lelkem! Ilyen a szenteknek boldogsága a földön!

* * *

Szent János a Titkos Jelenések könyvében (Jel 8,2–12) Isten választottainak megszámlálhatatlan seregét látta. Pálmaág volt kezükben és fehér ruhában álltak az isteni bárány trónusa előtt. Aztán arcra borultak s imádták Istent mondván: „*Amen! Áldás, dicsőség és bölcsesség, hálaadás és tisztelet, hatalom és erősség a mi Istenünknek mindörökre örökké. Amen*”. Íme lelkem, a szenteknek mennyei dicsősége! A lelki tisztaság fehér ruhája ékesíti őket; az örök béke pálmaága leng kezükben, mert bánat, fájdalom és szomorúság, szenvedés és könny ott nincsen többé! És leborulva dicséretet zengenek az Úrnak, az isteni báránynak, ki vérének harmatával mindnyájunk üdvösségét szerezte. Íme a szentek látják az Istent! Látják az örökkévalót, a megfoghatatlant, a legszentebbet, a mindenhatót, az igazságot, a szentség és boldogság teljességét. Látják; de végtelenségét, kimondhatatlan felségét, szentségét és tökéletességét föl nem foghatják. Csodálják és imádják; s a csodálkozásnak szent elragadtatásában, a fölfoghatatlan isteni lényeg szemléletébe elmerülve a magasztalás, a szeretet, a hálaadás, a dicséret, az imádság örökké fölhangzó dallamait zengik szünetlenül.

Ó boldog köztársasága az ég üdvözült lakóinak! Ó boldog serege az Egyház dicsőült szenteinek! Örökké látják Istent; szünet nélkül élvezik az örök Igazság, az örök Szépség, az örök Jóság szemléletét! Az egyedüli valóságot, melynek korláta, határa nincsen; amelyben a halhatatlan lélek a végtelen tökéletességek óceánját nézi, élvezi; amennyire lehet, a szeretet által magába fölveszi; Istenben vagyon és Isten őbenne! Ó boldog lakói Isten országának, kik a földi létnek rövid és gyorsan tűnő napjait, fáradságait és küzdelmeit ilyen valódi, soha meg nem csökkenő kincsekre váltották föl! Magasztalom dicsőségteket; hálatelt szívvel áldom Istenünket, ki a földnek gyarló, de jóakarató vándorait kegyelme által dicsősége országának részeseivé tette!

Íme lelkem! Ilyen a szenteknek dicsősége az égben!

* * *

Az örök boldogság vágyódása szállja meg lelkem. Oda vágyódom, hol a dicsőültekkel együtt láthatom Istent, az örökké élő, minden létnek adóját, az irgalom s a boldogság kútfejét, a szívnek kielégítőjét, az örök nyugalomnak, a boldog megpihenésnek s a szent békének forrását. Oda vágyódom, hol Istennel örökre egyesülhetek, szeretetét az elválás veszélye nélkül élvezhetem, szent akaratát minden pillanatban megtévedés nélkül teljesíthetem. Oda vágyódom, hol az Örökkévaló előtt az angyalok és szentek társaságában létezésem minden pillanatában meghódolhatok, jóságát szünet nélkül imádhatom, kegyességéért örök hálát zenghetek. Oda vágyódom, hol Istenen kívül egyéb óhajításom nincs; ahol elmém egyedül csak őt gondolja, akaratom csak egyedül az ő szent akaratát keresi és szolgálja. Ó szent, ó boldog halhatatlanság, ahol lelkemet a jó Istenhez való viszonyában többé nem zavarhatja semmi; ahova nem hat el a világ zaja, nem a testnek zaklatása, ahol nem hallatszik többé a gonosz kísértének szava! Ó szent, ó boldog halhatatlanság, ahol minden lélekben Isten uralkodik kimondhatatlan atyai szeretetével és zavartalan üdvösséget adó kegyelmével. Oda vágyódom én!

De akkor a szentek utain kell haladnom! Más út oda nem vezet, mint a szent Keresztnek útja! Keresztény katolikus igazságban kell élnem; az önmegtagadás ösvényén kell járnom; a testet engedelmességre hajtanom; az Úr szeretetéért a bántalmakat alázatos béketűréssel fogadnom: hogy így az élet előkészület legyen és lépcső Isten városához, melynek kapui a halál pillanatában nyílnak meg számomra. – Remélhetem-e ezt eddigi életem után? Válaszolj lelkem! S mit fogok tenni a jövőben, hogy e vágyódásom megvalósuljon? Válaszolj lelkem!

* * *

Istennek dicsőült szentei! Testvéreink s pártfogóink az égben! Imádjátok Istent érettem, hogy irgalmát ne vonja meg tőlem. Erényeitek példája lelkesítsen engem a jóra, hogy Isten malasztjával én is a ti nyomdokaitokon járjak. Kérjétek számomra bátorságot a keresztény katolikus életre; lelki erőt az emberi tekintetek leküzdésére; kitartást Istenünk szolgálatában, hogy boldog kimúlással egykor eljussak oda, ahol veletek egyesülve imádhatom az Atyát, áldhatom a Fiút, magasztalhatom a Szentlélek Úr Istent mindörökké. Amen.

Örök mindenható Isten, ki nekünk megengeded, hogy összes Szenteidnek érdemét egy ünnepen üljük, kérünk téged, hogy irgalmasságodnak óhajtott bőségét nagyszámú közbenjáróink által nekünk megadni méltóztassál. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Mindenszentek litániája

Uram, irgalmazz nekünk!
 Krisztus, kegyelmezz nekünk!
 Uram, irgalmazz nekünk!
 Krisztus, hallgass minket!
 Krisztus, hallgass meg minket!
 Mennybéli Atyaisten! **Irgalmazz nekünk!**
 Megváltó Fiúisten!
 Szentlélek Úristen!
 Szentháromság egy Isten!
 Szentséges Szűz Mária! **Könyörögj érettünk!**

Istennek szent Anyja!
Szűzeknek szent Szüze,
Szent Mihály arkangyal,
Szent Gábor arkangyal,
Szent Rafael arkangyal,
Mindnyájan szent angyalok és arkangyalok, **KönyörögjeteK érettünk!**
Minden dicsőült szentek lelkei,
Keresztelő Szent János, **Könyörögj érettünk!**
Szent József,
Mindnyájan szent pátriárák és próféták, **KönyörögjeteK érettünk!**
Szent Péter apostol, **Könyörögj érettünk!**
Szent Pál apostol,
Szent András apostol,
Szent Jakab apostol,
Szent János apostol,
Szent Tamás apostol,
Szent Jakab apostol,
Szent Fülöp apostol,
Szent Bertalan apostol,
Szent Máté apostol,
Szent Simon apostol,
Szent Tádé apostol,
Szent Mátyás apostol,
Szent Barnabás apostol,
Szent Lukács evangélista,
Szent Máté evangélista,
Mindnyájan szent apostolok és evangélisták, **Könyörögj vagy könyörögjeteK érettünk!**
Mindnyájan Krisztusnak szent tanítványai,
Mindnyájan aprószentek,
Szent István vértanú,
Szent Lőrinc vértanú,
Szent Vince vértanú,
Szent Fábíán és Sebestyén vértanúk,
Szent János és Pál vértanúk,
Szent Kozma és Demjén vértanúk,
Szent Gyárfás és Protáz vértanúk,
Mindnyájan szent vértanúk,
Szent Szilveszter pápa,
Szent Gergely pápa,
Szent Ambrus püspök,
Szent Ágoston püspök,
Szent Jeromos hitvalló,
Szent Márton püspök,
Szent Miklós püspök,
Mindnyájan szent püspökök és hitvallók,
Mindnyájan szent hittanítók,
Szent Antal apát,
Szent Benedek apát,
Szent Bernát apát,
Szent Domonkos hitvalló,

Szent Ferenc hitvalló,
 Mindnyájan szent papok és leviták,
 Mindnyájan szent szerzetesek és remeték,
 Szent Mária Magdolna,
 Szent Ágota,
 Szent Luca,
 Szent Ágnes,
 Szent Cecília,
 Szent Katalin,
 Szent Anasztázia,
 Mindnyájan szent szüzek és özvegyek,
 Istennek minden szentéi, **Esedeztetek érettünk!**
 Isten, irgalmazz nekünk! **Uram kegyelmezz nekünk**
 Isten, irgalmazz nekünk! **Uram, hallgass meg minket.'**
 Minden gonosztól, **Ments meg Uram minket!**
 Minden büntől,
 A te haragodtól,
 Hirtelen és véletlen haláltól,
 A gonosz lélek incselkedéseitől,
 A haragtól, gyűlölségtől és minden gonosz akarattól,
 A tisztátalanság szellemétől,
 A villámtól és égi háborútól,
 A földindulás ostorától,
 Döghaláltól, éhségtől és hadaktól,
 Az örök haláltól,
 A te csodálatos megtestesülésed által,
 A te eljöveteled által,
 A te születésed által,
 Keresztséged és szent böjtölésed által,
 Kereszted és kínszenvedésed által,
 Halálod és temetésed által,
 Dicsőséges föltámadásod által,
 Csodálatos mennybemeneteled által,
 A vigasztaló Szentlélek eljövetele által,
 Az ítélet napján,
 Mi bűnösök, **Kérünk téged, hallgass meg minket!**
 Hogy nekünk kegyelmezz,
 Hogy nekünk megbocsáss,
 Hogy minket igaz bűnbánatra vezérelni méltóztassál,
 Hogy Anyaszentegyházadat kormányozni és megőrizni méltóztassál,
 Hogy a római pápát s az egyházi rendeket a szent hitvallásban megtartani méltóztassál,
 Hogy az Egyháznak ellenségeit megalázni méltóztassál,
 Hogy a keresztény fejedelmeknek békét és igaz egyetértést adni méltóztassál,
 Hogy az egész kereszténységet békében és egyességben megtartani méltóztassál,
 Hogy minket szent szolgálatodban megerősíteni s megőrizni méltóztassál,
 Hogy elménket mennyei kívánságokra fölindítani méltóztassál,
 Hogy minden velünk jötevőknek örökkévaló javaidat adni méltóztassál,
 Hogy a magunk, felebarátaink, rokonaink és jötevőink lelkeit az örök kárhozattól
 megmenteni méltóztassál,
 Hogy a földnek termését megadni s megtartani méltóztassál,

Hogy a meghalt hívőknek örök nyugodalmat adni méltóztassál,
Hogy minket meghallgatni méltóztassál,
Istennek szent Fia,
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Kegyelmezz nekünk!**
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Hallgass meg minket!**
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit! **Irgalmazz nekünk!**
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!
Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Uram, irgalmazz nekünk!
Miatyánk.

Könyörögjünk!

Úristen, ki mindenkor irgalmas és kegyelmes vagy, kérünk, fogadd könyörgésünket: hogy minket s minden szolgádat, kiket a bűnőknek békója szorongat, megbocsátó irgalmad kegyesen föloldozzon.

Hallgasd meg, kérünk Uram alázatos esedezésünket és vétkeinket, melyeket nyíltan beismerünk, bocsásd meg, hogy bocsánatot és egyúttal lelki békét is adj kegyesen nekünk.

Uram, éreztess velünk kimondhatatlan irgalmadat: hogy bűneinktől megszabadítván, az érettük járó büntetésekből is ments ki minket.

Úristen, kit a vétek megbánt s a bűnbánat megengesztel: tekints kegyesen könyörgő néped imáira és haragodnak ostorait, melyeket bűneinkért megérdemlünk, távolítsd el tőlünk.

Mindenható örök Isten, könyörülj szolgádon, N. pápánkon és irgalmasságod szerint vezessd őt az örök üdvösség útjára: hogy a te kegyelmed folytán csak azokat óhajtsa, mik neked tetszenek s azokat teljes erővel végre is hajtsa.

Úristen, akitől minden szent kívánság, bölcs tanács és igaz cselekedet származik: add meg a te szolgálóidnak azt a békét, melyet a világ megadni nem tud; hogy szívünket parancsaidhoz szabva s ellenségeink félelmétől megszabadulva, oltalmad alatt csendes időket éljünk.

A Szentlélek tüzével égesd Uram tisztára veséinket és szíveinket hogy neked tiszta testtel szolgáljunk és tiszta szívvel tessünk.

Minden hívők teremtető Istene, add meg szolgálóidnak és szolgálóidnak minden vétjük bocsánatát: hogy az engesztelődést, melyet mindig óhajtottak, áhítatos könyörgéseink által megnyerjék.

Előzd meg Uram sugallatoddal és kísérd segélyeddel cselekedeteinket: hogy imádságunk és cselekedetünk mindig veled kezdődjék s amit veled megkezdettünk, azt veled is végezzük.

Mindenható örök Isten, ki az élők s holtak felett uralkodol és mindazokon könyörülsz, akiről előre tudod, hogy a hit s a jó cselekedetek által a tied lesznek: alázattal kérünk, hogy akikért könyörögni szándékozunk s akik még vagy e világon élnek, vagy a test békóiból szabadulva már a másvilágon vannak, minden szenteidnek közbenjárása által irgalmas kegyességedből összes bűneiknek bocsánatát megnyerjék. A te szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által, ki veled és a Szentlélekkel egyetemben egy Isten él és uralkodik, mindörökkön örökké. Amen.

Uram, hallgasd meg könyörgésemet!

És az én kiáltásom jusson elődbe!

Az Úr legyen veletek!

S a te lelkeddel is!

Hallgasson meg bennünket a mindenható és irgalmas Istent Amen.

És a meghalt hívek lelkei Isten irgalmából nyugodjanak békében. Amen.

Különféle imák

Imádság az Egyházért s az igaz hit elterjedéséért

Egy az Isten, mindeneknek alkotója és fönttartója. Egy az Egyház, mindnyájunknak szellemi Anyja és üdvösségünknek gondozója. Az egy igaz Istenen kívül nincsen más isten; az egy igaz Egyházon kívül nincsen más egyház, mely Istenhez tudna vezetni engem. A katolikus egyház Krisztusnak jegyese és egyedül igaz Egyháza; Krisztus igaz tanításának birtokosa, csalhatatlan megőrzője és teljes hatalmú hirdetője; elmémnek fölvilágosítója, akaratomnak és lelkiismeretemnek irányítója, hogy lássam az igazság útját és járjak azon ösvényen, mely üdvösségre vezet. Az Egyház az élő Krisztus a földön, az örök Igének helyettese, megváltói munkájának folytatója, megszentelésünknek eszközlője, a szent Kereszt érdemeinek reánk alkalmazója és üdvösségünknek, ha magunk is úgy akarjuk, megszerzője!

Ó mily boldognak érzem és vallom magam, hogy Krisztusnak igaz Egyházában, a szentségnek és a megszentülésnek ez otthonában születtem. Az isteni kinyilatkoztatás tárháza, az isteni tanítások teljessége, az igazságoknak soha el nem apadó kútforrása, az erkölcsi vízőzönben a léleknek mentőbárája, mely az örök üdvösség révpartjára vezet. Ó mily mély imáadásnak, mily nagy hálának kell szívemben fakadnia, hogy te kegyes Jézusom, engem minden előzetes érdemem nélkül, szent jegyessednek karjaiban engedtélt születni! Áldom, magasztalom kegyességedet; és érzem, hogy e végtelen értékű malasztodat csak az által tudom megköszönni, ha Egyháznak tanítását lelkembe fogadom, életben és cselekedetben végrehajtom. Midőn az Egyháznak hiszek, neked hiszek; az Egyház tanítását követvén, a te tanaidnak engedelmeskedem; az Egyház kegyzsereit használván, szentséges sebeidnek üdvöztető harmatát alkalmazom lelkemre. Ó dicsőséges jegyese Krisztusnak! Alapításod óta sohasem szüntél meg az emberek lelki javát munkálni. Soha sem szűnt meg szereteted hivatásod teljesítésében, a lelkek megmentésében, az isteni kegyzserek, a Szentségek kiszolgáltatásában! Bár felséges arcodat sokszor a bánat felhői borították; kegyes munkásságodat a gonoszok üldözései háborgatták; önfeláldozó hivatásod teljesítését a pokol kapui akadályozták: te Krisztusnak nevében és kegyelmével mégis helytálltál s az igazságért küzdeni soha meg nem szüntél. Ó győzhetetlen sziklája az isteni igazságnak, melyet Isten keze épített föl! Hűséggel és szeretettel ragaszkodom hozzád ó szent Egyházam! Hűséggel és engedelmisséggel fogadom tanításodat; mert tudom, hogy Isten igazsága nyilatkozik meg általad; Isten törvénye nyilvánul meg és szól hozzám általad, melyet hogy kövessek, isteni alapításodból származó kötelességem!

A te gyermeked akarok lenni ó szent Egyházam, életem minden pillanatában. Értjen engem bármi, hozzád hűtlen nem leszek soha; mert akkor Istenhez lennék hűtlen. Anyai szeretetedet kegyzsereid által akarom élvezni mindig, hogy megszentüljek, hogy Krisztus igaz vallása bennem életté váljék, és ne viseljem üres szólamképpen a keresztény katolikus nevet. De ezenkívül van még más kötelességem is!

Azon hűséggel, mellyel Egy házam iránt viseltetem, összefügg, hogy Krisztus jegyesét törekvéseiben és küzdelmeiben támogassam. Küzd az erkölcsi jóért a rossz ellen; küzd az igazságért az emberi tévedések ellen. Amennyire hivatásom és képességeim engedik, meg kell védenem az Egyházat a támadások és rágalmak ellen; előszóval, de legalább is keresztény katolikus élettél; hogy mindenki lássa, miszerint Krisztus zászlájához hű vagyok s e hűségemet nyíltan megvallani nem restelkedem. De Krisztus azt is megparancsolta Egyházának, hogy szüntelenül tanítsa az igazságot, és az isteni vallás világosságát az egész földkerekségen minden népnek hirdesse. Ebből származik, azon kötelességem, hogy az isteni

igazság harcosait, az Egyház hithirdetőit támogassam buzgó imával; de támogassam, amennyire módomban áll, alamizsnával is. Amit az Egyháznak adok, azt Krisztusnak adom, ki azt mondotta: „*boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.*” (Mt 5,7) És megígérte, hogy a pohár víz sem marad jutalom nélkül, melyet Isten nevében másnak nyújtunk!

A keresztyéni, az isteni szeretetnek legnagyobb foka az emberi szívben, ha valaki lemondva mindenről, minden földi előnynek, kényelemnek, jólétnek fölládozásával, pogány és vad népek között Krisztus szeretetért szent vallásunk igazságait hirdeti. A veszélyek, a szenvedések a vértanúi halál félelme nem rettentik azokat vissza, kik mint az Egyház küldöttei az örök javakat s az örök békét hirdetik a pogányság sötétségében ülő népeknek. Ó mennyire isteni életet él a katolikus Egyház, hogy a gyenge emberi szívbe a hősiességnek ily nagy erényét képes bele önteni! Krisztusnak tiszta jegyese, szent katolikus Egyház, szeretettel és gyermeki hűséggel ragaszkodom hozzád! Örök mindenható Isten, ki Egyházadat az emberiség üdvözítésére rendelted, oltalmazd meg őt nagy hivatásának teljesítésében. Az igazság és béke uralkodjék benne; hogy igazságaidat, melyeket hirdet, a hívők serege készséges szívvel fogadja. Légy erőssége küzdelmeiben a gonoszság ellen, hogy az igazság és szeretet erejével hódítsa meg a tőle távol álló s őt nem szerető szíveket. Hallgasd meg imáit, melyekkel hozzád járul, hogy a szent hit világossága terjedjen, a jó erkölcsök virágozzanak, a hithűség a szívekben mély gyökeret verjen a te dicsőségedre s híveidnek üdvösségére.

Alázattal kérlek kegyelmes Megváltóm, ki mindenekért meghaltál s igazságaidat mindenek számára hirdetted: jusson el szent vallásod a földkerekség minden népéhez. Érezzék mindnyájan a te kegyességedet; részesüljenek mindnyájan Szentségeid malasztjaiban. A hit által egyesüljenek mindnyájan veled, hogy benned remélve s téged szeretve választottjaidnak sorába lépjenek. A hithirdetőknek, kik a pogány népek között fáradoznak, adj lelkierőt s bőséges aratást, hogy a te országod, a kegyelemnek országa minden néphez eljusson s téged mindnyájunk Üdvözítőjét minden lélek megismerjen, imádjon és magasztaljon az Atyával és Szentlélek Istennel együtt. Amen.

Imádság az igaz hit szerint való életért

Lelkem élete te vagy édes Jézus Krisztusom! Hozzád azonban csak az igaz hit által tudok eljutni. Nem kérem én, hogy isteni igazságaidnak örök rejtekébe betekinthessek; nem kérem én, hogy isteni tudásodnak titkait átfürkészhessen; hisz örök igazságaidnak, örök végzéseidnek mélységeit gyarló és korlátolt elmém fölfogni úgy sem képes. Mit érne nekem vitatkoznom a Szentháromságról, ha szívem üres maradna azon erényektől, melyek nélkül nem tetszhetem az imádandó Szentháromságnak!

Nem mélységes tudást kérek én édes Jézusom, hanem élő és tevékeny hitet, amelyet te kívánsz s amelyet az apostolok hirdettek. Oly hitet, mely egyedül téged keres s a szeretetnek lángjaival hozzád száll és szívemet veled egyesíti; oly hitet, melyet nem ingat meg semmi kísértet, semmi szenvedés, semmi nehézség, semmi üldözés.

Ez az a hit, mely itt a földön élteti a lelket, de tulajdonképpen folyton az égre tekint és szemléletedbe elmerülve hozzád közel hozza és lelkembe vési eltörülhetetlenül mindazt, mit a nemzetek apostola „*a reménylendő dolgok alapjának*” (Zsid 11,1) nevez. És ezek a te istenségednek titkai, lényeged, természeted, tulajdonságaid, örök végzéseid, melyeket én csak hit által, nem pedig értelmemmel tudok fölfogni. Ez a hit mély és rendíthetetlen meggyőződés isteni igazságaidnak titkai iránt. Kijelentéseid által adtad azokat tudtomra; s azt akarod, hogy Egyházad tanítására hagyatkozva ne csak kételkedés nélkül fogadjam őket, hanem egyúttal oly lángoló buzgalommal, aminőt e nagy, örök, felséges, vigasztaló és boldogító igazságok a szívben keltének.

Ó édes Istenem, adj nekem oly élő hitet, amely betöltse lelkem minden képességeit, s föl a magasba, tehozzád ragadjon engem; amely, ha imában fordulok hozzád, elnémítsa érzéseimet; jelenléted iránt mély tiszteletet keltsen bennem; bizodalmat irgalmasságod, szent félelmet igazságosságod, szeretetet hitemnek szerzője, az Úr Jézus iránt; szilárd ragaszkodást kijelentéseid birtokosa, az Egyház iránt; gyengéd vonzalmat összes keresztény testvéreim iránt; legyőzhetetlen béketúrést és alázatosságot a földi élei esélyeiben: hogy leküzdvé az önszeretetet és minden kevélységet a szív egyszerűségében szolgáljak neked!

Ó isteni hit! Szórakozott és világi dolgokba elmerült lelkem mily sokszor távol járt tőled! És fájdalom! Az igaz hitből származó ima is kevésszer hangzott el ajkaimon, és hasonló voltam azon névleges keresztényekhez, kik nem foglalkoznak Isten csodálatos nagyságának gondolatával! De jóságos Istenem, kegyelmeddel megkezdem az igaz hit szerint való életet; megkezdem a belőle származó imának gyakorlatát, hogy a szent hit legyen dicsőségem, már itt a földön, és üdvösségem, ha majd az ember Fiának jele, a Szent Kereszt föltűnik az égen.

Ó végtelenül szent, jó, tökéletes és minden szeretetre méltó lény! Minden jónak és tökéletességnek kútforrása! Örök és felséges szépség! Hogyan is tudtam eddig élni szereteted nélkül! Íme azért teremtettél engem, hogy szeresselek; s én úgy szólván csak azért éltem, hogy ellened vétsek! Azért adtál nekem gyengéd érzelmekkel telt szívet, hogy neked szolgáljak; s íme szívemet a világnak adtam, a világnak szolgáltam és erkölcsi útvesztőiben eltévelyedtem!

Ó te örökkévaló és mindig új szépség! Mily későn ismertelek és szerettelek meg téged! Vajon volt-e csak egy napja is életemnek, amelyen úgy szerettelek, ahogyan azt kellett volna tennem? Ó mily nagy volt elmémnek vaksága és szívemnek eltévelyedése, hogy nem téged, hanem a világ dolgait szerettem! Önmagáért teremtettél engem s én az igaz hit világánál téged megismertelek és mégis a világ semmiségei után jártam, melyek csak keserűséget és bánatot okoznak! Íme megparancsoltad, hogy szeresselek; pedig valóban már az is kimondhatatlan boldogság reám nézve, ha te végtelen isteni felség, nekem porszemnek megengeded, hogy halandó szívemmel szerethesselek! Ó vaj ha igazán szeretnélek, egész szívvel, minden erőmmel! Vajha úgy szeretnélek, hogy pótolnám a múltnak hanyagságait és keserű könnyhullatással siratnám meg, hogy eddig nem szerettelek!

Vajha egész életemen át, éltem minden pillanatában szívemnek minden dobbanása a te szeretetednek föllángolása lenne! Ó vajha e szent láng egészen fölemésztene engem, hogy bennem meghaljon minden, ami nem te vagy! Úgy szeresselek téged itt az időben, hogy ez előkészület legyen azon boldogsághoz, melyet szereteted nyújt majd nekem az örök hazában! Ó boldog örökkévalóság, ahol csak téged foglak szeretni, s többé majd nem kell aggódnom, hogy boldogító szeretetedet elveszítsem! Ó örök, ó végtelen szeretet, pótolod azt szívemben, ami benne hiánya van az irántad való szeretetnek!

Ó édes Istenem, amit most mondok, ugyanazt akarom mondani életem utolsó pillanatáig, hogy téged őszintén s egész szívvel szeresselek; oly szeretettel, mely néked áldozza föl összes érzelmeit; mely jó cselekedetekben nyilvánul meg; mely képes minden áldozatra, mely egyedül téged keres a hit által ezen a világon s a színről színre való látás által az örökkévalóságban. Ezt a szeretetet óhajtom, ezt kérem tőled, mint a legnagyobb kegyelmet, mint a legdrágább kincset, mint az egyedüli boldogságot ezen s a más világon.

Ó édes jó Istenem, egyedül te vagy méltó minden szeretetre! Ó add, hogy ezen érzelmeim sohase szűnjenek meg és szívemben sohase csökkenjenek!

A keresztény katolikus szent vallás igazsága által ragaszkodom hozzád s a tiszta és egyedül csak te éretted élő szeretet által egyesülni kívánok veled, kit a hit által ismerek a földi létben, akihez szívemnek reménysége száll, s akivel a szeretet egyesítsen most s az örökkévalóságban. Amen.

Imádság a szülőkért

„*Et erat subditus illis!*” S az Úr Jézus engedelmes volt szülőinek! E szók foglalják össze kötelességeimet jó szülőim iránt. Mily boldogító tudat, hogy ebben is az Úr Jézus az én példaadóm! Lehet-e nemesebb cselekedet, mintha az ő példáját követem? Lehet-e keresztényhez méltóbb, fölemelőbb cselekedet, mint hogyha az ő nyomdokain haladok? Ő Isten volt s nekem példát nyújtott; tehát nem a legszentebb, legüdvösségesebb példa-e, mely egyáltalán lelki szemeim elé kerülhet? És lehet-e valami kedvesebb Isten előtt, mint hogyha az ő egyszülött Fiának példája után járok! Mily határtalan fölmagasztalása az embernek, hogy Isten nyújt neki követendő példát! Az Úr Jézus engedelmes volt szülői iránt. Nem lett volna az, ha nem lenne az engedelmisség a legtermészetesebb, legemberibb kötelesség s nem volna Isten akarata szerint való cselekedet. Az engedelmisség Isten iránt és helyettesei iránt tartja fenn az erkölcsi világot. És Isten után senki sem áll hozzám közelebb, mint jó szülőim. Az engedelmisség nem szűnik meg a gyermekkorral; egész életemre kihat az; csak hogy más erénynek alakjában. A gyermekkori engedelmisség a felnőtt korban, midőn sorsomat magam intézem, a hála és ragaszkodás érzelmévé válik. Isten után kinek tartozom nagyobb hálával, mint jó szüleimnek? Íme keblén hordozott engem anyám! Ki tudná számba venni azt a gyengédséget, amellyel fölöttem örködött; a szeretetet, mellyel gondozott; a sok aggodalmat, melyet érettem szenvedett? Ő az, ki lelkembe csepegtette Istennek gondolatát; ő ébresztette föl lelkiismeretemben a jó iránt való vonzalmat, az erénynek első csíráit ő ültette belém és sohasem szűnt meg azokat gyengéd kézzel ápolni. Ő tanított meg engem az imádság első szavaira; ő plántálta belém a keresztény katolikus öntudatot s azon kötelességnek tudását, hogy téged Uram Istenem mindenek felett szeresselek s néked egész szívvel szolgáljak!

Isten, mindeneknek atyja. A zsoltár szerint őbenne reménylenek mindenek szemei s ő ad táplálékot mindenkinek alkalmas időben. Vajon reám nézve ki volt az isteni gondviselésnek közvetlen eszköze, mely testi életem fönntartásáról gondoskodott? Nemde jó atyám? Ő fáradozott, hogy anyagi jólétem biztosítva legyen; ő táplált és ruházott engem; ő örködött felettem veszélyek idején; szellemi képzettségemnek eszközeit ő szolgáltatta; ő vezetett be az életbe s a jó hírnév kincsével ő ruházott föl engem. És jó szüleim mily gyengédséggel viselték el gyermekkori botlásaimat s törekedtek erkölcsi hibáimat megjavítani!

Csak egyedül te, kegyes Istenem, ki mindent látsz, egyedül csak te tudod mérlegelni a jó szülői szívnek értékét; csak te tudod megjutalmazni azon százszoros gondot, melyet az én testi és lelki javamért magukra vállaltak. Ő áldd meg őket minden áldásoddal; viszonzd nekik kegyelmeddel azon szeretetet, melyet reám fordítottak, hogy testi és lelki jólétben folyjanak napjaik. Távolíts el tőlük minden bánatot; s engedd, hogy a te szeretettedben öregbedve, hívséges szívvel szolgáljanak neked és szeressenek engem a legvégső korig!

A szeretet és hála érzelmeihez a tisztelet érzelmének kell járulnia. „*Tiszteljed atyádat s anyádat, hogy hosszú életű lehess a földön*”. Tehát isteni törvény kötelez engem a tiszteletadásra, mely abból áll, hogy jó szülőimnek a korral járó esetleges gyarlóságait békésen elviseljem és minden ügyemben bölcs tanácsukat kikérjem. A tapasztalatokban gazdag öregség ugyanis az emberi bölcsességnek székhelye. De főleg azzal tisztelem meg jó szülőimet, ha keresztényi életemmel az ő nyomdokaikon járok és erényeiket elsajátítom. Nagy kötelességem ugyanis, hogy a jó családi szellemet s az abban élő keresztény erkölcsöket fönntartsam, magam is gyakoroljam és utódaimra értékes örökségül hagyjam.

Imádlak téged kegyes Jézusom, hogy engem jó és gyengéd szülőkkel áldottál meg. Szeretetem és tiszteletem ő irányukban sohasem fog megszűnni. Ő adj nekik boldog öregséget, gondoktól ment életet. A korral hanyatló testi erőiket pótolja vigasztaló kegyelmed, mely lelküket feléd irányítsa s nekik erőt adjon az öregséggel járó bajok és fogyatkozások békétűrő elviselésére. Ameddig élnek, gyermeki ragaszkodásom leszen

támaszuk, hogy ez által magam és enyéim számára kiérdemeljem atyai szent áldásodat. Amen.

Az ifjú imádsága

Istenem, Atyám! Az élet kútforrása te vagy! A te mindenható kezedből nyertem azt! S így bár az én életem az enyém, de mégis nagyobb joggal a tied, mert teremőti irgalmadból te adtad azt nekem. A te örök létezésednek sugara az, melyet azért nyújtottál nekem, hogy bennem, az én létezésemben szintén soha el nem múló, örökké tartó legyen. Íme, ezen nagy igazság megismerésében rejlik az én emberi hivatásom. Istenből eredtem, tehát Istennek kell élnem, hogy egykoron az örökkévaló Isten lehessen az én osztályrészem.

Ó Atyám, ha ezen nagy igazságoknak tudatában az élet tengerére tekintek, mely ismeretlen rejtelseivel és mérhetetlen örvényeivel áll előttem, félelem és kislelkűség szállja meg szívem. Mint a tengerben rejlő veszedelmes szirtek, úgy állnak előttem az erkölcsi életnek veszélyei. Meggyőződés hiánya a lelkekben, hűtlenség Istenhez a szívekben; elfordulás a vallás örök törvényeitől; az igazságnak hiánya az érzelemben, beszédben és cselekedetben; az önzés uralma, mely a társadalmat mozgatja; a szeretetnek hiánya, a hiúság; meghamisítása az élet céljának, mely csupán az érzéki élvezeteket hajhássza; a lélek gyengesége, mely se lemondani nem tud, se a szenvedéseket elviselni nem képes: mindez szemeim előtt áll most, midőn az élet útjára indulok.

Mennyei Atyám, hozzád emelem szemeimet! Ó légy segedelmem! Bár az igazság ismeretében növekedtem föl s a keresztyén katolikus szent vallás kebelén akarok pihenni s annak utain járni; mégis nagy aggodalom szorongatja szívemet; mert érzem emberi gyengeségemet. Íme, azon életkorban vagyok, amelyben sok szenvedély fakad föl a szívben, hogy elfordítson kötelességeimtől s oly hajlandóságokat keltsen föl bennem, melyek szent törvényeiddel ellenkeznek. Azon életkorban vagyok, mely megfontolás nélkül és könnyelműen enged minden benyomásnak olyanokra ragadtatja magát, melyek a lélek alapelveivel, az erénynek szeretésével, az igazságra való törekvéssel, kegyelmeidnek ez értékes gyümölcseivel homlokegyenest ellenkeznek. Igen, éppen azon életkorban vagyok, melyben egész jövődő férfiúi életemnek alapjait kell megvetnem s amelyeken jövő boldogságom, avagy boldogtalanságom épül föl.

Mennyei Atyám! Ha lelkembe tekintek, megvallom, sok rendellenességet látok abban. Hajlandóságaim ingatagá tesznek; holott a férfiúi becsületnek alapja a jellem szilárdságában van. Vágyódásaim az alsó szenvedélyek szolgálatára vonzanak; holott a minden békától való mentességet, az igazi függetlenséget és szabadságot egyedül a te szolgálatod adja meg. A napi események szinte magukkal ragadnak engem és fölületessé tesznek a helyzetek megítélésében és feledékennyé, sajnos hanyaggá vallásom kötelességeinek teljesítésében. Beszédem sokszor fönnhéjázó, sokszor kérkedő, sokszor sértő és igazságtalan, ami nem fér össze olyan férfiúnak jellemével, kinek lelkében Isten gondolata él.

Hozzád foházkodom felvilágosításért, ó irgalomnak Atyja! Szavaid, miket a jámbor Tóbiás saját fiához intézett, s mik a Példabeszédek bölcsének ajkairól hangzottak, nekem is szólnak.

„Életednek teljes napjaiban elmédben legyen az Isten, és óvd magadat, hogy valamikor bűnbe ne egyezz és el ne hagyjad a mi Urunk Istenünk parancsait”.

„Vagyonodból adj alamizsnát. Amint lehet, úgy légy irgalmas.

A kevélységet soha ne hagyd elmédben vagy beszédedben uralkodni; mert abból vett eredetet minden veszedelem.

Minden időben áldjad Istent és kérjed őt, hogy utaidat igazgassa és minden tanácsaid ő benne maradjanak.” (Tóbiás 4,6–20)

„Fiam! el ne feledkezzél törvényemről és parancsaimat szíved őrizze meg.

Legyen bizodalmad az Úrban teljes szívedből; minden utadban ő reá gondolj és ő igazgatni fogja lépteidet.

Ne légy bölcs tenmagad előtt; féljed az Istent és távozzál a gonosztól.” (Péld 1,10; 3,1–8)

Íme Uram, a zsoltáros szavaival mondom: „*szívembe rejtem a te beszédeidet, hogy ne vétsek ellened.*” (Zsolt 118) Életemnek minden pillanatában szívemben hordlak, hogy egyedül neked éljek. Törvényeid igazgassák cselekedeteimet, hogy a bűnök szolgálata távol legyen tőlem. A te szereteted erősítsen minden csábítás ellen; és életemet s lelkemet egyaránt tisztán őrizze meg szent akaratom szerint. Hozzád fohászkodom s benned bízom egész szívvel; a te kegyelmed irányítsa utaimat, világosítsa értelmemet, erősítse akaratomat, nehogy ifjúságom tapasztalatlansága és könnyelműsége elejtsen engem s a bűnös szenvedélyek szolgálatára hajtson.

De nemcsak igéidnek világossága, hanem nemzetem nagy és dicső szenteinek példái is előttem ragyognak. Szent István, Szent László és Szent Imre, kiket irgalmad nemzetünk ékességére teremtett s nekem követendő például adott, a keresztény katolikus életnek igazi megtestesítői. Látom bennük a hűséget hozzád, a hűséget a hazához, a hűséget a keresztény erényhez. Látom bennük a férfiúi elhatározást a jóra, az igazság védelmét s a szent hitnek nyilvános megvallását. A földi élet ragyogása, a hatalom teljessége, az ifjúság hevülése nem tántorították el őket; hanem akaratom szerint a földieket csak eszközül tekintették a jónak gyakorlására s az örökkévalók biztosítására. Áldom, imádom kegyes gondviselésedet, hogy ily példákat addtál nekem. Követni akarom szent eleinket! Ó adj nekem szándékaimban bölcsességet, törekvéseimben igazságot, elhatározásaimban szilárdságot, amelyek nélkül férfiúi jellem nincsen. Add, hogy mindig szent akarodat s a köz javát keressem, s egyéni érdekeimet annak alárendeljem.

Íme Uram, látod szívemet, látod jóra törekvő akaratomat. Hallgasd meg szolgálódnak könyörgését! A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

A fiatal lány imája

Mindeneknek teremtő Istene! A te kezed helyezte az égboltra a világító napok millióit; a te kezed hintette a tág mezőre a tavasznak ezernyi virágait: hogy létezésükkel hirdessék mindenhatóságodat, magasztalják fölségedet s imádják végtelen szeretetedet. Íme én is virág vagyok, de törekeny virág az életnek mezején! Isteni hasonlatosságoddal ékesítettél engem; a szent keresztségben megszentelő malasztoddal újjá teremtettél, szentségbe és igazságba öltöztettél; és hivatásomat abban jelölted meg, hogy örök igazságodat megismervén, a szív alázatosságában és tisztaságában szolgáljak neked. Ezeknek tudatában bizalommal emelem hozzád szemeimet. Tudom Atyám, hogy te jó vagy, igaz és szent vagy, igazságos és hatalmas vagy, ki hozzád szálló lelkemnek fohászait és imádó sóhajait kegyes szeretettel fogadod. De azt is tudom, hogy szent akarodat rendelted törvényül nekem; melyet meg kell fogadnom, végre kell hajtanom, hogy irgalmadat élvezzem a földön s boldog halhatatlanságot érdemeljek az égben.

Íme én szegény és gyenge teremtés azon a ponton állok, hogy a világ forgatagába kerüljek. Tapasztalatom semmi; hogy fogok az élet utain eligazodni? Lelkemet aggodalom szállja meg, ha a bizonytalan jövőre gondolok. Miként fogadom majd az életnek kedvező, talán kedvezőtlen járulékait? Okosságra van szükségem, hogy meg ne tévedjek; bölcsességre, hogy mindent helyesen ítéljek meg; higgadt megfontolásra, hogy az üres káprázatokat valóságnak ne vegyem; lelki világosságra, hogy a fenyegető veszélyeket észrevegyem s a jót s az igazat, a rossztól és hamistól megkülönböztessék! Erős akaratra van szükségem, hogy

mindig csak azt válasszam, s arra határozzam magam, ami szent tetszéssel és felséges akaratoddal megegyezik.

Mennyei Atyám! Tudom, hogy lelkemnek legfőbb ékessége a szent tisztaság. Az ártatlanságnak e lilioma a léleknek ragyogó harmata. Ezt magasztalja a Szentlélek a Bölcsesség könyvében, mondván: „*Ó mely szép a tiszta nemzetség! Mert halhatatlan annak emlékezete, mivel mind az Istennél, mind az embereknél ismeretes.*” (Bölcs 4,1) A tisztaság a lélek mennyei eredetének pecsétje; angyali tulajdonság a földön; a női erényeknek egyedüli biztosítója, oltalmazója és megtartója. A tisztaság erénye szabályozza az elmét s nem enged benne föltámadni olyan gondolatokat, melyek a léleknek mennyei fényű tükrére homályt vetnének. A tisztaság erénye korlátozza a képzeletet és mindent elutasít magától, mi ezen égi erénnyel ellenkeznék. Öröklik a beszéd felett, nehogy a lélek ez ékes virágán sérelem essék; engedelmségre hajlja a szemeket, vezérli az ajkakat s az összes érzékeket, hogy minden távol legyen a lélektől, ami Istennek képmását bemocskolhatná. E mennyei erényt külön magasztalásra méltatta az isteni Üdvözítő: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.*” (Mt 5,8) Meglátják a legtisztább Istent! Azaz: a léleknek el nem homályosult tekintetével behatolnak az örök szépség ismeretébe, szeretetébe és soha el nem múló élvezetébe!

E mennyei erényt add meg nekem Uram! Látom értékét, érzem szükségességét; átértem, hogy ezen erény bírja isteni szívednek tetszését. Tündöklött ezen erény szentséges Szűz Anyádban. Ez táplálta alázatosságát; ez fakasztotta arcának szemérmes rózsáit; ez nyilatkozott meg nagy szerénységében; erkölcsének, viselkedésének szelíd egyszerűségében; szeplőtelen Szívének legtisztább gondolataiban és buzgó imáiban! Mennyei Atyám, mily magasztos, mily vonzó példa áll előttem! Követni akarom erős elhatározással és szilárd kitartással!

De haj! látom és érzem, mennyi akadállyal és veszéllyel kell megküzdenem! Íme a velem született hiúság, a tetszeni vágyás, a föltűnés keresése ruházatban, viselkedésben, beszédben, lelkem tisztaságának veszélyei; az elbizakodás, a kevélység, a vigyázatlanság, a rossz társaság, az élvezetek hajhászása, lelkem tisztaságának fenyegető örvényei! Atyám, rajtam függenek szemeid! Azt akarod, hogy szeplőtelen lélekkel és tiszta szívvel szolgáljak neked! Tehát szabad-e ruházatban, viselkedésben, beszédben olyannak lennem, hogy a szűzies szemérem, a lelki tisztaságnak e legszebb ékessége sérelmet szenvedjen? Szabad-e a társalgásban a nőies szendességgel össze nem egyező hangot használnom? Vajon a virágnak harmatát, a gyümölcsnek hamvát nem teszi-e tönkre egyetlen óvatlan érintés? És vajon lelkemnek tisztasága miként maradhat meg, ha én szándékosan, vagy a kellő vigyázat hiánya által a tisztátalanság porával engedem belépni?

Mennyei Atyám! Hozzád kiáltok! A te mindenható kegyelmed szenteljen és őrizzen meg engem! Neked ajánlom lelkemet, testemet, összes érzéseimet, gondolataimat, vágyódásimat. Ne legyen bennem semmi, sőt távol legyen tőlem minden, ami e mennyei erénnyel, a női lélek legszebb ékességével ellenkezik! Adj nekem alázatos szívet, hogy a hiúság, a feltűnni akarás szele ne érintsen engem. Önts akaratomba nagy lelkierőt, hogy mindig a keresztény katolikus nő öntudata és kötelességtudata éljen bennem. Szenteld meg ajkaimat, hogy a szerénység, a szeretet s a szelídség szavait hangoztassák; szenteld meg szemeimet, hogy tekintetem mindig rajtad függjön s a lélek tisztaságának legyen tükröje. Mennyei Atyám, ments ki engem mindazon veszélyekből, melyeket a világ léhasága készít az erény számára. Te megígérted, hogy nem hagyod el a benned bízókat. Íme te vagy bizodalmam, te vagy erősségem; te meghallgatod alázatos szívemnek könyörgését! Mert egyedül neked akarok szolgálni szívem tisztaságával és alázatosságával. Amen.

Szeplőtelen Szűz Anya, légy menedékem és oltalmam a lélek minden veszedelme ellen!

A férfi imádsága

„Magad végett teremtettél minket, és nyugodalmat nem lel szívünk, míg tebenned meg nem pihen ó Istenünk!” Az Egyház nagy bölcsének, Szent Ágostonnak e szavai, föltárják előttem földi életemnek egész foglalatját. Rendeltetésem nem önmagamban végződik; végcélom Isten, ki azért teremtett engem, hogy az övé legyek. Mit is érne önmagában az a rövid földi lét, mely osztályrészül jutott nekem? Elfut, eltűnik; s hogy voltam, annak emléke is elvész! Küzdelmem az igazságért, a jóért; küzdelmem az ellen, mit lelkiismeretem rossznak ítél, nem merülhet ki azon néhány évtizeddel, mely életemnek határjelzője!

Uram Istenem! Én magamban hordozom az örökkévalóság csíráját. Érzem a jámbor Jób szavainak igazságát: „Az Isten lelke alkotott engem, az Isten lehelete elevenített engem”. (Jób 33,4) A te leheleted Uram: az én halhatatlan lelkem! Ha testi porhüvelyem el is tűnik az elemek óceánjában, lelkem az örökkévalóság felé tart; ott keresi örök békéjét, örök nyugodalmát, melyet a földön, a véges, a korlátolt létben véglegesen megtalálni nem tud. Ennek megismerése szab irányt földi vágyaimnak, törekvéseimnek, elhatározásaimnak és cselekedeteimnek.

Íme, férfi koromnak teljében állok. Hivatást adtál nekem Uram, melynek föladatai úgy kötnek engem, mint szent akaratodnak törvényei. Te, ki az egyedüli való jóság vagy, azt akarod, hogy én, kit önmagad végett teremtettél, az örök jóság és igazság mértéke szerint járjak el minden cselekedetemben; tehát hivatásom teljesítésében is. Minden pillanat, melyben szent akaratod szerint járok el hivatásomban, a te dicséreted, a te imádásod; magamnak pedig érdemszerzés az örök életre. Mert lelkiismeretes munkásságom, irántad való engedelmesség; meghódolás örök felséged előtt; elismerése annak, hogy te én jó Istenem, mindentudó, szent és végtelenül igazságos Uram vagy énnekem! Azt mondja az ószövetség szent bölcse: „az Istent féljed és tartsd meg az ő parancsait”. (Préd 12,13)

Egész életemnek magasabb jelentőséget, cselekedeteimnek erkölcsi értéket azonban a szent vallás kenete ad. Azt mondja az ószövetség szent bölcse Istenről: „lelki tudományt teremte nekik; az élet törvényét adta nekik örökségül”. (Sir 17,6–9) Íme a lelki tudomány, az élet törvénye az én örökségem! Isteni örökségem, melyet érdemem nélkül adott nekem az örök szeretet! A lelki tudomány – a vallás szent igazságai: az életnek törvénye. Ez az én örökségem! Azért kaptam, hogy azt megőrizsem, azzal éljek s egykoron igazságos bírónak miként a jó és hűséges evangéliumi szolga, a kamatokkal, a keresztyéni életnek erényeivel beszámolják. A férfiúi erőnek a szent vallás szolgálatában is érvényesülnie kell. Nem méltó a férfiúhoz a léha felületesség; nem méltó a könnyelmű, tartalmatlan élet! Ha a jámbor Jób szavai szerint „küzdelem az ember élete a földön” (Jób 7,1), ennek nemcsak a földi javakra, hanem az örök javakra való törekvésben is érvényesülnie kell. Küzdelem árán kell megszerezni azt, ami a lelkiismeretnek békét, s az örökkévalóságban Istenben való megnyugvást ad.

A keresztyén erény a férfiúnak legnagyobb lelki erőssége. Ez acélozza őt s ad neki kitartást a munkában; ez teszi őt legyőzhetetlenné a csapásokban és szenvedésekben; ez ad neki önuralmat a jó sorsban; ez ad lendületet, szárnyakat lelkének, hogy mindig a jót s igazat keresse s azt Istenért gyakorolja. A férfiúi lélek, melyet a „lelki tudomány” éltet, melyet „az élet törvénye”, a szent vallás kormányoz, megérti az isteni Üdvözítőnek szavait: „aki engem akar követni, tagadja meg önmagát”. (Mk 8,34) Az önmegtagadásban nyilvánul meg a férfiúi jellem legjobban; s az a győzelem a legszebb és legfőlemelőbb, melyet enmagam felett aratok s mellyel rosszra hívó hajlandóságaimat Krisztus keresztyénél békóba verem. Ez az a győzelem, mely Krisztushoz tesz hasonlónvá, mely Istenhez emel; mely nemcsak a további küzdelmekre ad erőt, hanem arra is képesít, hogy a keresztyéni szeretetnek, a nagylelkű irgalmasságnak is szolgáljak, amennyiben erre képes vagyok.

Így találom meg önmagamot tebenned édes Istenem! De szükségem is van arra, hogy malasztoddal velem légy. Mert bár igyekeztem őszinte, mégis megesik énrajtam is, amiről a nemzetek apostola panaszkodik. „*Nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem ami rosszat gyűlölök, azt művelem*”. (Róm 6,15) Zaklat a testiség; zaklat a világ hiúsága; a jótól vissza akar tartani az emberi tekintet; és vajmi sokszor az örvény felé ragadnak a szenvedélyek. Hozzád fohászkodom Uram a zsoltárossal: „*Uram, siess segítségemre!*” (Zsolt 69,1) Benned bízom Uram, te nem veted meg az alázatos szívet! Erős akarattal küzdök jóért; küzdök a rossz ellen; és reményelem, hogy kegyelmeddel keresztény katolikus férfiúhoz méltón futom meg földi pályámat. Reményelem, hogy egykoron majd eljutok irgalmasságodnak boldog otthonába, hol te magad vagy örök békéje, örök nyugalma mindazoknak, kik itt az igaz hitnek hűségében szolgáltak neked. Amen.

A nő imádsága

„*Az Úr világosságom és szabadulásom; kitől féljek? Az Úr életem oltalmazója; kitől remegjek? Ha tábor áll ellenem, nem fél szívem; ha harc támad ellenem, én akkor is bízom.*” (Zsolt 26,1.3) A királyi zsoltárosnak e szavai hangzanak vissza lelkemben, midőn az alázatos áhítatnak érzelmeivel járulok színed elé én kegyes, én jó Istenem! Ama szavakból megértem, mit kell kérnem tőled, ki minden jónak adományozója vagy; megértem, hogy menedékem, bizodalmam, erősségem csak te vagy, ki gyengéd szeretettel fogadod védő szárnyaid alá mindazokat, kik gyermeki lélekkel keresnek oltalmat atyai szívednél. Világosságot adj nékem Uram, hogy megismerjem női hivatásomnak teljességét; megismerjem szent akaratomnak törvényét, mely erkölcsi életemnek irányítója és megszentelője. Fogadj engem oltalmad alá Uram, hogy kegyelmednek erőssége lakozzék mindig szívemben és én félelem és megtévedés nélkül járjak azon az úton, melyen a keresztény nőnek haladnia kell.

Hallom a Szentírás bölcsének intelmét: „*csalárd a kedvesség és hiú a szépség.*” (Préd 21,30) Hisz eltűnik, mint a hajnali aranyos felhő! Tehát az én női hivatásom és erkölcsi értékem nem állhat abban! Mert a valódi érték csak az, mely soha el nem múlik; melyet az idő meg nem ront; az élet forrataga meg nem emészt. Az, mely az ifjúság kelő hajnalán, az öregség alkonyán, minden időközön túl is ugyanaz és el nem enyésző. Az, mely az élet minden helyzetében szárnyakat ad lelkemnek és oda ragad engem isteni felséged színe elé, ki kegyesen tekintesz le a téged szeretőkre!

Ez az érték a szent vallás, mely a szívben honol. Mert a szívben kell honolnia, egész lelki bensőmet el kell töltenie, hogy általa és belőle éljek; hogy szent igazságai uralkodjanak elmémbe, akaratomban; és befolyásolják, irányítsák egész életemet s minden cselekedetemet. Ha a szent vallás nem válik egészen én-emmé, meggyőződésemmé olyképpen, hogy mintegy kézen vezet az élet utain s én mindenben az ő sugallatát követem: akkor sorsom olyan, mint a világtalané, ki érzi a nap melegét, de fényességét nem látja. A szent vallás mennyei fénye nem világít be lelkembe és értéke elvész reám, mind a földi létben, mind az örökkévalóságban.

A szent vallás ugyanis élet és cselekedet. Nem olyan az, mint a külső máz; hanem mint a színarany, melyet a látszat nem pótolhat. Üres az a lélek, mely nem rejt magában a szent vallásnak kincseit hűséges szeretettel, odaadással s mindenekfelett teljes engedelmisséggel. A női léleknek legszebb ékessége a szemérem: a szent vallásnak virága; az önuralom, a lemondás, a fölhevülő érzelmeknek korlátozása; a szent vallásnak gyümölcse; a lelki erő, mely az erkölcsi homálytól irtózik; mely a gondolatot, a tekintetet, az ajkakat Isten szolgálatára hajtja: a szent vallásnak kegyelme!

Így hajt ki szent vallásomnak gyökeréből az én erkölcsi életem. Ha a kereszténynek a nemzetek apostola szerint általában „*Krisztust kell felöltenie*” (Róm 13), vagyis Krisztus szerint való életet kell élnie: úgy kétszeresen kötelessége ez a nőnek! A jámborság, az áhítat

szeretése, hűség a vallásból kifolyó szent kötelmek iránt, az Istenért lángoló szeretet s ebből kifolyólag lemondás mindarról, ami ez isteni erényt a lélekben csökkenthetné; a gyengédség, ön magamnak szüntelen megfigyelése, nehogy hajlandóságaim helytelen irányba vezessenek: ezek lelki életemnek alkotó részei, melyek nélkül a női lélek vallásos és igazán keresztény nem lehet!

Ezen erények által megszabadul lelkem azon bilincsektől, melyek lefelé vonzanak, a földhöz kötnek engem. Tiszta lélekkel járulhatok a te színed elé én Uram és Istenem s élvezhetem azt a szabadságot, melyet a te szolgálatod ad nékem. Az apostol szerint „*az Úr lélek; ahol pedig az Úr lelke, ott a szabadság.*” (2Kor 3,17) Ez a szabadság abban van, hogy nem köt engem semmi indulat, semmi szenvedély; hanem Isten szeretetének lángja éltet; és mindent e szeretetért teszek, e szeretetért törek; és életem bármilyen állapotában törekvésem és vágyódásom egyedül csak az, hogy mindenben és mindenkor Istennek szolgáljak.

E szolgálat nem gátol engem abban, hogy midőn egész szívvel a te szent akaratodat teljesítem Uram, ne teljesítsem egyúttal azon köteleességeket is, melyek a földi életnek járulékai. Úgy teremtettél engem Uram, hogy társadalmi lény legyek; tehát nekem alkalmazkodnom kell a társadalom szokásaihoz mind abban, ami a jónak fogalmával, az erénynek gyengéd hamvával nem ellenkezik. De ehhez bölcsességre van szükségem. Salamonnal fohászodom: „*adj bölcsességet és értelmet nekem*”. (2Krón 1,10) „*Küldd el azt a te szent egedből és a te fenséged székéről; hogy velem legyen s velem munkálkodjék; hogy tudjam, mi kedves nálad.*” (Bölcs 9,10) Ó adj nekem bölcsességet, hogy helyesen ítéljek és értékeljek mindent; nehogy a velem született gyarlóság megtévesszen s a világ csillogása megejtessen engem! Ó adj értelmet nekem, hogy mindig jól meg tudjam különböztetni, mi fér össze a női erény mennyei harmatával; s mit kell távol tartanom magamtól, mert homályt boríthat a női lélek tiszta üdeségére! A te világosságod vezessen engem Uram; a te kegyelmed erősítsen engem Uram; a te szereteted élesszen engem Uram; hogy a női természet, melyet szentséges Anyádban annyira fölmagasztaltál, akaratod szerint énbennem is megszentüljön! „*Egek Istene és minden teremtmények Ura! Hallgass meg engem szegény könyörgőt, ki irgalmadban bízom!*” (Jud 9,17) Amen.

Az atya imádsága

Mi Atyánk, ki vagy mennyekben! Uram, önmagád parancsoltad egyszülött fiad által, hogy e bizalomteljes szóval szólítsalak téged. Atyám vagy, magadhoz emeltél engem, kinek e fölmagasztálás folytán az a hivatása, hogy hozzád hasonló s ez által hozzád méltó legyek. Mennyei Atyám! Mindenható gondviselésedben egy nagy törvényt látok uralkodni; a szeretetnek törvényét, amellyel mindent cselekszel. Szereteted alkotta meg s tartja fenn a világokat, hogy mérhetetlen nagyságodnak, dicsőségédnek és felségédnek legyenek tanúi és örök szépségédnek és bölcsességédnek hirdetői. Szereteted alkotta meg s tartja fenn a lelkeknek világát, hogy szentségédnek visszfényei legyenek s általad s benned örök boldogságot élvezzenek. Ó örök szeretetnek végtelen mélysége, mely mindent cselekszik, mindent megszentel s mindent boldogságra akar vezetni! Vajon nem ugyanazon törvénynek kell-e énbennem is uralkodnia?

Mennyei Atyám! Arra hívtál engem, hogy családatya legyek! Áldom, imádom kegyes gondviselésedet, hogy velem így intézkedjél. Részesévé tettél a magad méltóságának; mert van, aki az „édesatya” nevet énfelem is bizalommal hangoztatja. Ennek tudata a nagy köteleességek érzetét kelti föl bennem. Mindenekelőtt érzem, hogy azokért, kiket nekem adtál, családomért, felelősséggel tartozom neked. Velük szemben én vagyok gondviselésédnek eszköze. Örködni tartozom nemcsak anyagi, hanem főleg szellemi javaik felett. Mert te, ki mindeneknek Atyja vagy, az evangéliumi példabeszéd szerint majd egykoron számon kéred

tőlem sáfarkodásomat. Hisz akiket nekem adtál, csak az időben az enyéme; valósággal pedig a tied, mert tőled nyertem őket. Tehát az örökkévalóságban tőlem visszakéred őket!

Szeretnem kell azokat, kiknek atyjává rendeltél. Szeretnem temiattad, mert te adtad őket nekem; szeretnem önmagukért, mert isteni hasonlatosságodat s képedet viselik; szeretem örök rendeltetésükért, mert megváltottaid, kiknek célja a benned való üdvözülés. Ez a szeretet belőled származik; éppen azért munkás és tevékeny. Azt mondja az isteni mester: „*Az én Atyám mindez ideig munkálkodik, én is munkálkodom*”. (Jn 5,17) Igen Uram, cselekszel, munkálkodik szünet nélkül; mert gondviselő kezéd örök határozataidat hajtja végre megállás és pihenés nélkül. Tehát családom érdekében az én munkásságomnak sem szabad szünetelnie. Az én munkám fáradalommal jár ugyan, mert ember vagyok; de a fáradságot megédesíti a szeretet, mely végső célját tebenned, kútforrásában látja. Mindent Istenért s mindent Istennel! Ez a keresztény katolikus atyának jeligéje! E legmagasabb szempont természetszerűen azzal jár, hogy munkám mindig az igazság szent törvényének feleljen meg. Sem tárgyában, sem eszközeiben, sem céljában nem lehet olyan, mely az igazsággal ellenkezik, tehát rossz. Mert ezen esetben veled jutnék ellentétbe; és munkám eredményén nem lehet a te áldásod sem a jelenben, sem a jövőben. Szeretetből fakadó atyai kötelességeim között azonban a legfontosabb: családomnak lelki nevelése. S ebben terhel engem a legnagyobb felelősség. A földi élet ugyanis gyorsan elmúlik; ha vannak is szenvedései, a halál pillanatával megszűnnek. De a lélek nem szűnik meg soha; mert halhatatlan. Ezt a lelket kell tehát enyéimben megnevelnem, hogy egykoron boldog legyen halhatatlansága. Mennyei Atyám! Érzem e feladat nehézségét és érzem gyarlóságomat. Isteni Üdvözítőmre vetem tekintetemet; ő benne látom, hogy e kötelességemet nemcsak szóval, hanem főleg példaadással kell teljesítenem. Amiket tanított, azokat cselekedetben is végrehajtotta. Azért mondhatta: „*tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű*”. (Mt 11,29); azért mondhatta: „*ki fedd meg engem közületek a bűnről?*” (Jn 8,46) Mint keresztény katolikus atya szent vallásom gyakorlásában tartozom példát nyújtani. A vallás Isten tanítása; törvényei lelkiismeretben köteleznek. Lássa családom, hogy én élő hittel, meggyőződéssel és igaz buzgalommal engedelmeskedem vallásom által Istennek. A szent vallás legyen családomnak életető levegője, a szívnek erősítője, a jellemnek szilárdsága; hogy másoknak sérelme nélkül szent meggyőződésünkhöz, szent Egyházunkhoz híven szolgáljunk neked örök, mindenható Isten!

Ily meggyőződéssel és elhatározással kiáltok hozzád mennyei Atyám! Nem kérem családom számára a földnek kincseit. De ha mégis szabad könyörögnöm anyagi javakért, akkor a bölcs Salamonnal az arany középsorsot kérem, mely egyaránt megóv a gazdagságnak s a szegénységnek veszélyeitől. De mindenekfelett kegyelmedet s irgalmadat kérem. Távolíts el családomtól minden testi és lelki bajt. Főleg pedig add énnekem malasztodat, hogy mindig híven örökjtem családom felett, nehogy az erkölcsi romlás és a vallástalanság örvényébe rohanjanak. Add, hogy halálom óráján nyugodt lelkiismerettel mondhassam: Atyám, én megdicsőítettelek a földön; elvégeztem, amit reám bízta. Megismertettem gyermekeimmel a te szent nevedet; megőriztem őket, kiket nekem adtál és egy sem vészett el közülük! Ó add, hogy egykoron az örökkévalóságban egy szívvel s egy lélekkel imádhassunk téged, megoszolhatatlan Szentháromság egy Isten. Amen.

Az anya imádsága

Uram Jézusom! Te is emberi anyának, Szűz Anyádnak méhében vetted föl az emberi testet. Ez által az anyai hivatást nemcsak megszentelted, hanem nagy méltóságra is emelted. Isteni rokonságba került ilyképpen emberi természet, s nekem mint anyának kötelességem e nagy fölmagasztalást egész életemben szem előtt tartanom és cselekedeteimmel megvallanom. Bár mélyen érzem gyarlóságomat és emberi gyengeségem sokszor ellentétbe

kerül magas hivatással: mégis bízva kegyes irgalmadban, jóakarattal törekszem szentséges Szűz Anyádnak magasztos példáját követni.

Megtestesülésed édes Jézusom, az isteni szeretetnek gyümölcse. A szeretetnek kell az én anyai hivatásomban is érvényesülnie. A szeretet lelkemnek világossága, életemnek tápláló napfénye, akaratomnak vezetője, hogy az iránt, akihez az oltárnál elmondott esküm köt, ne csak a köteles hűséggel, hanem a gyengéd önfeláldozásnak érzelmeivel, és balsorsban is az áldozatokra kész lemondásnak és béketűrésnek erős elhatározásával ragaszkodjam. Mert nem nagy érdem a jó sorsban való kitartás; hanem a szenvedésekben való helytállás, az bír értékkel mindentudó szemeid előtt. Ezt az erős lelket kérem tőled Uram, hogy a hitvesi hűségnek szent köteléke a szeretet által mindig szilárd legyen és soha semmi körülmények között csorbát ne szenvedjen. Szentséges Szűz Anyádról a Szentírás lapjain csak azt olvasom, hogy mindenkor s mindenben szent akaratomnak engedelmeskedett s a vallás törvényeit híven megtartotta. Tehát lehet-e az anyára nagyobb és szebb kötelesség, mint ha annak példáját követi, ki „áldott az asszonyok között”. Istenem, Uram! Imádom szent akaratomat! A vallás ne legyen reám nézve üres szó, hanem élet és valóság! A katolikus szent hit lelkemnek élete, erőssége; a jó sorsban mérsékelőm, nehogy elbizakodjam; a fájdalomban vigasztalom és megnyugvásom, nehogy alázatosságom és engedelmisségem irántad sérelmet szenvedjen. Az imádság legyen minden egyes napnak áldást hozó harmata; legyen kútforrása ama bölcsességnek, mely megtanít arra, hogy az anyának mit, hogyan lehet, szabad és kell cselekednie; legyen kútforrása ama körütekintő okosságnak, mely tudja, hogy a nyilvános életben, ruházatban, társalgásban az anyának és hitvesnek mi a kötelessége. Az imádság emelje hozzád lelkemet, ha öröm ér; az imádság nyújtson erőt, ha szomorúság sújt le reám; az imádság legyen soha el nem apadó forrása ama szeretetnek, mely a családban a boldogságnak és megelégedésnek szerzője és főntartója.

Istenem, Atyám! Érzem, hogy a szeretetnek legnagyobb melegét hitvesemen kívül azok iránt kell tanúsítanom, akiket mindenható irgalmadból szívem alatt hordoztam. Imádom gondviselésedet, hogy anyává tettel; kérem kegyelmedet, hogy méltó anya legyek. Mert ami erkölcsi érték a gyermek lelkét ékesíti; ami jó és nemes tulajdonság szívében megfogamzik, annak gyökerét az én kezemnek kell ültetnie és ápolnia. Ami rossz hajlandóság szívébe lopódzik; ami gonosz szenvedély jellemére későbbben árnyat vet: az én gondatlanságomnak, az én gyengeségemnek, az én hanyagságomnak eredménye. Ó mily nagy a felelősség, mely előtted reám nehezedik! Éppen azért a szeretetet gyermekem iránt a te akaratom szerint kell gyakorolnom.

Ez a szeretet legyen bensőséges és állandó, önfeláldozó és fáradságot nem ismerő. Ez a szeretet viselje el a kellő megfontolással még nem bíró gyermeki léleknek botlásait; de vegye észre és gyógyítsa a fejlődő akaratnak rossz hajlandóságait. Ez a szeretet legyen a vallásból fakadó, mely a jóra való készséget, az engedelmisséget a gyermeki öntudat első megnyilatkozásától kezdve következetesen fejleszti. A gyermek lelkét Istenre kell irányítanom, hogy legkisebb korától hozzászokjék a mindentudó, a mindent érdeme szerint jutalmazó Isten gondolatához. Gyermekemet rá kell nevelnem az igazság szeretetére, az önuralomra, az önmehtagadásra; rá kell nevelnem az imádság gyakorlására, hogy érezze függését attól, ki mindeneknek atyja és főntartója. De mind ebben magamnak kell példát nyújtanom, hogy a gyengéd anyai szívnek erkölcsi jósága, imádsága, a szent valláshoz való hű ragaszkodása mély és soha el nem múló benyomást tegyen gyermekem szívére.

Ó mennyei Atyám! Ily nagy, ily fontos, a földi életre s az örökkévalóságra kiható az én munkásságom. Ó mily nagy kegyelemre van szükségem, hogy mindezt jól, a te szent akaratom szerint tehessem meg. Ó tekint reám szolgálódra; adj készséget, adj erőt és malasztot, hogy amire hívtál, s amire igaz szándékkal törekszem, megtegyem. És megtegyem jó eredménnyel a te dicsőségedre, a jóknak épülésére, gyermekemnek földi s örök boldogságára. Neked ajánlom föl Uram, akiket kezeidből kaptam. Irgalmas gondviselésed

legyen mindig velük, hogy az igazság útjain járjanak s mint hú keresztények, neked egész szívvel szolgáljanak. Áldd meg őket, szeresd őket, hogy színed előtt járván, tőled ó örök Igazság és Jóság, soha el ne szakadjanak. Amen.

Imádság bajok és csapások idején

Uram Istenem, a földi élet szó szoros értelemben a siralomnak völgye. Azzá tette az első embernek bűne, az engedetlenség felséges akarata iránt. Mindaz, mi boldogságnak tetszik, csak látszata annak; mert jó mint a fényes napsugár, de elmúlik idővel; és csakhamar fölvaltja a szenvedésnek, a bánatnak fellege. Íme szerencsétlenség és fájdalom sújt engemet is. Mit mondjak Uram? Azt mondjam-e, hogy ítéleted nem igazságos és e fájdalmas büntetésre nem adtam okot? Azt mondjam-e, hogy velem szemben megfogyott kegyességed s azt sújtottad, ki erre nem szolgált reá? Belátom Uram, s bevallom, hogy az emberi gyarlóság s a fájdalomtól való rettegés néha ilyen hangot hallat lelkemben. De készséggel beismerem azt is, hogy az ilyen értelemben nincsen igazság, és az ellened föllázadni akaró, megromlott emberi természetnek cselekedete az.

Ó kegyes Megváltó Jézusom, érzem a szenvedés súlyát. De ezt te nem tiltottad meg, mert az öröm és a fájdalom érzetei egyaránt emberi természetünkben gyökereznek. S ha szomorúság tölti el lelkemet, ha panaszra fakad ajkam, s ha könnyáradatban úsznak szemeim: ezzel nem akarok szent rendeléssel ellenkezni; emberi gyengeségemnek kifolyása az. Imádom mindent átfogó, mindent intéző gondviselésedet. Eltem folyamán sok jóban, sok vigasztalásban részesítettél. S íme most a fájdalmak kenyerét eszem. Ezt is gondviselő kezed cselekedte velem. Te tudod, miért alkalmazod reám a szenvedések próbakövét. Te jó vagy, te igazságos vagy, te irgalmas és igazságos vagy; rossz nem származik a te kezedből. Csak én tartom a fájdalmat rossznak; mert szent gondviselésednek rejtekébe nem látok bele és nem tudom, sorsomat miért intézed így. De azt tudom és mély meggyőződéssel vallom, hogy te csak jónak kútforrása vagy s a szenvedést is lelkem örök üdvössége végett bocsátottad reám. Reám bocsátottad, hogy megalázkodjam, hogy önmagamba térjek, hogy beismerjem botlásaimat s a szenvedések tüze által megtisztuljak s a jóban megerősödjem.

Imádom gondviselésedet s magamra veszem a keresztet, melyet vállaimra tettél. A kereszténynek vele született erénye a szenvedés szeretése. Nem járt-e előttem az Úr Jézus a szenvedések utain? Nem öntözte-e szentséges verítéke a Getszemáni kert göröngyeit? Nem hullott-e szent vére a Golgota sívár szikláira? Nem viselte-e el a megaláztatásnak s a gyötrelmeknek tengerét, midőn a kereszten függött? Szenvedett ártatlanul, szenvedett érettem; szenvedett az egész világ bűneiért! S nem mondotta-e: aki nem veszi magára keresztjét s úgy követ engem, az nem méltó hozzám? S a legtisztább Szűz Anya, Istennek e legszebb virága, mily kimondhatatlan fájdalmakat szenvedett, midőn a kereszten függőnek igazságtalan és kegyetlen gyötrelmeit látta?

Ó boldog szenvedés, melyet Jézusom megszentelt! Ó boldog fájdalom, melyet Mária ártatlan Szíve tett ajánlatossá! Nem szenvedett volna az Úr Jézus és Mária Szívét sem szaggatta volna a fájdalmak töre, ha a szenvedés a keresztényre, tehát reám nézve is nem volna üdvösséges. A szenvedés figyelmeztet véges emberi voltomra; értésemre adja, hogy itt nincs maradandó lakásom. Istenre fordítja szemeimet és megérteti velem, hogy amiként megváltásom szenvedések árán történt, úgy a megváltásban való részesülésem is csak a szenvedések és fájdalmak erős lelkű elviselése által történhetik.

Ó boldog szenvedés, mely engem Jézushoz tesz hasonlóvá! Mely már itt a földön megszentel s megtisztít engem; megszabadít a szenvedélyek békóitól; lelki szabadságot ad, hogy mindenben csak Krisztust keressék; és lelki erőt, hogy mindent Istenért tegyek és szenvedjek. A szent keresztnek királyi útja vezet egyes-egyedül erényre a földön; boldog megnyugvásra a halál pillanatában és üdvösségre az örökkévalóságban. Méltán mondja a

nemzetek apostola: „*nem méltók a jelen idei, szenvedések a jövő dicsőségre, mely bennünk ki fog jelentetni.*” (Róm 8,18)

Ó mennyei Atyám, imádom szent gondviselésedet! Mindaz jó, amit nekem juttatsz; a fájdalom is jó, melyet reám mértél, bár a gyarló test és lélek idegenkedik tőle. Meghajtom fejemet kegyelmes akaratod előtt. Neked ajánlom összes bánatomat! Fájdalomtól sajgó szívem legyen az áldozati oltár, melyen isteni felségedet elismerem, mindenhatóságodat imádom és szent akaratod előtt meghódolok. Sújts és büntess ez életben, csak az örökkévalóságban kegyelmezz!

Kérlek alázattal az Úr Jézusnak szentséges sebeire, ne hagyj el engem ínségeimben s bajaimban; mert gyenge és gyarló teremtmény vagyok. Adj nekem erőt, hogy híven és ellenmondás nélkül teljesítsem szent akaratodat. Önts lelkembe mennyei vigasztalásodat, hogy irántad való szeretetből készséges szívvel viseljem a keresztet, melyet számomra rendelni méltóztattál. Uram Istenem, tied vagyok egészen; tégy velem legszentebb akaratod s legüdvösségesebb tetszésed szerint. Amen.

A beteg imádsága

„*Uram! íme akit szeretsz, beteg.*” (Jn 11,3) A beteg Lázár nővéreinek e bizalmas szavaival fordulok hozzád édes Jézusom, ki lelkem és testem gyógyítója vagy. Tudom, szeretsz engem. Kegyelmes szeretetenednek nagyságát látom a malasztokban, melyeket egész életem folyamán juttattál nekem. Íme, beteg vagyok! Nem zúgolódom emiatt; hisz nem egyéb az, mint a földi élet mulandóságának folyománya, a bűnnek következménye, mely a fájdalomra hajlandóvá és képessé tette a testet.

Jóvoltodból élveztem az egészséget; most betegség köt ágyhoz. Nem mondhatom rossznak, bár testemet fájdalom emészt; mert te intézed sorsomat és minden a te kezedből származik, ki jó vagy, kegyes vagy, irgalmas és szerető Atya vagy. Én megváltozhatom, de te nem változol soha; ki akkor is áldasz, amikor sújtsz; akkor is vigasztalsz, amikor büntetsz.

Fájdalmaim között vigasztalásom az, hogy szenvedéseimben is szent akaratodat teljesítem. Hisz amúgy is igen sokszor szembe helyezkedtem szent akaratoddal; a magam kedvét eléje tettem a te tetszésednek; élvezetemet, szórakozásomat szent törvényednek. Egészségem virágjában gondolataim nem igen szálltak hozzád, lelkem nem igen foglalkozott isteni felségeddel; vágyaim és törekvéseim nem igen figyeltek végtelen szentségedre. Íme most elért engem intő kezed; az álmatlan f éjszakákon végességemre figyelmeztetsz és arra, hogy reád is gondoljak, ki mindent adó örök Isten vagy! A fájdalmak által zörgetsz lelkem ajtaján, hogy tárjam föl előtted szívemet és zárjak ki onnan mindent, ami nem te vagy s fogadjalak be állandó lakóul!

Örök mindenható Isten, mily nagy a te irgalmad! Eltévelyedtem tőled; távol járt tőled szívem és lelkem. Hívtál, nem hallgattam szódra; malasztod által figyelmeztettél, jó gondolatokat keltettél bennem s én nem követtem hívásodat. Most aztán a betegség útján tértél be hozzám; utamba álltál, hogy tovább ne mehessek; reám sújtottál szavaiddal, miként egykor Saulra: Saul, Saul, miért üldözesz engem! Így ragadsz föl magadhoz a porból; így ébresztet föl alvó lelkiismeretemet, hogy aki csak testileg éltem, de lelkileg meghaltam, új lelki életre ébredjek!

Ó mily nagy, mily végtelen a te szereteted! Midőn testi tehetetlenségem ágyhoz köt engem, lelkem mintegy megszabadulva békóitól, magasra száll hozzád, hogy meghallgassa szódat, élvezze sokáig nélkülözött szeretettedet és megnyerje a testi baj révén a lelki gyógyulás kegyelmét. Miként egykoron Lázárt a sírból új életre keltetted, úgy ébresztet föl a betegség által a világ zajában elszunnyadt lelkemet is; hogy a te világosságod felé induljak, a te igazságodat keressem s magamhoz térve kivessem lelkemből a földiek elmúló szeretetét és téged szeresselek, ki egyedüli igazság, jóság és boldogító irgalom vagy!

Én édes megváltó Jézusom, a testi szenvedés szent kereszted alá vezeti lelkemet. Látom a fájdalmas vonaglást, mely ártatlan emberiségedet marcangolja. Látom, amint fájdalomtól megtört szemeid az égre tekintenek s remegő ajkaid e szöveget hangoztatják: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! És én ne viseljem béketűréssel a betegség fájdalmait, ki bűnös vagyok s akit méltán ér számos vétkeiért a megszolgált büntetés?! Én talán zúgolódom fájdalmaim miatt, akinek szíve nem fogadta magába szeretetednek boldogító malasztját; és sem téged nem szerettelek, sem felebarátomnak ellenem elkövetett, avagy talán csak képzelt sértéseit nem bocsátottam meg!

Nem édes Jézusom! Nem zúgolódom! Elviselem béketűréssel, amit mindig áldó kezed reám mért. Fölajánlom szeretetemet! Mert szeretni akarok igazán; szeretni akarom felebarátomat is! Minden gyűlölet, minden harag, minden békétlenség, minden irigység, minden kevélység tűnjék el szívemből. Bánom, egész szívűl bánom, hogy e gonosz szenvedélyek oly soká rontották bennem istenségednek képmását! Édes Jézusom, fölajánlom neked szenvedéseimet is! Úgy veszem őket, mint megérdemlett büntetést. De úgy is veszem őket, mint szeretetednek bizonyosságát, melyekkel engem magadhoz akarsz téríteni.

Ó édes Jézusom, fogadd testi fájdalmaimat, erőim megfogyatkozását, lelki szenvedéseimet szentséges Szívedbe. Onnan áradjon reám a vigasztalásnak, a megnyugvásnak balzsama. Teljesüljön bennem szent akarod! És minden, mi velem történik, szolgáljon a te imádásodra, nekem lelki gyógyulásomra; a te dicsőségedre, nekem a megalázkodás gyakorlására.

Szent és imálandó akaratra hagyatkozva kérek édes Jézusom, add vissza testem egészségét; hogy egészséges szívvel szolgálhassak neked és pótolhassam azt a sok mulasztást, mely korábbi életemből terhel engem. Áldd meg mindazokat, kik engem szeretettel ápolnak; s add kegyelmedet, hogy üdvözítő szent vallásunk törvényei szerint egyesült szívvel szolgáljunk neked, ki az Atyával és Szentlélekkel együtt élsz és uralkodói mindörökké. Amen.

Keresztények segítsége, betegek gyógyulása, szentséges Szűz Mária könyörögj érettem! Édes anyai kezeidbe teszem le beteg testemet és lelkemet! Te, aki senkit sem hagysz el, hallgasd meg kérő szöveget! Járj közben érettem szent Fiadnál, hogy keresztényi önmegadással viseljem szenvedésemet; és gyógyult testtel s lélekkel imádhassam őt s dicsérhesselek téged, ó irgalomnak anyja, Mária! Amen

Aggastyán imádsága

Mulandó minden, mi az ég alatt van. Egyedül csak te örök, mindenható Isten, egyedül csak te vagy elmúlhatatlan; mert te magad vagy a létezés, az örökkévaló, soha el nem változó jelen, mely elmúlást nem ismer, amelyben sem múlt, sem jövő nincsen. A te létezésed átfog mindent és teremtményeid örökkévalóságodnak változást nem ismerő mérhetetlenségében futják meg általad kirendelt pályáikat. Az apostol szerint ugyanis: „*ő benne élünk, mozgunk és vagyunk.*” (ApCsel 17,28) Ó örök Isten, mily nagy, mily végtelen vagy te! Mily parányi, mily elenyésző minden, ami van, ami mulandó! Mert jövünk, mint a felhő; s távozzunk, mint a felhő! Egyik teremtményed csak pillanatig él; a másoknak léte napokat, hónapokat, éveket fog át; de a földön s az égen valamennyinek elkövetkezik utolsó órája, melyben eltűnik s helyét más mulandók foglalják el. Egyedül csak te vagy örökké és élsz örökké mindenható Istenem!

Irgalmad végtelen nagysága hosszú életet adott nekem. Sokáig élveztem mindazt, mit az ember javára teremtettél. Hosszú életem nem egyéb, mint a malasztoknak meg nem szakadó láncolata, mely születésemtől fogva karjaiba ölelt, hűséges barátként kísért engem s minden körülmények között kegyes és szerető vezetőm volt. Megáldottál testi javakkal; s bár az élet nincsen küzdelem nélkül s a testi jólétet néha baj, betegség szakította meg: ez csak arra szolgált, hogy a fölépülés által újra élvezzem atyai jószágodat és megtanuljam jobban

megbecsülni azt, amit adtál. Megáldottál hosszú életemben a földi életnek, a barátságnak, a tiszteletnek, a jó szívek szeretetének sokszoros vigaszával. S ha néha el is borult egem, a te jóságos irgalmad visszaadta a megnyugvást s a lelki erőt. Megáldottál munkámban; fáradalmaimnak megadtad gyümölcsét részint családom környezetében, részint a közjónak terén; amiből a boldog meglelégedés és a közbecsülés sugarai áradtak reám. S bár egyszerszó másszor törekvéseimet nem koronázta siker, ezt is a te irgalmad arra fordította, hogy nagyobb megfontolással, szilárdabb kitartással törjek megállapított céljaim felé. Ó irgalomnak Atyja, alázatos lélekkel rebegek mindezekért hálát neked!

Hátha még a szellemi javakat veszem számba, melyeket imádandó irgalmad életem minden pillanatában nyújtott nekem! Üdvözítő szent Egyházadban, a római katolikus vallás keblén születtem; szerető ajkáról tanultam meg vallásomnak fölséges igazságait, mik az élet minden körülményei közt megszabták a helyes irányt, melyet követnem kellett. Lelkem az imádság szárnyain sokszor szállott hozzád és te örök Irgalom, meghallgattad alázatos könyörgéseimet. S ha valamely kérésem nem teljesült, ez csak azért volt, mert nem kértelek egész alázatossággal és buzgósággal; vagy mert amit kértem, örök mindentudásod szerint nem szolgált volna lelkem üdvösségére.

S az élet küzdelmei, nehéz és kétséges viszonyai között mennyi vigasztalás, mennyi erő szállott lelkembe az imádság révén! Ha hozzád foháskodtam Uram, lelkemnek háborgása megcsillapult; az ellenségesnek látszó helyzeteket nyugodtan ítélt meg és kegyelmed által megtaláltam az utat, mely legbiztosabban célhoz vezet. Ó örök Bölcsesség, ó örök Szeretet, hálával s imádással telik meg lelkem, ha hosszú életpályámra és szünetlenül tapasztalt irgalmadra tekintek vissza!

Uram Istenem! Ha jósággal szemben azt kérdezem magamtól: miként háláltam meg számtalan kegyelmedet – ó akkor beismerésem azon vallomásra kényszerít, hogy érdemtelenül nekem nyújtott adományaidért vajmi sokszor hálátlansággal fizettem. Ember voltam, gyarló és törékeny! Szent hitemhez nem lettem ugyan hűtlen; de sokszor nem teljesítettem szent vallásom köteleit. Befolyásolt az emberi tekintet, befolyásoltak szórakozásaim; és a mulandó jókat sokszor többre tartottam az örök javaknál. Íme elvonulnak lelki szemeim előtt gyarlóságaim, melyekkel tőled eltávoztam; könnyelműségeim, melyeknek hatása alatt rólad megfeledkeztem. Sokszor elragadtak szenvedélyeim s a keresztyén igazság, szeretet és alázatosság szenvedett ez által!

Mennyei Atyám! Éltem alkonyán másként látom és ítélem meg a dolgokat, mint ifjú koromban. Őszinte szívvel fájjalom, hogy nem mindig értékesítettem lelkem javára malasztodat. Ha most kellene határoznom, sok dolog felől másként határoznék, mint az élet zajában azt cselekedtem. Íme bár későn, de egész szívvel hozzád térek. Nincs semmi érdemem, amelybe bizakodva kérhetném irgalmadat. De jóságod fölemel engem s azon tudat, hogy szavaid szerint a mennyben nagy öröm van a megtérő bűnös felett. Öregségemnek törődöttségét és összes szenvedéseit alázatos szívvel viselem és neked fölajánlom elégtételül korábbi gyarlóságaimért és hanyagságaimért. Éltem minden hátralévő pillanata a hozzád térő szívnek legyen hálaáldozata azon sok jóért, amellyel éltem hosszú folyamán megáldottál; legyen az igaz bánatnak ideje bűneimért, melyekkel megbántottalak; de legyen a megszentelődésnek ideje is, amelyben téged imádva, Szentségeidben részesülve az érted égő szeretetnek lángja által a földi életnek minden salakjától megtisztuljak; s úgy várjam azon utolsó órát, amelyben eljövend engem megítélni az én igazságos, de irgalmas bírám, az Úr Jézus Krisztus. Amen.

Imádság a boldog meghalás kegyelméért

Örök mindenható Isten! Az élet a te adományod. Adtad, mert adni akartad. Vajon tudom-e, az élet kegyelmét mikor veszed tőlem vissza? Tudom-e, mely nap, mely óra lesz az

utolsó reám nézve? Valóban nem tudom! Csak egyet tudok biztosan, amit a nemzetek apostola által adsz tudtomra: „*el van végezve, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig jó az ítélet*”. (Zsid 9,27) Tehát bizonyos, hogy egykor meghalok; bizonyos, hogy éltem fonala egykor megszakad! Mikor, azt nem tudom! De nemcsak az bizonyos, hogy meghalok; hanem hogy soha meg ne feledkezzem róla, azt is tudtomra adtad, miszerint a halál után megítéltetem. Én Uram, Istenem! Mindentudóságod és örök igazságod megállapítja erkölcsi értékemet; s ami bennem van, a szerint döntöd el örök sorsomat csalhatatlanul! Éppen azért figyelmeztetsz engem önmagad: „*legyetek készen, mert amely órában nem vélitek, eljön az ember Fia*”. (Lk 12,40)

Tehát mindig készen kell lennem, hogy téged Uramat, Istenemet méltó módon várjalak! Készen kell lennem, hogy téged Uramat, Teremtőmet, ha érkezel, vágyódó lélekkel fogadjalak. Készen kell lennem, hogy érkezésed, bármely pillanatban történjék, örök sorsomra boldogító legyen! De vajon így cselekszem-e? Számba veszem-e éltem pillanatait, melyeknek mindegyike a legutolsó lehet! A fejedelem érkezését lázas izgatottsággal várjuk. S téged, mindenható Istenemét várlak-e egyáltalán? Lelkemnek szemei keresik-e jövetelednek útját? Szívem óhajtja-e érkezésednek szent pillanatát? És lelkiismeretemnek ünnepi ruhája olyan-e, hogy ítéletre érkező bírám előtt nyugodtan megállhassak?

Uram Istenem, azt mondod: legyetek készen! Vajon e szók azt jelentik-e, hogy gondatlanul éljem végig az időnek részemre kiszabott mértékét? Azt jelentik-e, hogy elmém s akaratom, gondolatom és cselekedetem tőled távol járjon és se teveled ne törődjék, se halhatatlan lelkemnek örök sorsával?! Ó! Kegyes irgalmad azért figyelmeztet engem, hogy szüntelenül elmémben legyen örök felségednek és szentségednek gondolata és saját gyarlóságomnak tudata, melyeknek az örökkévalóságban ki kell egyenlítődniük; reám nézve jól vagy rosszul, az én erkölcsi értékem szerint: mert a te szentséged és igazságod nem változhatik meg!

Istenem, Uram! Íme emberi gyarlóságomnak egyik szomorú járuléka! Átérttem e nagy igazságokat s mégis úgy élek e világon, mintha napjaim száma nem fejeződne be soha és cselekedeteimről örök szentségednek nem kellene számot adnom. Pedig kijelentéseid azt is tudtomra adják. „*Boldogok a halottak, kik az Úrban halnak meg*”. (Jel 14,13) Csak azok boldogok, kik az Úr kegyelmében, az Úr szeretetében válnak meg az élettől! Csak azok boldogok, kik Istennek szolgálva, küzdve a rossz ellen s harcolva a jóért a nemzetek, apostolával elmondhatják: „*Isten malasztjából vagyok, ami vagyok, és az ő malasztja bennem nem volt sikertelen*”. „*Végezetre eltételek nekem az igazság koronája, melyet megad nekem ama napon az Úr, az igaz bíró*”. (1Kor 15,10; 2Tim 4,8)

Az örökkévalósághoz a megfelelő előkészület a szent akaratom és törvényed szerint lefolyó élet. Hogyan is tarthatnék számot a benned s általad élvezendő örök boldogságra, ha már itt a földön hívséges szolgálatod által nem törekszem a veled való egyesülésre? Hisz én szegény teremtmény, tőled örök és véghetetlen szentségű Isten oly távol állok, hogy nemcsak kegyelmedre van szükségem, hogy hozzád eljussak; hanem elhatározott akarattal szüntelenül törekednem kell, küzdenem kell, fáradnom kell, hogy malasztod által megszentüljek, a bűn által okozott sebeimet meggyógyítsam s így a veled való boldog egyesülésre alkalmassá váljak.

Íme Uram, ez az egyedüli útja annak, hogy kegyelmes érkezésed váratlanul és készületlenül ne találjon. Istennek velem és bennem kell lennie már ez életben, hogy elmúlásom pillanatában az ő szeretete kísérvén az örökkévalóságba. De Isten csak akkor él bennem, ha lelkem az isteni szőlőtőből, az Úr Jézusból merít állandó táplálékot. „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők; aki énbennem marad s én őbenne, az sok gyümölcsöt terem; mert nálam nélkül semmitsem cselekedhettek*”. (Jn 15,5) A keresztény katolikus élet a boldog kimúláshoz az egyedüli előkészület. Hisz ha isteni szent vallásomat nem gyakorlom; ha életem folyása ez isteni kútforrástól távol áll és lelkem az örök életnek e vizéből nem

táplálkozik; miként teljesül bennem üdvözítő Jézusomnak ama figyelmeztetése: legyetek készen, mert amely órában nem gondoljátok, jó el az emberfia! Lehetek-e készen az Úrnak eljövetelére, ha az üdvösségre vezető Egyháznak tanítását nem fogadom meg?

Íme Uram, így függ az én boldog kimúlásom nemcsak a te szent kegyelmedtől, hanem az én akaratomtól is. Érzem, mély bánattal érzem, ha e pillanatban jönnél, szegény lelkem nem volna méltó arra, hogy kegyes bírát leljen benned. Mert téged Uram elhagytalak; vallásos kötelmeimről megfeledkeztem; szent akarodat sokszor olybá vettem, mintha az nekem nem is szólna. Uram könyörülj rajtam, hogy boldog kimúlásomhoz előkészüljek igaz keresztényi étellel; nyomdokaidnak követésével; a testnek megfékezésével; alázatos bűnbánatnak tartásával; szent testednek vételével, hogy így beléd oltassam, benned s általad éljek és teljesüljön én bennem is kegyelmes szavad: „*aki e kenyeret eszi, örökké él*”. (Jn 6,59)

Édes Jézusom, haláltusádnak véres verítékére, érettem kiontott véredre, szentséges sebeidre, kegyelmes Szívednek végtelen szeretetére kérlek, a hirtelen haláltól ments meg engem! Érintsd meg lelkemet, hogy hozzád térjen; add meg szolgálodnak a szükséges malasztot, hogy igaz megtéréssel készüljek azon pillanatra, melyben megérkezésed örök sorsomra döntő leszen. Érettem is meghaltál, engem is megváltottál. Ne engedd, hogy kereszthalálodnak végtelen érdemét készületlen halál által elveszítsem!

Szentséges szűz Mária, Istennek szent Anyja, bűnösök kegyes pártfogója, könyörögi érettem, most és halálom óráján. Amen.

A haldokló imádsága

Te, ki a kereszten érettem meghaltál, a mélységből kiáltok hozzád ó Uram! Fordítsd hozzám kegyes szemeidet és hallgasd meg végső fohászaikat! Ó ne tekintsd bűneim sokaságát; hisz akkor hogyan állhatok meg előtted! Te nálad vagyon az irgalom és benned remél az én szegény lelkem!

Ó, Uram, íme az életnek végső határán állok. Elválok mindentől, ami körülöttem van s amit magaménak tartottam. Ó, Uram, most érzem át tisztán az én mulandóságomat! Elválok szeretteimtől, barátaimtól, akiknek jósa egész életemen át kísért. Elválok önmagamtól! Halhatatlan lelkem leveti porhüvelyét és elszáll tehozzád, ki örökkévaló vagy!

E pillanatban nincsen más gondolatom, mint egyedül csak te ó Uram! Szeretteim iránt leróttam emberi tartozásomat; itt hagyom és irgalmadba ajánlom őket!

Haldokló fohászom szálljon, hozzád én Uram Istenem! Hűséggel ragaszkodom katolikus szent vallásomhoz; alázattal reményelem kegyelmes irgalmadat; szeretettel ölelem magamhoz szent keresztedet és téged én Uram Jézus Krisztusom, kegyes Megváltóm, üdvözítő Istenem! Egész szívből bánom elkövetett bűneimet; fogadd haláloamat elégtételül botlásaimért!

A földön immár nincsen lakóhelyem; a halhatatlanságba vágyódik lelkem; hozzád Uram és Teremtőm! Ó irgalomnak Atyja, találjak irgalmat színed előtt! Ó hogyan fogja lelkem meglátni dicsőséges arcodat; mérhetetlen Istenségedet, kimondhatatlan felségedet, imádandó szentségedet!

Ó örök boldogság; végtelen irgalom; ó határtalan szeretet! Ó hogyan fog szegény lelkem színed elé állni, ó mérhetetlen, fölfoghatatlan Istenség! Látni fogom nem teremtett dicsőségedet; csodálni fogom el nem gondolható szépségedet; és mindennekfelett imádni fogom, megbocsátó kegyes irgalmadat!

Istenem! Örök üdvössége a jámbor léleknek! Nincs az üdvösségben, ami boldogítana, kívüled semmi! Egyedül te vagy minden! Lelki szemeim csak téged fognak látni; szívem csak téged fog szeretni; ajkaim csak téged fognak magasztalni! Ó kielégítése az emberi szívnek; nyugodalma, teljes és soha többé meg nem zavarható boldogsága a léleknek! Az imádság ott nem szűnik meg soha; a szeretet ott nem hűl meg soha; a léleknek ott tekívéled egyéb kívánsága nincsen soha!

Ó imádandó teljes Szentháromság egy Isten, te engem ott betöltesz szerelmeddel; magadhoz emelsz irgalmaddal s magaddal egyesítesz végtelen kegyelmeddel! Haldokló szívemnek egyedüli kívánsága, utolsó dobbanása, reménysége te vagy! Hozzád vágyódom, hozzád sóhajtok én Teremtőm, Uram Istenem!

Jézusomnak imádandó szent sebei, általatok jussak el Isten országába, az örök boldogságba!

Jézusomnak szentséges vére, mely érettem is kiontatott, mosd le lelkemről a bűnök szennyét, hogy tisztán jussak át az örökkévalóságba I

Ha majd szemeim már elhomályosodnak és csak bágyadtan tekintenek feléd: ó akkor könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

Ha ajkaim már meghidegülnek s csak remegve tudják kiejteni szent nevedet: ó akkor könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

Ha arcom már elhalványodik s a halálveríték közeledő végemet jelenti: ó akkor könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

Ha hallásom már elnehezedik s többé nem értem meg a körülöttem levők vigasztaló szavait: ó akkor könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

Ha lelkiismeretem nyugtalansága remegő szívemet aggodalommal tölti meg: ó akkor könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

Ha a haláltusában könnyeimnek árja folyik, melyet neked elégtételül ajánlok föl bűneimért: ó akkor könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

Ha már a szó ajkamon elhal és imádandó szent nevedet többé nem bírom kimondani: ó akkor, könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

Ha már elhagy öntudatom és imádandó szent nevedet elmém többé nem bírja elgondolni: ó akkor könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

Ha lelkem elszáll e halandó testből, mely visszatér a földbe, amelyből vétetett: ó akkor könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

És ha szegény lelkem megjelenik előtted, hogy meghallja ítéletedet, mely örök sorsát eldönti: ó akkor könyörülj rajtam Jézusomnak szentséges Szíve!

Jézusom, menedékem! Jézusom, boldog kimúlásom! Jézusom, örök üdvösségem!

Mária szent Szíve, könyörögj érettem!

A keresztény katolikus áhítat alapjai

Az Úr imádsága

Mi Atyánk, ki vagy mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, miképpen mennyben, azonképpen itt a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma; és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétetteknek; és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Amen.

Az angyali üdvözlét

Üdvözlégy Mária! Malaszttal teljes! Az Úr van teveled; áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus. Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk bűnösökért, most és halálunk óráján. Amen.

Az apostoli hitvallás

Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremőjében; és Jézus Krisztusban, ő egy Fiában, a mi Urunkban; ki fogantaték Szentlélektől, születék Szűz Máriától; kízzaték Pontius Pilátus alatt, megfeszítették, meghala és eltemetteték; alá szálla poklokra; harmadnapon halottaiból föltámad; fölméne mennyekbe, ül a mindenható Atyaistennek jobbjá felől; onnan lészen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat. Hiszek Szentlélekben; egy katolikus keresztény anyaszentegyházat; szenteknek egyességét, bűnöknek bocsánatát, testnek föltámadását s az örök életet. Amen.

Az Isten tíz parancsolata

1. Én vagyok a te Urad, Istened! Uradat, Istenedet imádjad, és csak neki szolgálj.
2. Istennek nevét hiába ne vegyed.
3. Megemlékezzél róla, hogy az Úr napjait megszenteljed.
4. Atyádat és anyádat tiszteljed.
5. Ne ölj.
6. Ne paráználkodjál.
7. Ne lopj.
8. Hamis tanúságot ne szólj felebarátod ellen.
9. Felebarátod feleségét ne kívánjad.
10. Se házát, se mezejét, se másféle jószágát ne kívánjad.

Az anyaszentegyház öt parancsolata

1. Az anyaszentegyháznak szokott ünnepnapjait megüljed.'
2. Ünnepnap misét becsületesen hallgass.
3. Bizonyos napokon a parancsolt böjtöket megtartsad és a húseledeltől magadat megtartóztassad.
4. Bűneidet minden esztendőben meggyónjad és legalább húsvét táján az Oltáriszentséget magadhoz ved.

5. Tiltott napokon menyegzőt ne tarts.

A nyolc boldogság

1. Boldogok a lelki szegények; mert övék mennyeknek országa.
2. Boldogok a szelídek; mert ők bírják a földet.
3. Boldogok, akik sírnak; mert ők megvigasztaltatnak.
4. Boldogok, akik éheznek és szomjúhoz az igazságot; mert ők megelégtetnek.
5. Boldogok az irgalmasok; mert ők irgalmasságot nyernek.
6. Boldogok a tiszta szívűek; mert ők meglátják Istent.
7. Boldogok a békességesek; mert Isten fiainak hívatnak.
8. Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért; mert övék mennyeknek országa.